

○ DATA lichidat războiul din Balcani dă naștere la o întreagă serie de semne de întrebare. Forțele germane vizează evident canalul de Suez, a cărui stăpânire ar însemna întreruperea legăturii dintre Anglia și Imperiul ei colonial, cu consecințe ușor de înțeles: stagnarea aprovizionărilor cu tot cortegiul de urmărire.

Curățirea Mediteranei de flota engleză, alt principal obiectiv al războiului pe care-l poartă Germania, implică însă, pe lângă stăpânirea Suezului, nu mai puțin stăpânirea Gibraltarului.

CE ESTE GIBRALTARUL ?

În comunicatele și în comentariile de război revine foarte des numele acesta care, în textul laconic al telegramelor, ca și pe un atlas, nu poate sugera cetitorului întreaga importanță a acestui punct.

Intr-adevăr: ce este de fapt Gibraltarul ?

Un cap stâncos, despărțit de uscat printr'un braț de mare care, puțin câte puțin, de-alungul a mii de ani a fost acoperit de nisip.

Canalul, săpat în patru luni de trudnică muncă prestată de lucrătorii spanioli plătiți cu aur și angajați de ofițerii britanici de geniu, canal care desparte „stânca” de continentul european, este mult mai puțin larg azi decât era altădată.

Azi nu are mai mult de zece metri lățime, șase metri jumătate adâncime și ceva mai mult de un kilometru lungime, dela așa numitul munte Gibraltar până la mica localitate La Linea, de pe teritoriul spaniol.

În fața lui și pe toată această întindere ceva mai lungă de un kilometru, se află „zona neutră” care separă cele două frontiere și care, degajată de orice construcție, constituie un ideal plan de tragere : groapa aceasta însă este, în principiu, un obstacol greu de trecut pentru carul de luptă cel mai înzestrat. Înapoia canalului se află o altă zonă liberă complet, cu excepția unor tribune ale terenurilor pentru alergările de cai și ale pietrelor funerare ce străjuiesc mormintele soldaților englezi încă dela 1704. Intreagă această întindere de pământ de aproape un kilometru jumătate a fost semănată cu obstacole contra carelor de luptă, cu tranșee sau cu piloni din beton și este păzită ziua și noaptea de arme automate și de tunuri anti-car. Pe pantele abrupte ale „stâncii”, ce se înalță la peste 1600 m. de-asupra canalului și care domină tot istmul, se cascadează înfricoșătoare ale bateriilor subterane, ascunse în găuri săpate chiar în stâncă și ale căror piese bat dincolo de acest „Hinterland” la 4 km. distanță.

AMINTIREA ASEDIIULUI DELA 1779-1803.

Pentru ca stânca să nu fie prefăcută cât de curând în nisip, au fost construite două enorme diguri care rețin valurile Mediteranei. Sentințele în permanentă stare de alarmă, veghiază însă cu cea mai mare băgare de seamă, în așa fel încât la cel mai mic semn suspect digurile vor sări în aer purtate de explozia unor puternice doze de explozivi.

Toate aceste importante măsuri de

Coasta stâncoasă a Gibraltarului deasupra căreia patrulează zi și noapte observatorii apelor.

Gibraltar

**PUNCTUL NEREZOLVAT ÎNCĂ, AL RĂZBOIULUI MEDITERANIAN.
DELA ASEDIIUL DIN 1779 LA ENIGMA DIN 1941.**

Un soldat englez din paza Gibraltarului în mici și singure stațiuni de cale ferată a regiunii.

la numai un kilometru, iar trupele de asalt înaintau în coloane strânse sub focul bateriilor, vor putea să fie repetate în 1941. Într'un cuvânt, dacă faima de necucerit a Gibraltarului nu este de domeniul unei epoci istorice cu totul alta decât aceea de azi.

POATE FI CUCERIT GIBRALTARUL PRIN PARAȘUȚIȘTI ?

Din cele relatate până aici, un fapt reiese limpede: invulnerabilitatea Gibraltarului nu mai este o certitudine, așa încât nopțile de neliniște pe care le trăiește Guvernatorul Majestații Sale sunt, ca să spunem astfel, justificate. Impozanta panoramă a „stâncii” cu puternicul său „spin dorsal”, începând dela Nord la Middle Hill și lăsând să curgă un platou în formă de sa, până la O'Hara, platou care descrește apoi în altitudine către extremitatea de Sud, iată partea care dă justificări (Cont. în pag. 15)

Gibraltarul posedă, printre altele, și un hipodrom care arată cam așa...

Când aviatorul pleacă la atac...

Când pornește în expediții primejdioase deasupra liniilor inamice, aviatorul ia cu sine un număr de obiecte strict indispensabile îndeplinirii misiunii sale. Vom enumera mai jos aceste obiecte în număr de numai șapte:

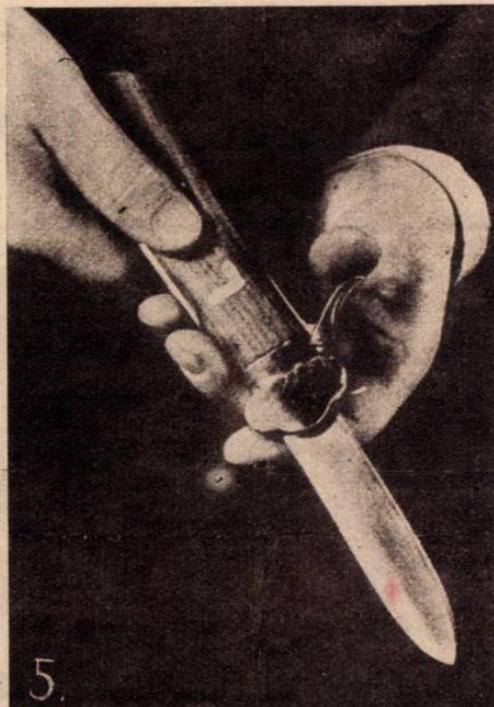
3.— Giletca de salvare. Această haină este umplută cu aer printr'un tub ce se adaptează ușor la gură. După ce a fost umplută cu aer, haina este capabilă să mențină la suprafața apei pe aviatorul care a căzut în mare.

1.— Cartea de identitate a pilotului este singurul act pe care aviatorul este obligat să-l aibă cu sine, când pornește într-o incursiune deasupra teritoriului inamic: acest document menționează numele, gradul și adresa rudelor mai apropiate. Lipsesc cu desăvârșire orice indicațiuni care ar putea arăta adversarului locul aerodromului și numele escadrilei.

2.— Sacul numit de culoare. Acesta conține o bucată de stofă cauciucată de culoare cenușie: în caz de amerisaj forțat, acest sac este aruncat în apă; el se desfășoară în toată lărgimea lui, formând o pată imensă, destinată să atragă atenția avioanelor de salvare.

5.— Un cuțit. Lama lui este fixă. Vă veți întreba de sigur, de ce îi trebuie aviatorului un asemenea obiect nefolositor nici măcar în luptele terestre. Iată de ce: în cursul unei scoborări cu parașuta, firele se încurcă de multe ori; în asemenea împrejurări întrebuițarea cuțitului poate salva o viață omenească.

6.— Rația de fier. Săculețul pe care-l vedeți conține biscuiți și puțină șocolată. Ea este introdusă împreună cu pansamentele în buzunarele practicate în interiorul combinonului de pilot.

7.— Pentru a-și întregi toaleta aviatorul își pune parașuta. „Centura parașutei sau a aparatului de salvare aeriană” se pune peste combinonul și peste giletca de salvare. Toate obiectele pe care aviatorul le ia cu sine în sborurile primejdioase deasupra liniilor inamice sunt la îndemâna lui și pot fi folosite cu cea mai mare ușurință. Aviatorul este gata de sbor.

4.— Un fular cu colorile escadrilei. De acest obiect aviatorul nu s'ar despărți pentru nimic în lume. Nu pentru că acest fular ar fi reglementar — însă ține cald, apoi are un asemenea șic, încât aviatorul îl consideră parte integrantă a echipamentului său de luptă.

Adela Rogers St. Johns
ne desvăluie aci mișcătoarea poveste a unei femei curagioase.

NUMELE micuței May Mac Avoy, acum câțiva ani vedetă, nu mai apare de mult pe afișele cinematografelor și nici în firmele luminoase de pe Broadway, dar figura în schimb pe lista de ajutoare a Hollywoodului.

Asta-i ceea ce se citește într-o zi în cotidianele americane și se declară înaintea tribunalului unde se judeca procesul de divorț al actriței. Notă scurtă anunțând sfârșitul unei cariere dar spunând prea puțin din impresionantul roman al eroinei.

May Mac Avoy, o adevărată „lady”, femeie de cultură superioară, curajoasă și demnă în durerea ei, una dintre figurile de care Hollywoodul ar putea fi mândru, și-a ascuns cum a putut mai bine suferințele, până în ziua când împrejurările au scos totul la iveală.

Pe vremea celebrității sale făcea parte din acel grup de tinere și frumoase vedete ale casei Paramount în care figurau o Bebe Daniels, o Mary Miles Minter, Constance Binney și Lila Lee, toate aproape niște copii.

Și în zilele acelea, May Mac Avoy era privită ca cea mai frumoasă fată din

MĂRIREA și DECADENȚA ★ LA Hollywood ★

ingrămădea în jurul său și nu se mai sătura privind-o. Era o apariție splendidă și neașteptată ca aceea a cenușăresei cu care se indentifică în totul, de altfel, dispărând la miezul nopții.

Aceasta fu una dintre primele manifestări de curaj ale micuței May — căci venise la bal fără știrea mamei sale. Iar odată începutul făcut, o văzurăm regulat la diferite alte serate ce aveau loc la Pickfair și Grove sau în saloane particulare cum erau acela a lui Tommy Meighan, Florence Vidor și France Marion.

La epoca aceea era vedetă, jucând roluri simbolizând tinerețea și inocența, — roluri cum a fost acela al Estherei din „Ben Hur”.

Pe urmă căzu la dragoste.

Alesul fu unul dintre cei mai scilipitori și mai simpatici tineri ai orașului. Inteligent, frumos, amuzant, dar cam chefliu.

Prietenile sale fură toate de părere că nu se potriveau, dar ea nu era dispusă să primească sfaturi în această privință, mai ales că băiatul era îndrăgostit și el până peste urechi, cu gânduri serioase, de căsătorie.

Intervenii însă mama actriței, cu cunoscuta-i strășnicie puse capăt idilei, din cauza reputației de „băiat de viață” a pretendentului. O vreme, May veni să-l vadă în casa subsemnatei, fără știrea mamei sale. Poate că nu era bine ceea ce făceam, dar erau atât de tineri și de îndrăgostiți încât imi părea că nimeni n’avea dreptul să-i despartă.

(Continuare în pagina 15-a)

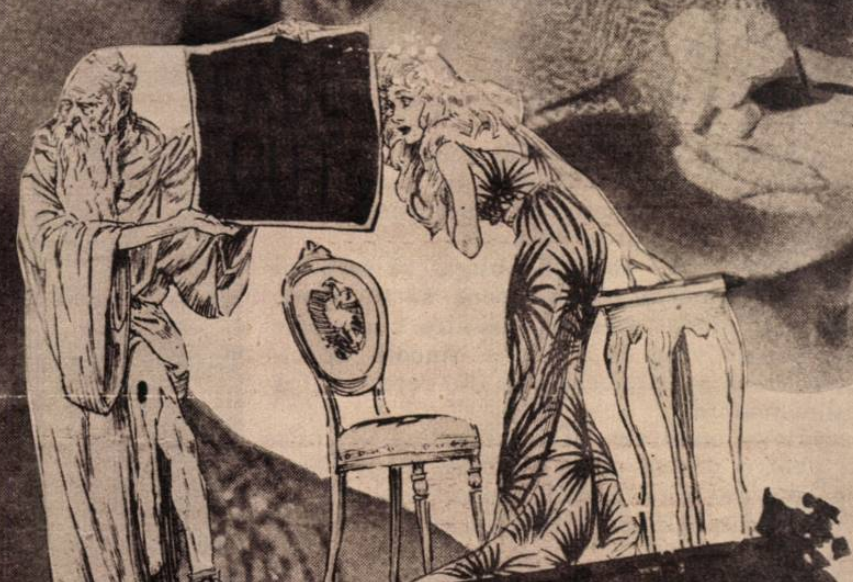
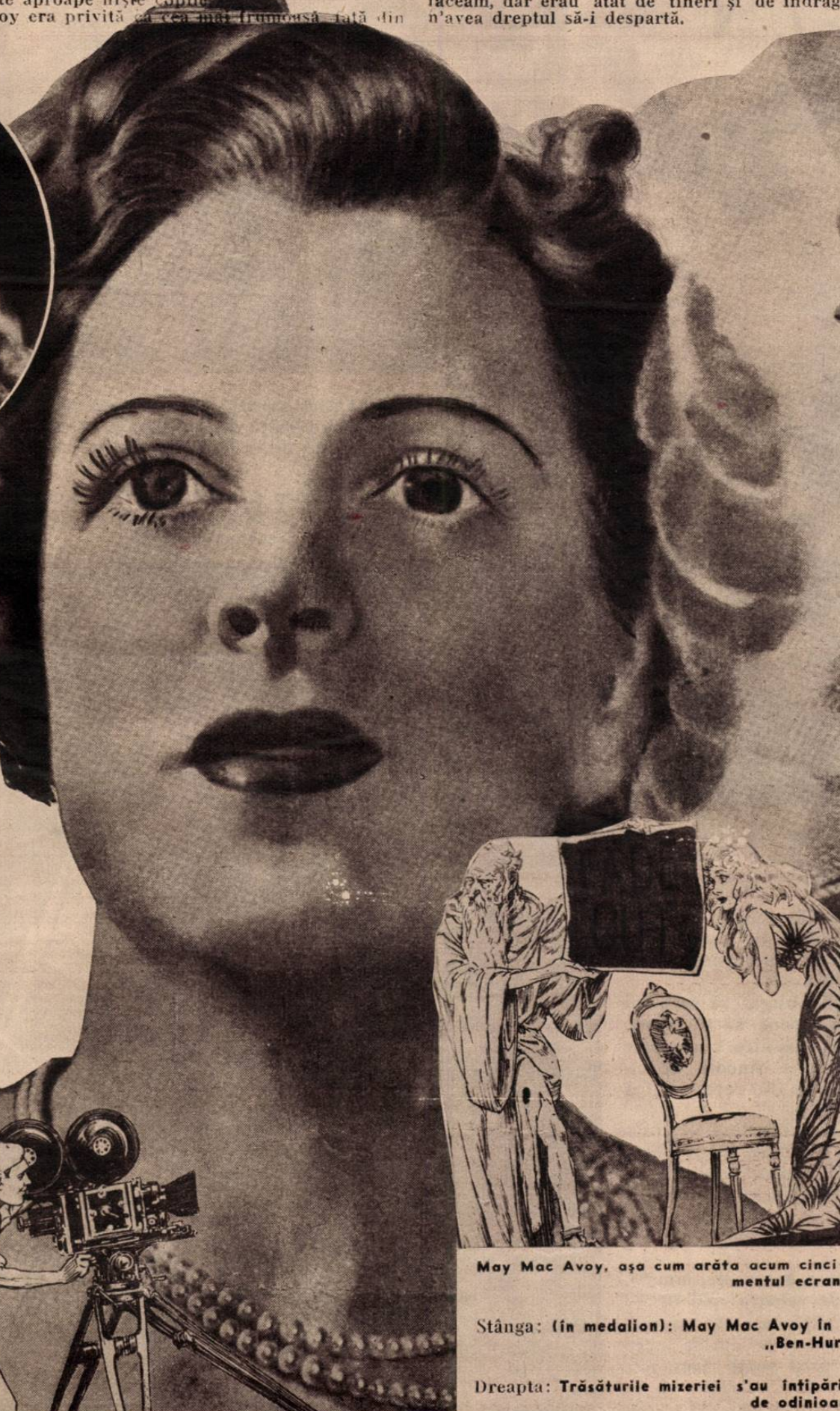

Hollywood. Mare păcat că n’a apucat să turneze un technicolor, căci posedă cei mai limpezi ochi albaștri ce mi-a fost dat să văd vreodată, un păr ca abanosul și un ten de o rară puritate.

Frumusețea-i extraordinară făcu în scurt timp din ea o vedetă a filmelor mute. Nu știa să joace. Și nici nu era nevoie. Studioul o utiliza numai pentru fotografiile splendide pe care le da...

Trăia sub tutela unei mame despotice. N’o vedeai niciodată la petreceri, nu avea admiratori și nimeni n’o cunoștea.

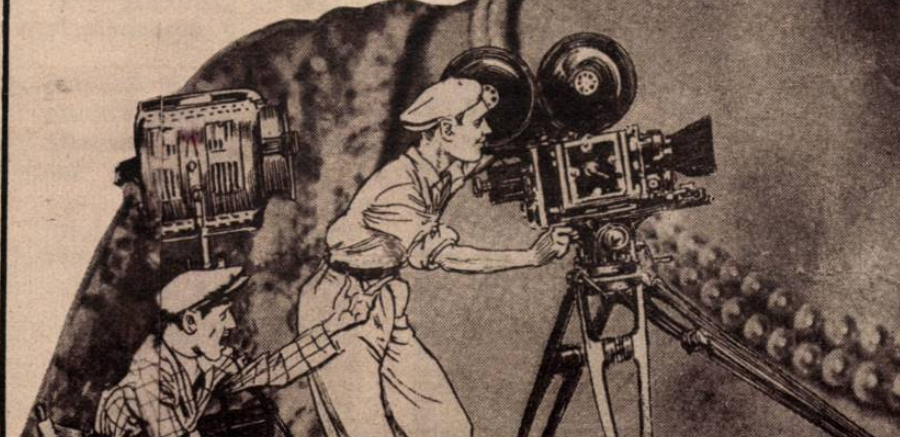
Apoi, deodată, May începu să apară în viața mondenă. Într-o seară la Ambassador, unde venisem cu niște prieteni, o văzui spre marea mea uimire pe May Mac Avoy intrând. Mă ridicai imediat dela masă și ducându-mă la ea o întrebai cum se făcea că venise în seara aceea acolo. Imi răspunse că fusese invitată de o cunoștință. Impreună cu Harold Lloyd, a cărui dragălașă soție era cea mai bună prietenă a sa — ea fu senzația serii pe parchetul de dans. Lumea se

May Mac Avoy, așa cum arăta acum cinci ani, când strălucea încă pe firmentul ecranului.

Stânga: (în medalion): May Mac Avoy în rolul ei de mare succes din filmul „Ben-Hur”.

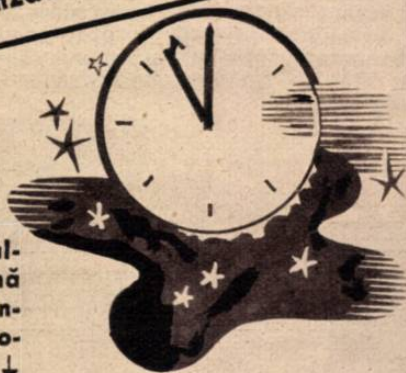
Dreapta: Trăsăturile mizeriei s’au întipărit azi pe fața frumoasei actrițe de odinioară.

Viata de NOAPTE

Ceasurile când pe stradă trec numai oameni muncitori. — Un bar își plânge singurătatea într'un colț. — A râs cu roatele pe caldarîm căruța unor precupeți. — Primii negustori pe străzi: vânzătorii de ziare.

Orașul se pregătește de culcare, odată cu cei din urmă pietoni sub razele lunii, — singura contraveniență la ordonanța camuflării.

Femeile din baruri își așteaptă zadarnic clienții obicinuți, care acum se culcă și ei ca oamenii cu ocupație.

O vitrină care și-a uitat lumina după ora 8, va fi citată, a doua zi, pe lista contraveniențelor.

apuce de ceva. Că, de muncă, Slavă Domnului, avem destul..

Nu știm dacă în socotelile legiuitorului a intrat și elementul acesta, dar, oricum, ni se pare valabil.

BODEGA LA NOI ȘI AIUREA

Până mai acum câțva timp, bodegile și restaurantele noastre rămăneau pline până dimineața; se găseau totdeauna destui cheflii cărora să nu le ajungă nopțile și care continuau cheful apoi, pe ziuă albă. Oamenii aceștia parazitani, familiile acestora — dacă aveau — sufeream.

De mult încă, viața bodegilor în alte părți a fost reglementată în așa fel încât ele să nu însemne o plagă. Iată, de pildă în Slovacia, la orele 11 noaptea alcoolul este interzis în toate localurile publice — regula este respectată cu sfințenie — iar acestea trag obloanele la miezul nopții.

Intr'o epocă în care mai presus de toate trebuie așezată munca, barurile cu toate accesoriile lor sunt interzise.

Putem să ne îngăduim noi oare mai mult decât alții, disprețul muncii?

BUCUREȘTEANUL CARE nu se GRĂBEȘTE

Bucureșteanul este din fire un om care nu se

HEI, Bucureștiul de-altă dată! oftează un cheflu de carieră scos din bodegă și trimis la culcare la ora 1. Bucureștiul cu nopți albe, fără griji!

— Ei, și după ora unu, ce trebuie să faci? întreabă un provincial venit în Capitală să strecoare câteva petreceri nocturne printre alte câteva imaginare interese.

Omul nu înțelege cum poți fi obligat să te culci la o oră la care de obicei vinul începe să te poarte spre hotarele visului de alcool și, mai ales, cum poate fi sancționat pentru vina de a fi stat dincolo de îngăduința celor două ace ale ceasornicului care, o clipă au arătat: unu noaptea.

Opusul acestora, omul care-și petrece ziua în trudnica muncă pentru pâinea celor de-acasă, nu-și poate băga în cap cum pot pierde unii oameni nopțile și, mai ales, ce fac ziua. Că omul trebuie să fie odihnit la muncă.

— Sau nu muncesc?

— Nu prea!

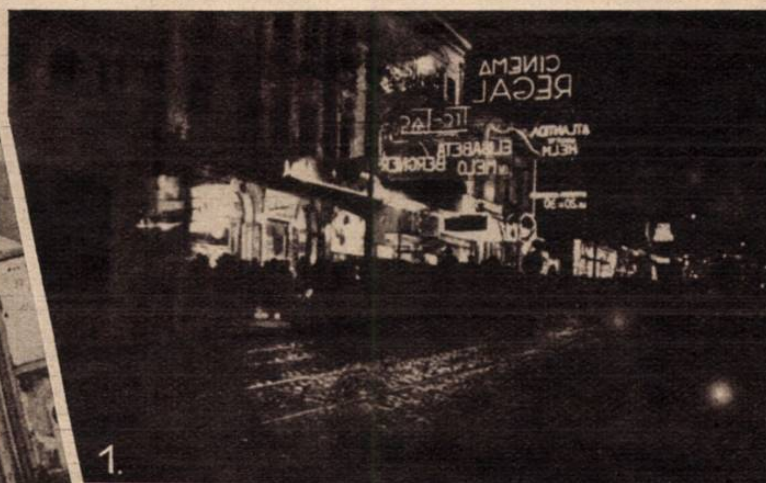
Ei, aici e răul și omul își face o socoteală, simplă, dar care pare să nu fie lipsită de valoare: păi dacă-l obligi pe domnul care pierdea până mai eri nopțile, să doarmă noaptea, n'are să poată face același lucru și ziua; sau, cel puțin, n'are să prea poată face asta mult timp. Și-atunci, vrând-nevrând, trebuie să se

Bucureștiul DE AZI

O gospodină pe care a deșteptat-o dis-de-dimineață cântecul canarilor.

1.

2.

3.

1.

narea fireștei ordini a lucrurilor. Un bastonaș al tobei dela jazz a rămas și el ca un semn de mirare între talgerile tobei.

AJRAS CARUȚA UNOR PRECUPETI...

Și, cu toate astea, liniștea este la un moment dat întreruptă: pe caldarîmul din mijlocul străzii, căruța unor precupeți râde de nostalgia somnolență a barului din colț. Este dreapta sfidare pe care munca o aruncă leneviei și petrecerii alături de desfrâu.

Copitele cailor plesnesc pavajul cu niște regulate semnale ce aduc aminte de ora muncii.

Undeva, în Obor, la ora aceasta activitatea este în toi: se descarcă și se încarcă lăzi, se alege marfa, se licitează: se pregătește, într'un cuvânt, marele ospăț din ziua aceea al bucureșteanului.

Chefliul trimis la culcare ar fi în stare să se revolte:

— Dar ăștia de ce pot umbla pe străzi peste ora unu noaptea?

Căruța precupeților aruncă, la întoarcere, încă o ștrengărească ochiadă barului ce-i stă să-i plesnească ferestrele de ciudă.

Așa e el: nu poate suferi ce este vulgar!

VANZĂTORII DE ZIARE DESCHID DIMINEAȚA

În inima marelui oraș, acolo unde ochiul neobișnuit n'ar putea vedea altceva

— Continuare în pag. 15 —

prea grăbește: cel puțin în această privință nu pare a se deosebi de domnul cu umbrelă dela Mizil, pe care-i place să-l ridiculizeze. Trece strada agale, cetind jurnalul; vine totdeauna cu întârziere la birou; prinde trenul din mers și adeseori îl pierde; cumpără lucruri proaste și scumpe pentru că le cumpără la ora închiderii magazinelor.

Atunci, de ce s'ar grăbi să fie la ora 1 din noapte acasă? Stă destul de departe dar, își face socoteala că, într'un sfert de oră un taxi îl lasă la poartă; așa că, rămâne să se plimbe pe bulevard până la 1 fără un sfert.

La ora asta, toți alcargă grăbiți în colo și încoace fluierând după mașini și înjurând șoferii:

— Extraordinar, dom'le! Țștia-și fac de cap. În realitate, omul se retrage pentru că la aceeași oră trebuie să fie și el acasă, fapt pentru care bucureșteanul iar nu poate să aibă nici un strop de înțelegere.

Și așteaptă în colțul dela Brătianu și ceasul electric înnumără minutele și, iată, e ora când trebuie să fie acasă.

Purtat la Tribunalul Militar, el e, desigur, nevinovat: după toate regulile vitezei un taxi l-ar fi dus acasă într'un sfert de oră...

UN BAR ÎȘI PLÂNGE TRISTEȚEA

Târziu, noaptea. Mașinile au întremenit la colțul de stradă, pietonii, în sfârșit, au dispărut. Pe largile bulevarde au rămas numai vitrinele; și ele de neobservat în pelerina neagră a hârtiei de camuflaj. Singur, vântul se plimbă la braț cu primăvara cântând o stranie melodie pe pe undulatele obloane metalice ale magazinelor ce se țin de mână.

Niciodată Bucureștiul n'a fost atât de liniștit...

Intr'un colț de pe o stradă centrală și totuși dosnică, un bar își plânge tristețea prin ochiul violent colorat al unei firme „exotice”. Au dispărut palidele fețe ale fetelor ce trăiau numai noaptea și obositele figuri ale petrecăreților de meserie. Alăturile jazz-ului se odihnesc, ele, cari niciodată n'au cunoscut odihna și un chinez împământănit, portarul localului, doarme cu două semne de întrebare în obraji mongoli: e încă nedumerit dacă noaptea este într'adevăr hărăzită somnului sau dacă nu cumva asta înseamnă răstur-

1. Stânga (de sus în jos): Bulevardul cinematografeilor nu-ți poate oferi acest aspect decât până la ora 8.

2. O noapte bucureșteană de altădată pe malul lacurilor asanate.

3. Sub primele raze ale soarelui, orașul se trezește la viață.

4. Când luminile încep să se stingă.

Jos: În zori, precupeții își așteaptă clienții pentru ospățul zilei.

GROENLANDA

INSULA SE V

recunoscut această cesiune, se pare că Statele Unite doresc totuși să transforme Groenlanda într'un punct de sprijin, pentru flota care va transporta ajutoarele date Angliei.

Irlanda, Groenlanda, Canada, iată ruta pe care o vapoarele engleze, la ducere și la înapoiere.

Vor putea oare americanii să organizeze bazele navale în Groenlanda?

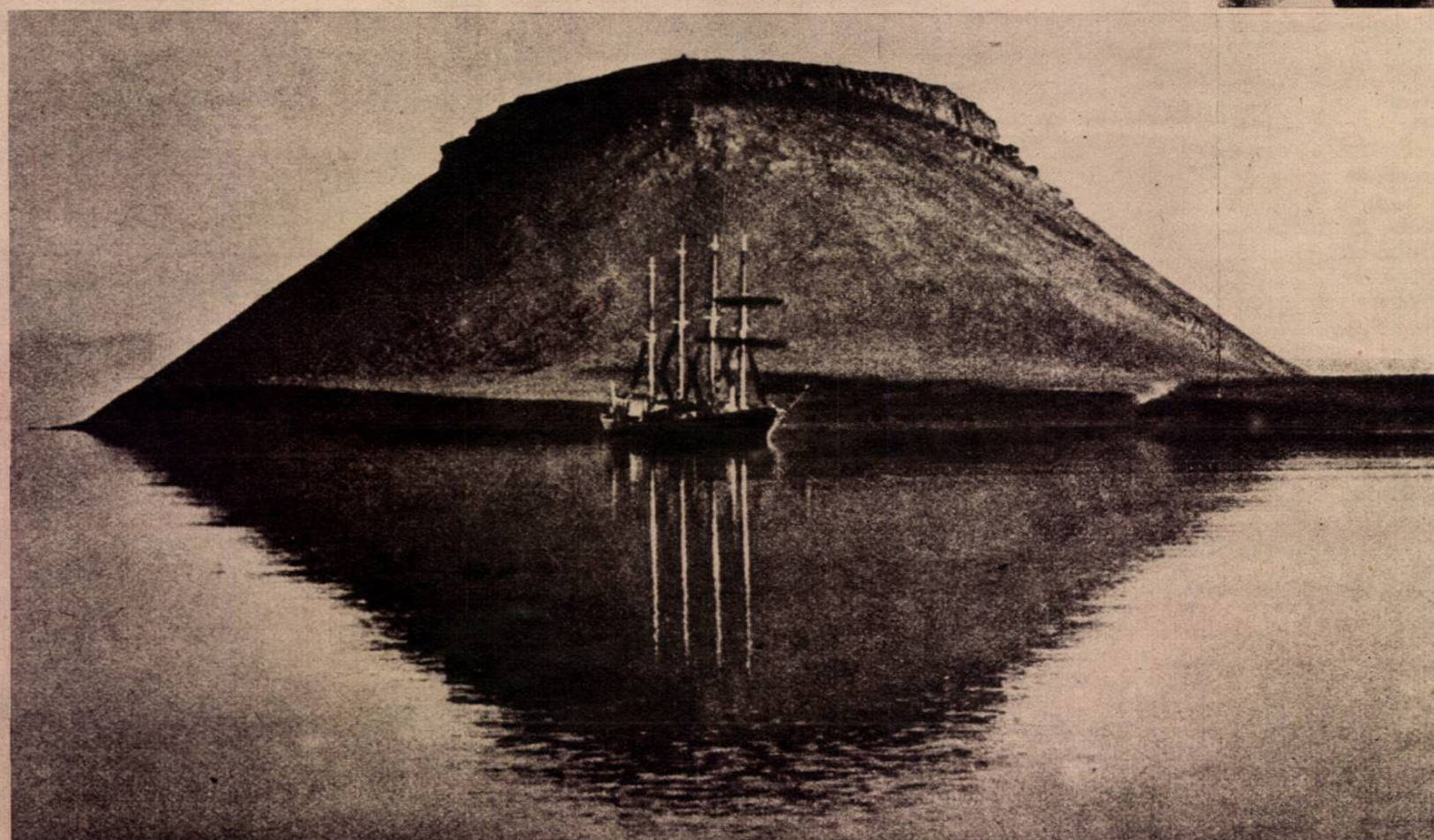
În urma intensificării bătăliei din Oceanul Atlantic, Anglia știe că problema asigurării unor puncte de sprijin pe drumul pe care trebuie să treacă ajutoarele americane, a devenit vitală.

În intenția de a asigura transporturile de material american prin zona primejdioasă a Atlanticului, Marea Britanie a ocupat acum câteva luni Irlanda, insula aflată la jumătatea drumului dintre coasta Scandinavă și Groenlanda.

În ultimele zile, reprezentantul Danemarcei la Washington, a cerut guvernului Statelor Unite, dreptul de a organiza baze navale în Groenlanda. Deși statul Danez n'a

Locuitorii scrutează întinderea de ape pentru a semna sosirea vasului danez, care le va aduce alimente.

Corabia cu patru catarge sub pavilion danez „Stärdfisken” ancorată în golful Thule.

În orice caz, tot controlul pe care îl exercită în Atlantic, vor agrava și mai mult problema circulației. Trebuie să constatăm că o nouă zonă a fost înglobată în zona de foc a Groenlandei.

Dar ce este Groenlanda? O insulă, o țară, cu vaste întinderi albe și cu câteva așezări foarte puțin populate de laponi.

Rarii locuitori ai Groenlandei nu au lejul să vadă mai des oameni veniți din părți ale lumii.

Ei trăiau, până acum câțiva timp, în izolare completă și nu vedeau decât o dată pe an pe marinarii vaselor care le aduceau cele necesare pescuitului și alimente.

ENLANDA

DESPRE CARE ORBESTE

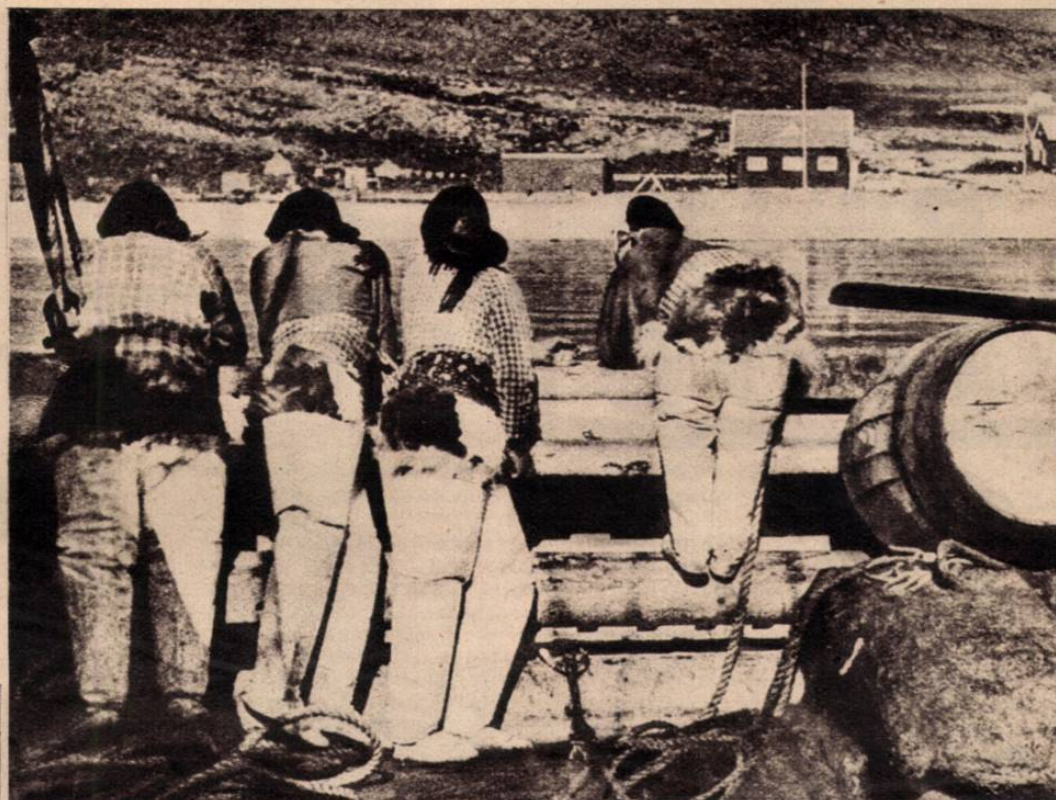
Prezintă astăzi cetitorilor noștri un punct izolat de pe suprafața mării insule, unde o mână de laponi duc o viață aproape primitivă.

Puțin mai la nord de

golful Melville, se găsește sătulețul groenlandez Thule, unde trăesc câțiva eschimoși.

La Thule, care este un mic port comercial, fondat de exploratorul danez Rosumseu, iarna este foarte lungă.

vor străbate
ale necesare,

↑ Vasul e semnalat și navighează încet de-a lungul coastei. O flotă de caicuri îi iese întru întâmpinare.

Sus: Femeile eschimoșilor urcă pe bordul vasului danez, urmărind cu interes operațiile de descărcare.

O perspectivă a golfului Thule din Groenlanda. Dela începutul războiului nici un vas n'a mai ancorat în apele lui liniștite.

re germanii
a din ce în
ei oceanice.
regiune a
războiului:

sulă enormă
e de ghiață
numeroase,

or avea pri-
iți din alte

p, într'o izo-
t o singură
daneze, cari
lui și vieții:

astfel că litoralul e liber de ghețuri numai 7-8 săptămâni pe an.

În această perioadă a anului, sosea în portul satului și vasul danez încărcat cu cele necesare populației.

Dela începutul războiului oamenii din Thule așteaptă zadarnic corăbiile daneze. În locul lor vor veni poate vase de război și avioane.

În vremuri de pace, eschimoșii din Thule supravegheau zile de-arândul orizontul marin, în așteptarea vasului care le aducea știri și alimente din Danemarca.

Femeile și copiii se suiau în caicuri de o formă caracteristică și de îndată ce vasul intra în golf, mica flotilă se punea în mișcare ieșind întru întâmpinarea rarilor oaspeți. Eschimoșii și în deosebi femeile lor asistau la debarcarea echipajului și, mai ales, priveau cu bucurie de copii operațiile de descărcare a mărfurilor sosite.

Groenlandezii nu știau aproape nimic despre țara căreia le erau vasali. Danemarca era pentru ei o abstracție. Singurul lucru concret era sosirea vasului care descărca alimente și tutun, primind în schimb, în calele lui încăpătoare, blănuri scumpe și pești preparați sau uscați.

Eschimoșii cari au simțul ospitalității extrem de dezvoltat, își primeau mosafirii

(Continuare în pagina 15-a)

REALITATEA FEMEII

BIJUTERII

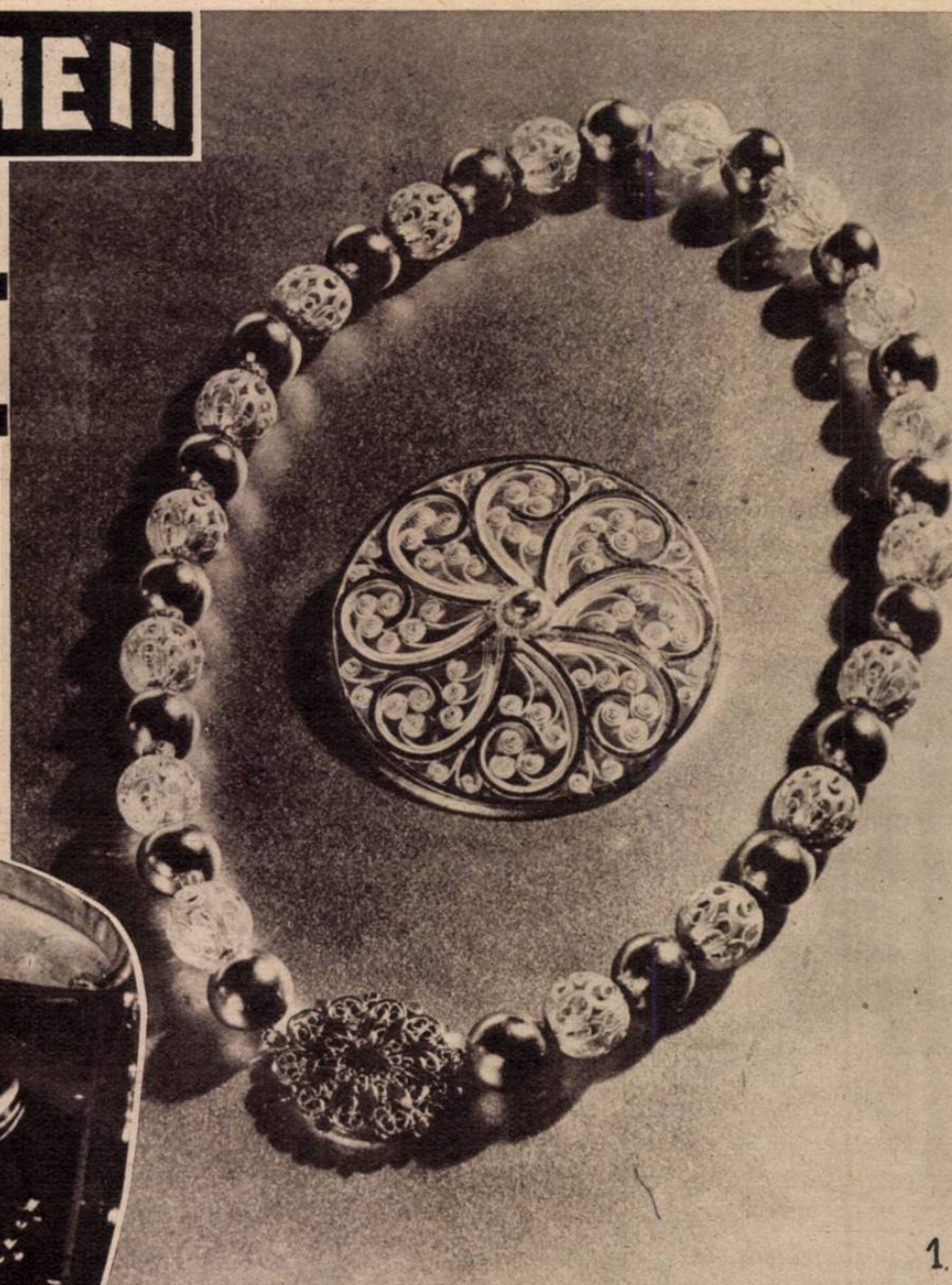
MODERNE

ARTA maurilor și a lui Benvenuto Cellini, orfevreria, această dantelărie în metal prețios, are o istorie veche de sute de ani în Germania.

Realizările la care au ajuns bijutierii germani moderni sunt opere de un farmec și o finețe nespuse. Respectând linia armoniei clasice și asociând-o cu cea modernă stilizată, expresivă, orfevreria germană a ajuns la o perfecțiune artistică modernă impresionantă.

Adesea, ca fotografiile din această pagină, brățările, inelele, etc. de aur sau argint cizelat ori filigranat sunt montate cu email de diferite culori, ceea ce dă luminozitate și vioiciune metalului.

Operele acestea de artă care cer inspirație, liniște, migală, se fac într-o țară care duce totuși de atâta timp un război crâncen...

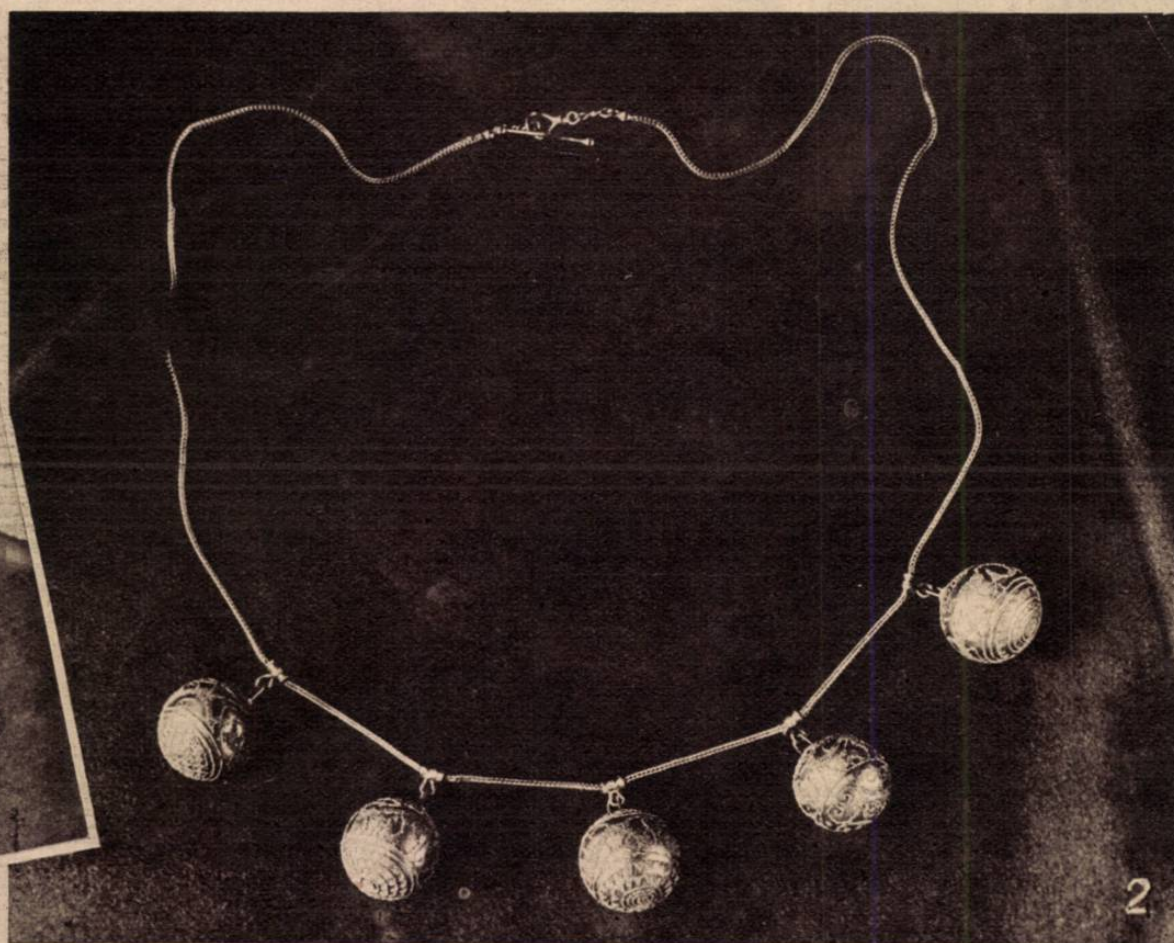
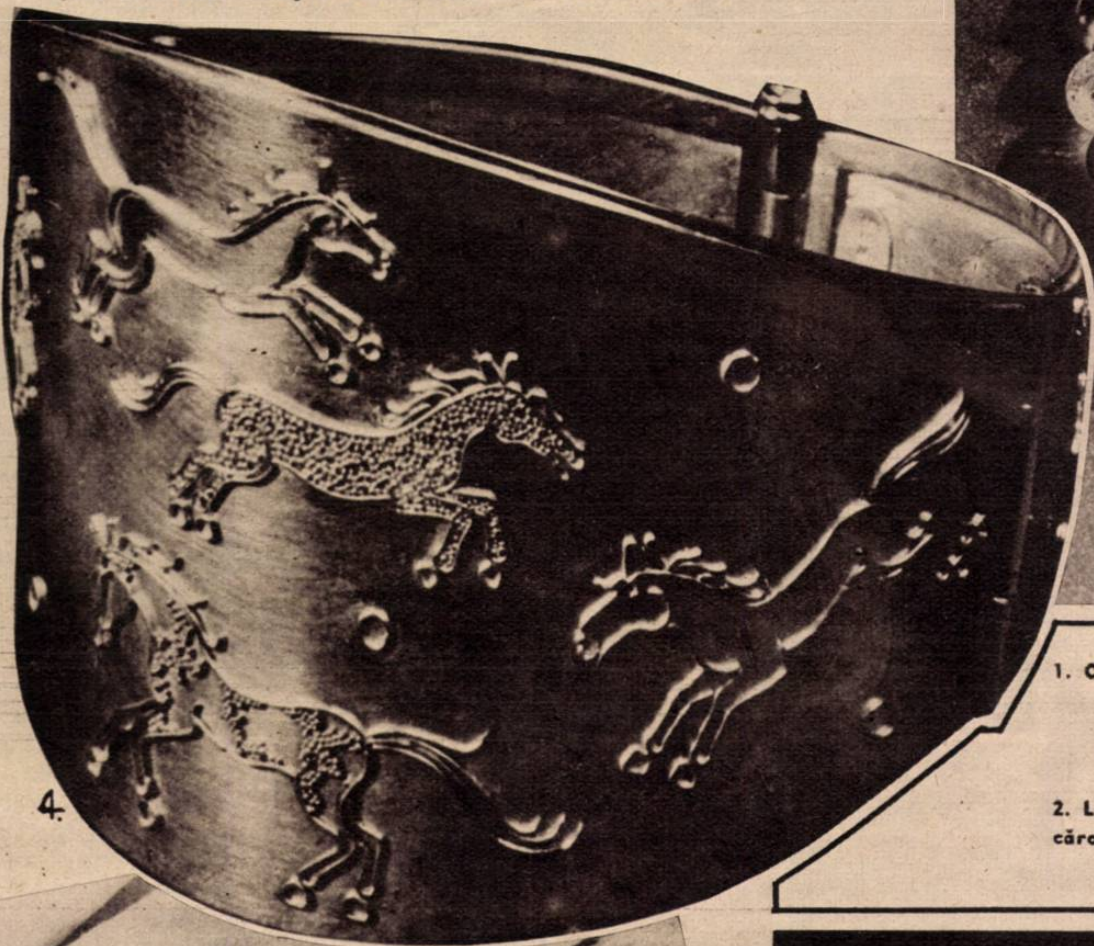

1. Colier lucrat în filigran. Operă a bijutierilor din Meldorf.

3. Inele, lanț și brățări de argint. Aplicațiile de email colorat le dă un aspect foarte atrăgător.

2. Lanț de aur cu mărgelari mari, a căror suprafață este lucrată în filigran.

4. Brățară masivă cu lucrătură în relief reprezentând cal în galop. O bijuterie ideală de purtat la curse.

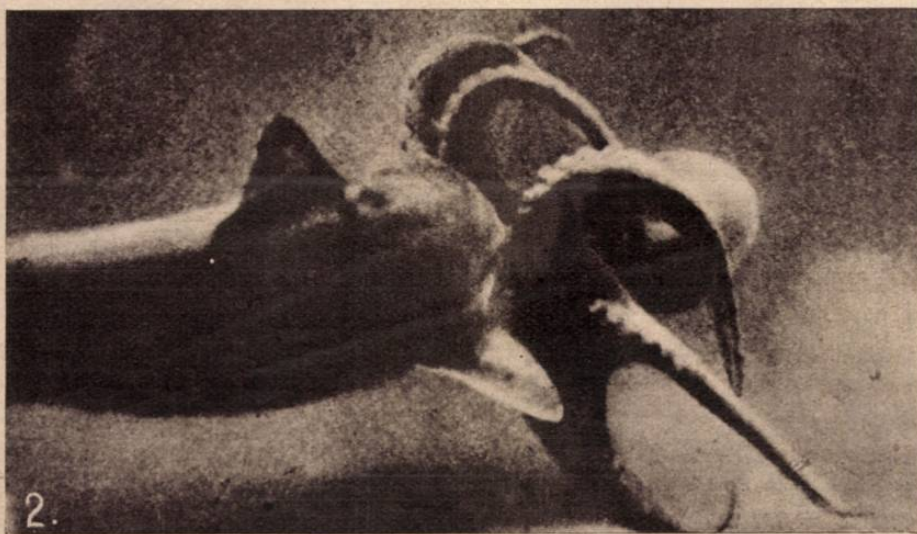

UN RECHIN ^{în} LUPTĂ

cu o SEPIE

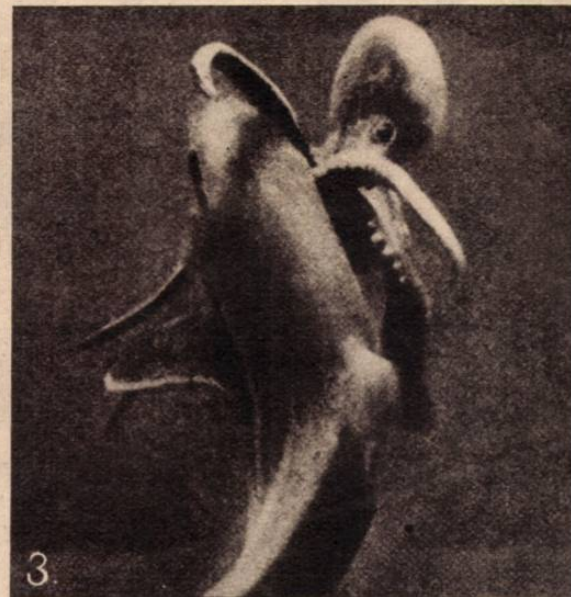
1.

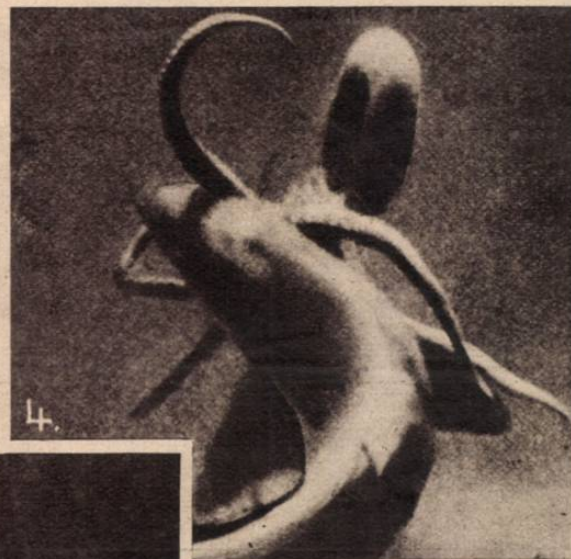
2.

1. O sepie a descoperit pe inamicul ei de moarte: rechinul. Lupta este inevitabilă. Într-o fracțiune de secundă sepie se învâluie într-o ceață deasă, cu ajutorul materiei colorante pe care o deține într'un fel de umbrelă de apărare. Apa își pierde transparența.

2. Rechinul cunoaște însă strategia. Înainte ca sepie să dispară sub norul de cerneală, lupul mărilor se avântă cu iuțeala fulgerului, cu dinții pregătiți pentru strivirea adversarului. Două animale de pradă luptă pe viață și pe moarte.

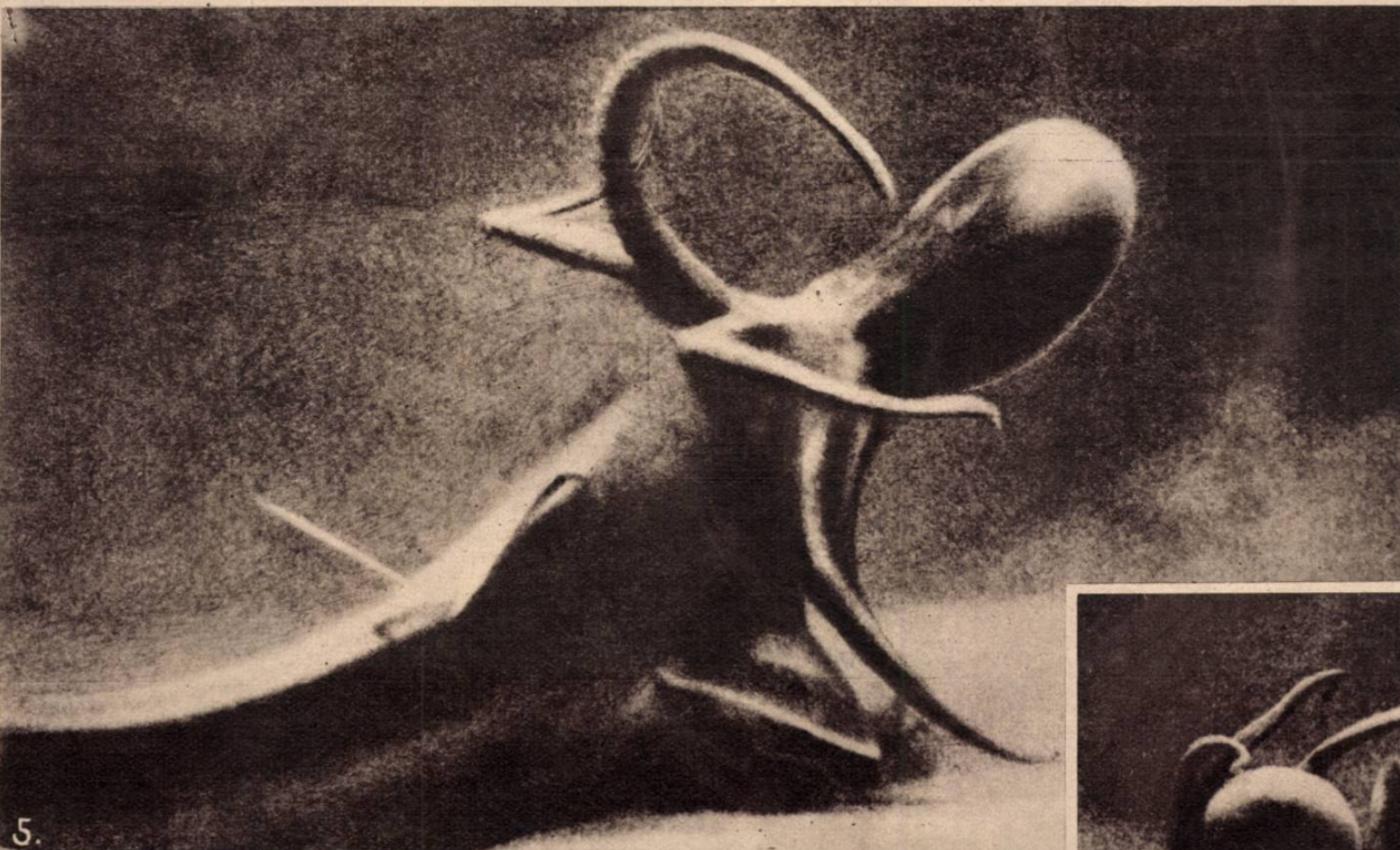
3.

4.

5. Totuși, sepie este și ea puternică. Lupta se prelungește. Durează de o oră. Sepie își forțează adversarul să coboare în fundul mării. Acolo, sprijinindu-se pe pământ, sepie își înfășoară inamicul în cleștii cari i-au mai rămas.

6. Rechinul este învins! Dure ca fierul, brațele sepiei pătrund în bronchiile rechinului și răscolesc în adâncime carnea și organele agresorului.

5.

6.

MULTE tragedii se petrec în fundul mărilor. Fauna apelor trăiește sub imperiul forței. Legea este a celui mai puternic. Naturalistul Darwin a afirmat cu drept cuvânt, că lupta pentru viață ia o formă tragică, în lumea animalelor.

Cei slabi constituie hrana celor puternici. Natura, care a dat fiecărui animal mijloacele de apărare proprii, a știut să compenseze lipsa puterii fizice, cu unelte necesare apărării individului.

Ilustrațiile noastre reprezintă lupta dintre un rechin și o sepie. Duelul mortal a avut loc în fundul mării și fotografii a putut să prindă fazele pasionante ale luptei, adăpostit într'un glob transparent de sticlă groasă.

din TOATA LUMEA

Belgradul își revine la activitatea obicinuită. Străzile orașului sunt străbătute zilnic de unități germane care se interesează de ordinea lucrurilor și de nevoile populației. →

Fii ca Ducei, Anna Maria Mussolini, împărțind daruri, într'un spital din Roma, soldaților răniți cu prilejul ultimei campanii din Balcani. Fii ca Ducei vizitează de altfel, în fiecare săptămână spitalele italiene. ↓

Nemulțumite de o lege votată în Senat, „Asociația mamelor americane” a făcut grevă, stând două ore în genunchi sau așezate pe jos, pe culoarele Capitolului. ↓

Pe străzile Shanghai-ului, soldații japonezi mențin ordinea și dirijează circulația, chiar în concesiunile internaționale ale orașului. ↓

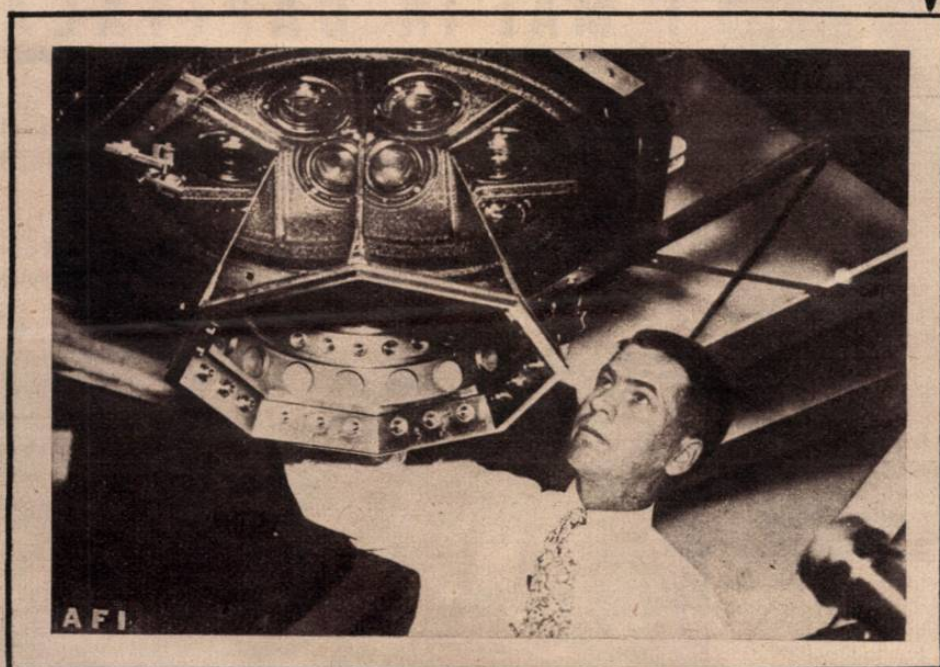

Greutățile pe care le întâmpină ofensiva japoneză în China pot fi deduse din această fotografie care arată cum se transportă o piesă de artilerie grea, pe terenul accidentat al luptelor.

Printul Gustav al Suediei primind defilarea trupelor în parcul național al orașului Stockholm.

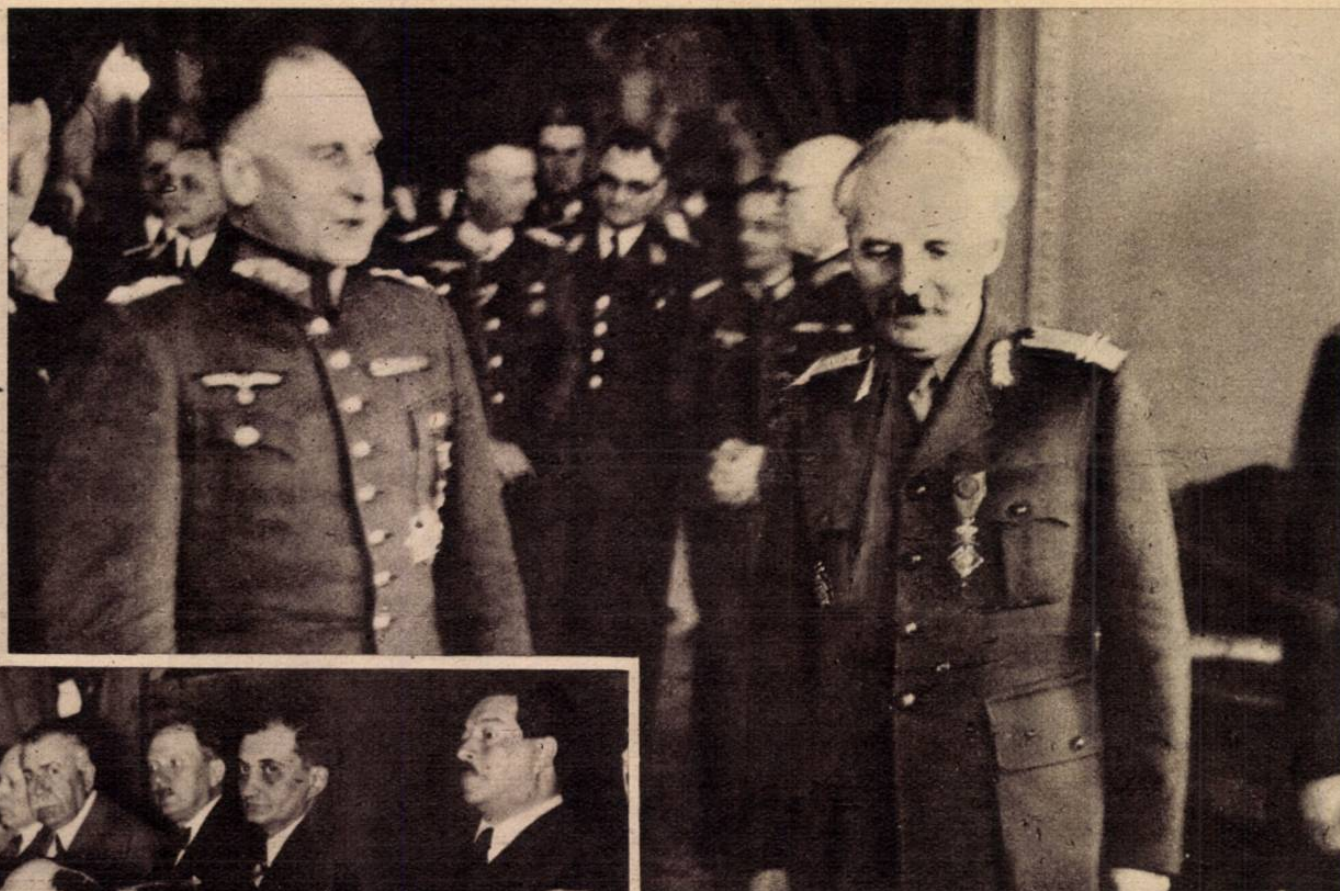
Un elvețian a inventat acest uriaș aparat fotografic cu noui obiective care acționează simultan. Cu acest aparat poate fi fotografiată o suprafață de 1000 km. pătrați dela 10 mii de metri înălțime

Momentul impresionant al arborării drapelului german pe vârful muntelui Olimp. Vânătorii alpini au avut de luptat nu numai cu inamicul care ocupa poziții ascunse, ci și cu intemperiiile altitudinii.

D. General G. Georgescu, ministrul comunicațiilor, întreținându-se cu D. General Hansen, la ceaiul care a avut loc la Cercul Militar în onoarea ofițerilor germani din România

1 MAI IN CAPITALĂ

Asistența ascultând discursul pronunțat de d. general Voiculescu, subsecretar de Stat la Ministerul Muncii, în sala cinematografului Scala, cu prilejul zilei de 1 Mai

D. Otto Gohdes, Bungkomandantul ordinului Krösingsee, vorbind în cadrul festivalului care a avut loc în sala cinematografului Aro

D-na Maria General Antonescu, în timpul ofierii slujbei religioase la inaugurarea cantinei populare din șoseaua Giulești

Un instantaneu luat în timpul disputării matchului de foot-ball dintre echipele București A și București 4, care se știe că s'a terminat cu rezultatul de 3-1 în favoarea celei dintâi

MARIREA ȘI DECADENȚA LA HOLLYWOOD

(Urmare din pag. 5-a)

Mama fu însă aceea care avu ultimul cuvânt. Ea reuși să distrugă această dragoste, nu însă fără a zdrobi și inima fetei.

După un timp, May se refăcu sufletește și consimți să se căsătorească. Pretendentul era de data aceasta un tânăr a nume Maurice Cleary, bine situat, figură marcantă în producția Hollywoodului.

Măritându-se părăsi cinematograful. Făcuse o experiență neplăcută jucând alături de Jolson, în „Cântărețul de Jazz” și pe vremea aceea numai Jolson știa să turneze un film vorbitor. Au un băiețel.

Apoi, vreme de zece ani nu se mai auzi zilnic de May Mac Avoy. O credeam cu toții soție fericită, ducând o viață calmă și adăpostită.

Din nefericire, lucrurile stăteau cu totul altfel. După câteva investiții nefericite, Maurice Cleary se ruină. Veniră zile negre. Dar din gura micuței May nu se află nimic. Lupta cu greutățile alături de soțul său, tovarășe leală și plină de curaj. Astăzi încă, fidelitatea sa a rămas neclintită. Ea speră să-l vadă revenind în căminul sfărâmat.

Dar anunțând că a fost o vedetă May Mac Avoy se împărtașea din fondul de ajutorare al industriei cinematografice, ziarele americane au omis un amănunt și tocmai din acest amănunt se poate vedea cât de bravă este acea femeie.

May Mac Avoy s'a întors în cinematograful, luând-o d'acapo, aproape ca figurantă. La 1 Ianuarie 1940 May Mac Avoy a semnat un contract cu Metro

Goldwyn Mayer pentru o serie de roluri mici. A turnat până acum în mai multe filme, muncind neobosită, făcând orice pentru a se putea întreține și a-și crește copilul.

Regisorul Robert Leonard care a angajat-o pentru o scurtă apariție în „Third Finger, Left Hand”, mi-a spus: „Fetița de altădată devine o adevărată actriță. Prevăd că se va ridica din nou și de data aceasta nu prin frumusețe ci prin muncă și inteligență. Are un curaj cum rar mi-a fost dat să văd”.

A turnat o scenă cu Lionel Barrymore în „Dr. Kildare” unde făcea pe infirmiera. Luând-o de umeri, acest bătrân și splendid soldat al cinematografului i-a spus: „Fetițo, un om nu se poate numi cu adevărat tare decât atunci când nu se lasă doborât de nenorocire, când dovedește că după o cădere mai este în stare să se ridice. Tu vei fi una dintre aceste rarități. Ține-te bine și-ți vei vedea din nou numele pe afiș”.

Și într'adevăr îți trebuie înfinit de mult curaj pentru ca să începi urcușul dela ultima treaptă a scării, atunci când ai fost odată sus de tot, în plină lumină, în plină celebritate. Să lași să-ți se vadă înfrângerea... Să apelezi la caritatea publică...

Povestea acestei micuțe May Mac Avoy diferă cu totul de ceea ce v'a servit până acum Hollywoodul — ea este însă o pagină plină de omenesc, ruptă din viețile acelora cari s'au obișnuit să lupte eroic și anonim cu viața, și nu ne îndoiim că nenumărate vor fi inimile ce se vor înduioșa citind-o.

Viața de noapte a Bucureștiului de azi

— Urmare din pag. 7 —

decât loc de petrecere, noaptea înseamnă lungi ceasuri de muncă. Lucrători laolaltă cu mânători de condei pregătesc foile cari vor potoli setea de „ce mai e nou”, a bucureșteanului. Ceasurile trec repede pentru că „gazeta nu așteaptă” dar efectele acestei istovitoare munci nu vor întârzia nici ele să se arate.

Și, în timp ce în marile ateliere știrea este turnată în plumb și tipărită, la porțile acestor adevărate „uzine”, micii vânzători așteaptă cu nerăbdare „foaia”.

Ei vor deschide dimineața aceasta lipăind desculți pe pietrele încă reci de boarea nopții și strigând prin o mie de glasuri:

— Edițiaa!... Edițiaa!...

Știe ceva bucureșteanul supărat că nu poate petrece noaptea la chef, din toată această muncă?

GIBRALTARUL

(Urmare din pag. 3-a)

cate neliniști conducătorilor garnizoanei, ea alcătuind un punct suficient de accesibil armatei de parașutiști.

Aici, pe aceste podșuri de peste un kilometru lățime, susținute de un intens bombardament aerian care ar sili trupele regulate ale garnizoanei să se strecoare în adăposturile săpate în stâncă, parașutiștii ar putea coborî fără prea mare dificultate, dacă se ține seama de isprava din Mai 1940 din fața orașului Liege.

Își face dar loc, legitimă, întreținerea; parașutiștii vor fi aceia cari vor cuceri Gibraltarul, cheia Mării Mediterane?

SAU ESTE POSIBIL ASEDIUL PRIN FOAMETE?

Nu mai puțin de temut este însă ipoteza asedierii prin foamete. Într'adevăr: dacă nu din altă pricină, cel puțin din aceea a lipsei de loc unde ar putea fi depozitate, nu pot fi aduse aici decât rezerve și muniții care ar fi suficiente cel mult șase luni. Același lucru și în ceea ce privește rezerva de apă potabilă: pentru că una din principalele griji ale acelora cari s'au succedat pela conducerea acestei citadele construite în piatră, a fost faptul că pe „stâncă” nu există un singur izvor. Lipsa a fost întrucâtva ameliorată printr'un sistem care permite recepționarea întregii cantități de apă de ploaie și depozitarea ei în cisterne, dar și sistemul acesta... nu este la adăpost de eventualele bombardamente aeriene.

Iar pe altă parte o nouă problemă: cum să lupți împotriva bombardierelor inamice, a tâtă timp cât Gibraltarul nu are nici un aerodrom, singurele aparate întrebuintabile fiind acelea de pe bordul vaselor de război, ancorate în portul strimt și mereu sub amenințarea bății tunurilor inamice, instalate la câțiva kilometri vest, pe cealaltă coastă a golului.

Rămâne de văzut deci: cum și prin ce mijloace va fi încercată cucerirea Gibraltarului.

Citiți

„MAGAZINUL”

revista publicului select

Un indiciu că tenul ei devine, zi de zi, tot mai frumos!

obișnuite! Nu uitați că prima condiție a frumuseții este o piele curată. Scherk Gesichtswasser pătrunde adânc în pori, disolvând punctele de grăsime și orice murdărie. Ea asigură tenului frumusețe și ștergeți-vă ușor pe față. setea fină a frăgezimii. Pielea D-vs va putea să respire din nou. Scherk Gesichtswasser o învioră, o face mai sănătoasă și mai tânără.

Încercați odată D-vs singură: puneți câteva picături de Scherk Gesichtswasser pe un tampon de vată și ștergeți-vă ușor pe față. Veți simți imediat o stimulare înviorătoare a circulației sângelui în epidermă. Veți fi uimită des-coperind că tamponul de vată s'a înegrit complet. Câtă murdărie s'a depus în pori, pe care n'ați putut-o curăți cu mijloacele D-vs

Scherk Gesichtswasser

Scherk Gesichtswasser înseamnă în românește Loțiune pentru față Scherk

GROENLANDA

(Urmare din pag. 9)

cu o mare bucurie, oferindu-le blănurile cele mai frumoase și produsul cel mai prețios al pescuitului.

După plecarea vasului, care ancora timp de o săptămână în port, liniștea și izolarea cuprindeau din nou aceste tărâmurile ale păcii albe și primăvara trecea și ea repede în câteva săptămâni. Revenirea vasului însemna o nouă primăvară, o nouă revedere cu „fratele soare”.

care în aceste zone nordice e scump la vedere.

Bine'nțeles că și celelalte așezări omenesti din Groenlanda, prezintă aspecte aproape identice.

Rochia scurta iarăși la modă! Rețineți deci:

Tabletele de slăbire Kissingen

vă mențin silueta

Cutii originale cu 60, 100 și 200 tablete

Produs natural al Băilor Kissingen

Total TABLETE suveran la bolile reumatice

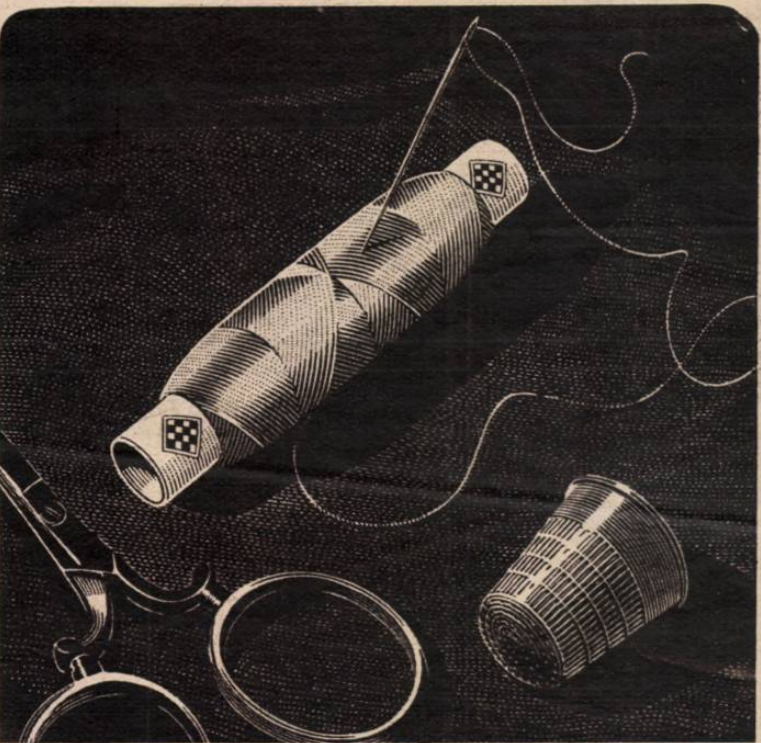

Pentru curățirea internă a corpului Dvs.

vă recomandăm o cură cu Leo-Pills, laxativul extras exclusiv din plante, care s'a dovedit de mult timp a fi un mijloc excelent de curățire și a sângelui.

În cutii de 20 și 60 pilule

Leo-Pills Laxativ

Mătase de cusut Gütermann resistant • elastic

CUMPĂR

COLECȚIE MARE DE MĂRCI POȘTALE; PLĂTESC ÎN NUMERAR.

(COLECȚII DE ȘCOLARI NU SE CONSIDERĂ) OFERTE SUB „Nr. T. 1007” PRIN BIROUL DE RECLAME A. TOTH, SIBIU, STR. REGINA MARIA 14.

ACTUALITĂȚI INTERNE

La Predeal s'a putut practica sky-ul până acum câteva zile. În fotografia noastră: M. S. Regele Mihai odihnindu-se, după o cursă, în mijlocul zăpezii proaspăt așternute.

D. Von Killinger, ministrul Germaniei la București, vorbind în sala cinematografului Aro, cu prilejul festivalului care a avut loc în ziua de 1 Mai

D-na Maria General Antonescu și d. primar general al Municipiului în mijlocul Asociației Micilor Plugari pe care i-au vizitat, zilele trecute

Un grup de ofițeri germani a făcut în ziua de 1 Mai o excursie la Snagov. Ii vedem plimbându-se cu bărcile pe lac

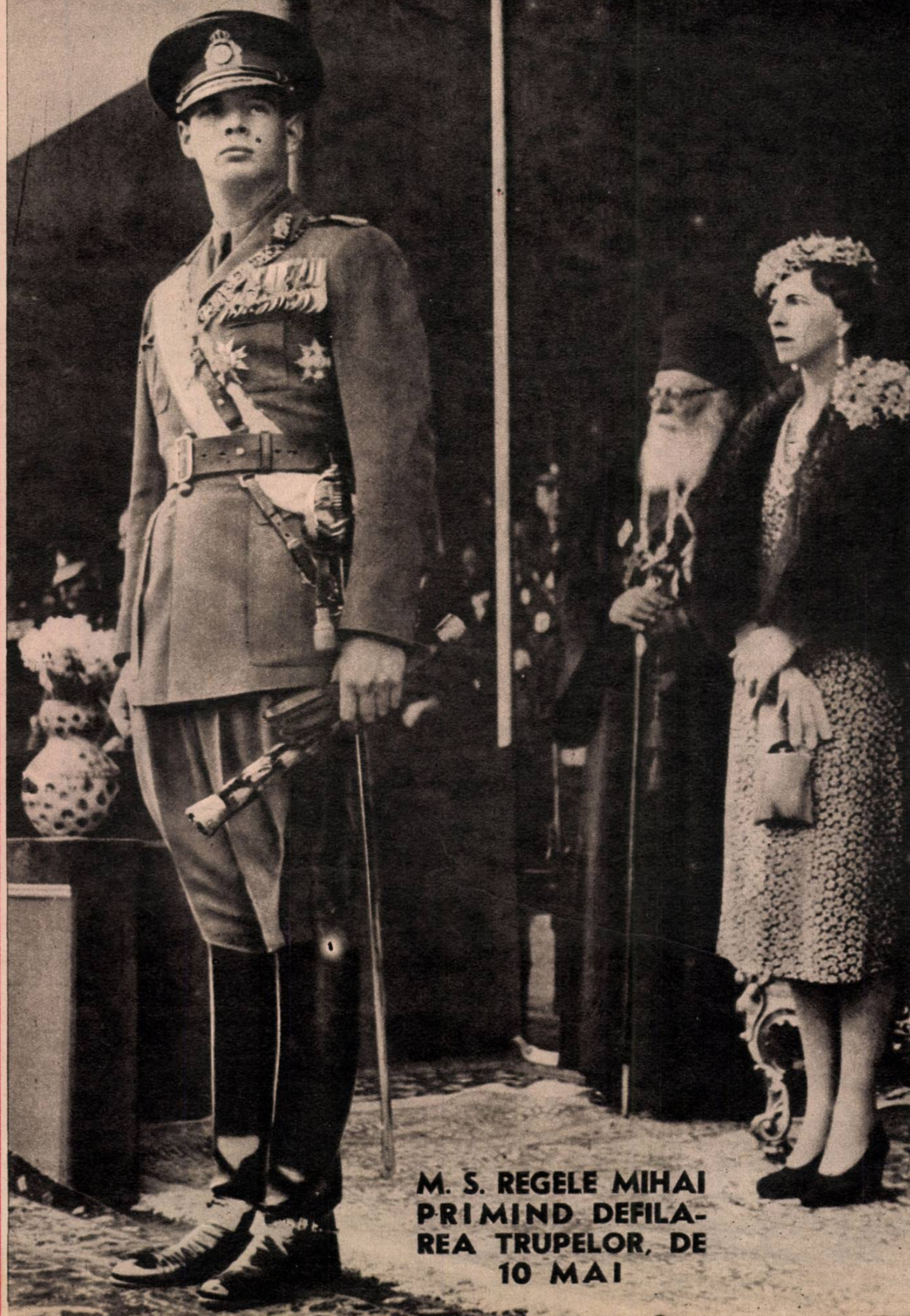
D. Prof. Universitar Hoffmann, savantul german binecunoscut, vorbind despre România, cu prilejul excursiei dela Snagov

ANUL XV No. 746

13 MAIU 1941

32 PAGINI 15 LEI

**M. S. REGELE MIHAI
PRIMIND DEFILA-
REA TRUPELOR, DE
10 MAI**

D. General Ion Antonescu, Conducătorul Statului,
vorbind noilor promoții de Sublocotenenți care
și-a câștigat treaba în ziua de 10 Mai.

M. S. Regina Elena și d-na general Antonescu,
asistând
la solemnitatea promoției noilor sublocotenenți.

Drapelele promoției de Sublocotenenți „Mihai I”

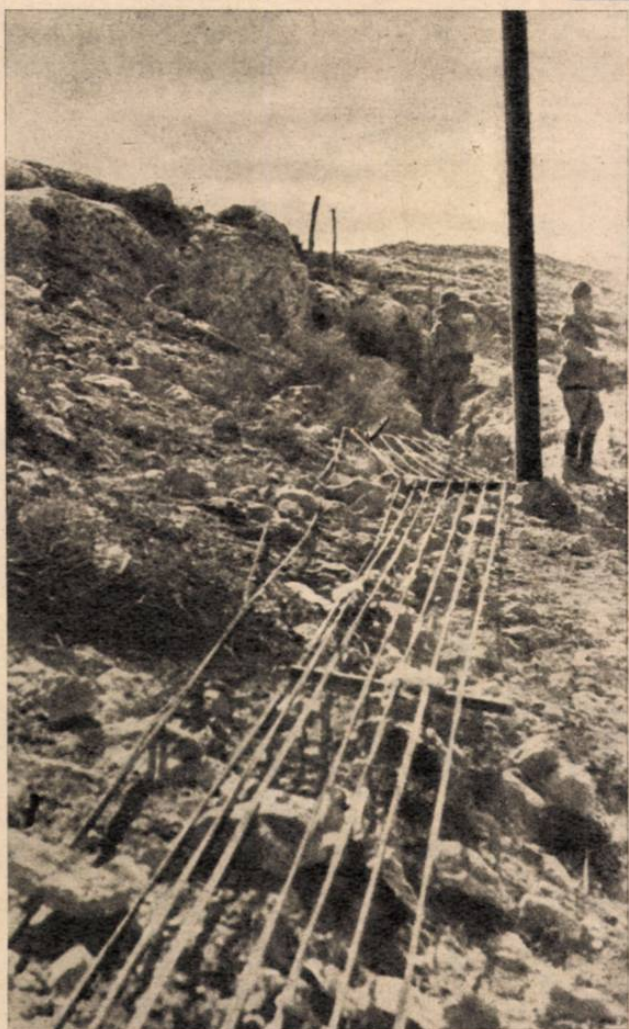
**NU
sunteti
curioși**

Pentru protecția ciorapilor fini, o fabrică germană a lansat acest bandaj de celofan, care se pare că a avut succes...

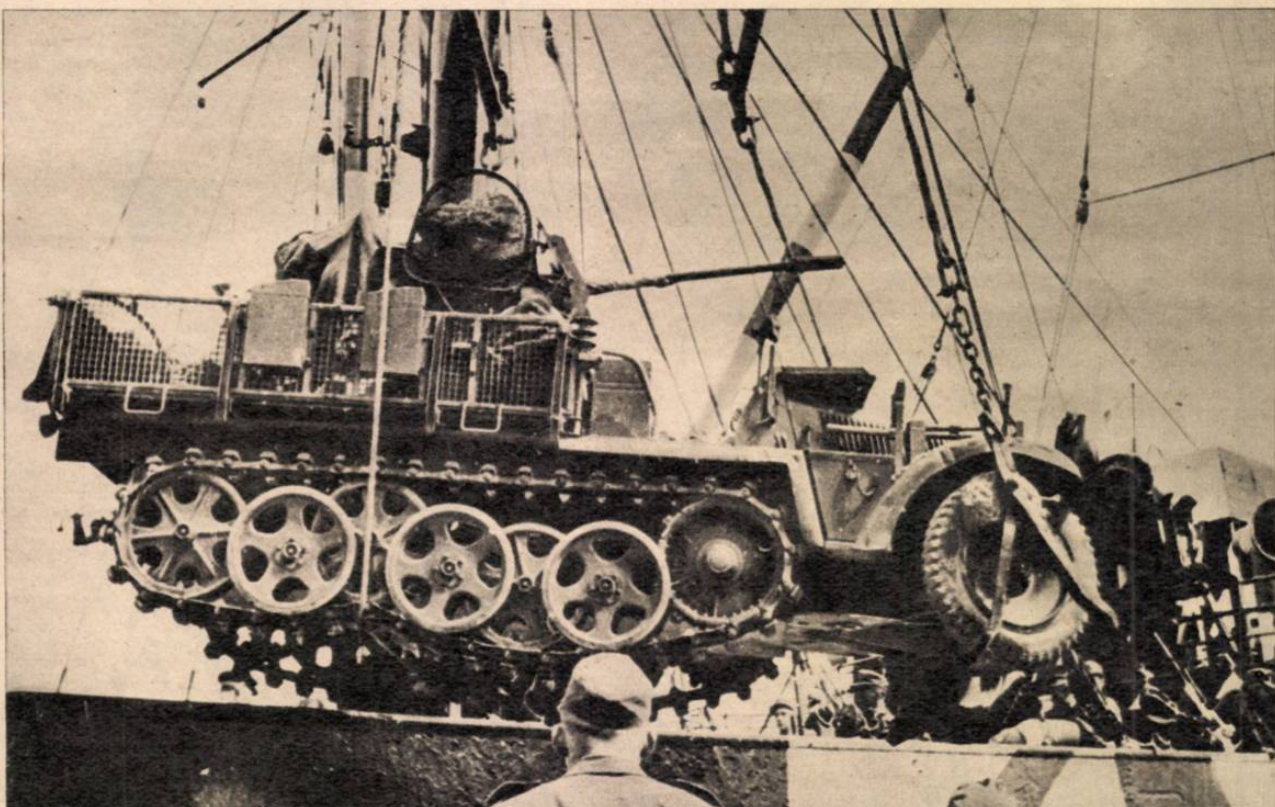

O nouă mască de oxigen a fost experimentată în spitalele germane, care permite respirația sută la sută. În timp ce masca veche nu permitea aceasta decât 50 la sută.

Comunicațiile telefonice în deșertul african constituie una dintre cele mai dificile probleme. Iată cum au rezolvat italienii această problemă.

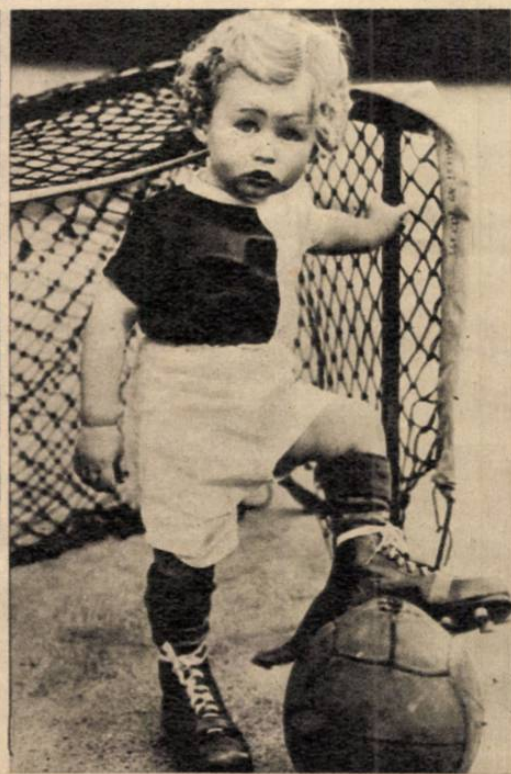
V-ați întrebat desigur adesea cum ajung marile unități motorizate germane în Africa... Acest instantaneu vă dă răspunsul. Cu ajutorul macaralelor, carele de asalt sunt așezate pe bordul vaselor — cum se poate vedea aici — care le transportă apoi pe coasta Lybiei.

În America nu mai e la modă fața bronzată. Ca să și-o apere de soare, femeile fac apel la aceste cutii speciale, care le acoperă capul și decolteul fără să le jeneze privirea.

O portocală-fenomen a fost recoltată anul acesta în Italia. O portocală care cântărește 4 kg.

Un club de foot-ball italian are ca „mascotă” pe acest mic „jucător”, care e pus totdeauna să dea prima lovitură balonului.

REGELE FERDINAND

REGELE CAROL I ȘI REGINA ELISABETA

M. S. REGELE MIHAI I.

10 Mai 1941

LUNA Mai este de o importanță covârșitoare pentru neamul românesc. În această lună, a primăverii și a reînnoirilor, s'au întâmplat în demersul vremurilor, marile reforme și înfăptuiri politice și sociale, care aveau să dea României fizonomia unui stat modern, independent și suveran, eliberat de prejudecăți feudale și de rasalități umilitoare.

Dacă vom trece în revistă evenimente de importanță istorică întâmplate în luna Mai, vom putea trage concluzia că statul român și-a construit majoritatea principilor sale conducătoare, în această perioadă a renașterii naționale.

Astfel, marea reformă a proprietății țărănilor și a desrobirii clăcașilor de pe moșiile boeresti, a fost făcută de Cuza-Vodă, printr-o lovitură de stat dată în ziua de 2 Mai 1864.

Cuza-Vodă, revoluționarul dela 1848, inspirat și ajutat de ministrul și prietenul său, Mihalache Kogălniceanu, a înlocuit printr'un act autoritar Constituția prin „Statutul”, supus apoi aprobării poporului pe cale plebiscitară.

Prin această reformă, se căuta să se înlăture prăpastia care se adâncise între clasele sociale, adică între boeri și popor.

Diferența între clasele sociale devenise uriașă mai ales pe timpul Regulamentului Organic, de tristă amintire, când rușii, în dorința de a-și asigura prietenia boerilor români, le-au permis până și robirea pe veci a unor triburi de țigani, cari mai erau liberi, pribegind prin România.

La 4 Mai se comemorează moartea marelui om politic român I. C. Brătianu, primul sfetnic al regelui Carol I.

La 9 Mai, țara sărbătorește în acest an împlinirea unei jumătăți de veac, din ziua când primul rege al României,

MIHAIL KOGALNICEANU

Carol I, a creiat din caseta sa particulară, „Fundatia Regele Carol I”, destinată a fi un așezământ de cultură pentru tinerimea universitară dela toate facultățile. Fundația, după cum spune actul constitutiv, își propunea scopul de a pune la dispoziția studenției „un loc de întrunire, înzestrat cu o bibliotecă totdeauna deschisă”.

Data de 9 Mai este așa dar, de o mare importanță, pentru istoria evoluției culturale a țării noastre, care vedea ridicându-se în primul oraș al României, un palat cultural, după modelul celor din occident. Aici, în Fundația Regelui înțelept și cărmuitor, Carol I, s'au format generații de intelectuali, și în sălile bibliotecii, au lucrat și s'au odihnit în lecturi desfătătoare, studenții care au format timp de 50 de ani, cadrele intelectualității române.

Dar în luna Mai s'au înregistrat și evenimente triste. La 20 Mai 1821, Domnul Tudor Vladimirescu, a fost ucis mișelește la Târgoviște, iar la 28 Mai 1812, jumătate din trupul Moldovei cu șirul cetăților și citorilor domnești de pe malul Nistrului, au trecut în stăpânirea rușilor.

La 30 Mai 1919, Regele Ferdinand și Regina Maria au intrat triumfători în Alba Iulia, pecetluind unitatea teritorială a României.

ZECE MAI

Incoronarea tuturor evenimentelor pe care le-am enumerat mai sus, se află în ziua de 10 Mai.

Această zi marchează data epocală a întemeierii dinastiei române, prin venirea în țară a domnitorului Carol de Hohenzollern.

Intronarea unei noi dinastii și alegerea unui domn străin, înlăturare certurile dintre candidații la tron, certuri care constituiau tot atâtea predici pe drumul evoluției statului și neamului românesc.

Ziua de 10 Mai, declarată sărbătoare națională din primii ani de domnie ai Regelui Carol I, a rămas până azi, ziua în care sărbătorim trei evenimente la fel de importante: întemeierea dinastiei regale române (1856), proclamarea independenței de sub jugul turcesc (1877) și ridicarea României la rangul de regat (1880.)

Au trecut 75 de ani, de când la 10 Mai 1866, Prințul Carol de Hohenzollern Sigmaringen intră în Capitala Țării Românești, declarând următoarele:

„La 10 Mai 1866, intram în București chemat de voința unanimă a unui popor care, cu aclamări de bucurie, remitea în mâinele Mele, speranțele și viitorul său...”.

La 25 Aprilie 1877, Parlamentul român recunoștea starea de războiu dintre România și Turcia, iar în Mai, același an, forțele armatei române de sub conducerea Domnitorului Carol, colaborase cu armatele imperiale rusești, pentru înlăturarea suveranității Semilunei asupra teritoriilor naționale.

Tot în ziua de 10 Mai 1881, se sărbătorește actul prin care Parlamentul român, decretează regatul României și acordă Prințului Carol, titlul de monarh ereditar.

Zece Mai este așa dar simbolul independenței și suveranității românești, și piatra de temelie a statului național.

În această zi, mintea și inimile tuturor românilor se întorc pline de reculegere spre trecutul glorios și binecuvântat de Dumnezeu, și din această contemplație a trecutului, se nasc puteri noi, pentru realizarea destinului național.

D. GENERAL ANTONESCU, CONDUCĂTORUL STATULUI

ALEXANDRU IOAN CUZA

UN NOU TEATRU DE RĂZBOI

CE SE PETRECE IN LUMEA ARABĂ

UN nou teatru de război s'a deschis în Asia. Telegrammele externe au anunțat începutul ostilităților între irakieni și trupele britanice debarcate la Basra.

Care este originea acestui conflict? Dece s'a produs el tocmai în momentul cel mai critic prin care trece forța militară a Angliei, angajată în Orientul apropiat?

Dar în primul rând ce este Irakul, care e profilul istoric al acestei țări prezentă pe primul plan al actualității politice.

Irakul este de fapt antică Mesopotamie, sau după părerea arheologilor, locul în care a fost, cu mii de ani în urmă, raiul terestru.

De acolo a pornit mai târziu marele cuceritor Nabucodonosor, și tot acolo a fost nucleul originar al popoarelor nomade și războinice ale antichității: sumerii, babilonienii, chaldeo-asirienii, mezii, perși și parții.

Arabii au invadat Mesopotamia în anul 640 d.Chr., iar Turcii au luat-o în stăpânire în anul 1648.

Paradis terestru, pe vremea când cea mai fertilă regiune a lumii antice era cuprinsă între Tigru și Eufrat, Irakul, a devenit în epoca noastră, paradisul aurului lichid, țara vastelor zăcăminte de carburant, pentru

a cărei stăpânire cele mai mari puteri financiare și politice ale lumii, au dus o luptă aprigă având ca scop final asigurarea dreptului de exploatare a imensei comori.

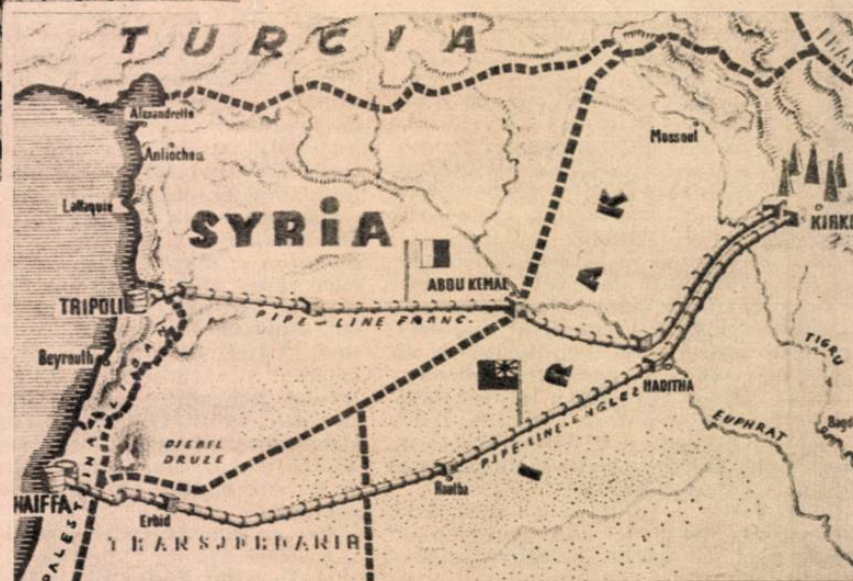
Germania, Anglia și Franța au căutat să-și asigure fiecare prin investiții masive de capitaluri, dreptul de exploatare asupra regiunii petrolifere din provincia Mossul și circumscripția Kirkuk.

Anglia a intrat în această licitație de capitaluri și de abilități diplomatice, pentru că-și dădea seama că petrolul irakian, îi putea asigura suveranitatea asupra Mediteranei și libertatea de mișcare pe Canalul de Suez, care e poarta Indiilor.

Germania, avea interese pur comerciale la această exploatare, în urma obținerii concesiunii căii ferate care lega Bagdadul de provincia Mossul.

Franța, fiind o putere mediteraneană, își asigură legătura dintre metropolă și imperiu,

Credință tradițională și stranie a femeilor din Irak: a te plimba de trei ori pe an prin deșert, sub lumina lunii, înseamnă a goni duhurile sterilității.

prin acest petrol, ce urma să alimenteze mijloacele ei de locomotie navală.

Toate acestea lucruri s'au întâmplat înainte de război.

La sfârșitul războiului trecut, dreptul de participare la exploatarea petrolului din Mossul, a rămas exclusiv al englezilor și al francezilor, căci capitalul german, a fost acordat ca o despăgubire de război Franței.

Englezii au construit pe o distanță de sute de kilometri o con-

Colinele, în dosul sărora se află faimoasele sonde și rafinerii din Kirkuk.

ductă care canaliza o bună parte din producția de petrol din Mossul spre Haifa, în timp ce francezii au construit o a doua conductă cu direcția Tripoli.

După capitularea Franței, cea de-a doua conductă a fost închisă; petrolul irakian a devenit astfel rezervorul exclusiv al Mării Britanii, care avea nevoie de el pentru a duce nestingherită războiul din Mediterană și din Africa.

Datorită prezenței capitalului englez în prețioasele investiții de exploatare din Mossul, Marea Britanie își asigurase oarecari drepturi asupra teritoriului irakian.

Cel mai important din aceste drepturi

torul fapt: un guvern cu tendințe antibritanice s'a instalat la Bagdad, în urma unei lovituri de stat.

Noul conducător al guvernului irakian, generalul Kailani s'a arătat intransigent în privința integrității și suveranității statului pe care-l reprezenta.

El a cerut trupelor engleze debarcate la Basra să respecte convențiile și tratatele din Anglia și Irak, care prevedeau drepturi de tranzit pentru forțele britanice.

Englezii considerând că pretențiile noului prim-ministru sunt expresia unor sentimente antibritanice, au decis să cucerească prin lupte, controlul asupra zonei Mossul-Kirkuk, de unde țâșnește petrolul necesar continuării războiului din Africa.

Când conducta de petrol dintre Mossul și Haifa e incendiată de revoluționari. Iată puțul Nr. 1 din Mossul și paznicul lui din vremuri liniștite.

Sus: Ghazi, al doilea rege al Irakului, care și-a găsit moartea într-un ciudat accident de automobil.

Dreapta: Regele Faysal II, actualul suveran al Egiptului, care e în vârstă de abia 6 ani.

era acela care permitea trupelor britanice să tranziteze prin teritoriul Irakului.

Să spunem câte ceva despre configurația politică a Irakului.

Regatul Irakului a luat ființă în anul 1921, sub Faisal I, care din prinț al deșertului a devenit monarh ereditar. Acest lucru s'a întâmplat cu sprijinul interesat al Angliei, care primea de la noul rege drepturi noi și importante de exploatare petrolieră, controlul și administrarea căilor ferate ale țării și libertatea de a-și crea două baze aeriene importante la Basra și la Bagdad.

Așa dar Anglia își rezervase un drept de control foarte important asupra conducerii financiare și chiar politice a acestei țări.

La moartea lui Faisal, s'a format o regență, care urma să exercite drepturile coroanei, până la majoratul prințului moștenitor.

În ultimele două săptămâni s'a întâmplat urmă-

Așa dar a început un nou războiu. Se pune cu insistență întrebarea: Dece a izbucnit acest conflict în clipa în care prestigiul militar al Angliei, a avut de suferit o tragică înfrângere?

Iată singurul răspuns care poate corespunde realității.

În clipa în care Anglia a retras de pe frontul african trupele pe care lea trimis zădarnic în Balcani, s'a petrecut în sânul lumii arabe un fenomen, care se desvoltă latent de multă vreme. Acest feno-

men îl putem numi renașterea idealului politic panarab.

Lumea arabă, are un ideal politic: panarabismul. Idealul spiritual al islamismului a fost conjugat cu ideea realizării unității politice a întregii lumi arabe.

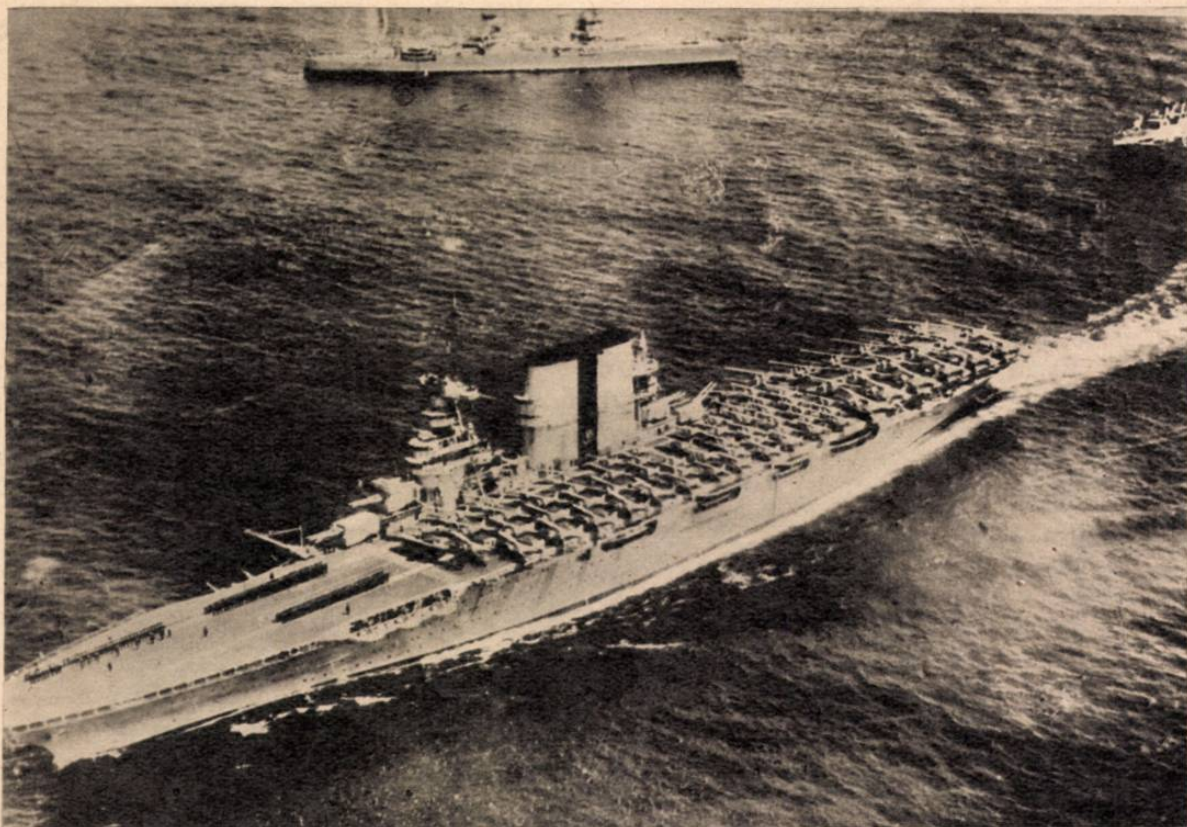
Este probabil, ca Irakul, țară arabă, să fi înțeles că trebuie să profite de momentul de slăbiciune și de depresiune a forței britanice, pentru a da semnalul luptei de eliberare a islamului, de sub egida leului britanic.

Nu este exclus ca războiul care a izbucnit recent pe teritoriul anticei Mesopotamii, să fie momentul inițial al unui conflict sfânt, dus sub semnul Semilunei.

Lumea arabă are poate presentimentul că leul britanic va primi în curând lovitura mortală, și ea se ridică azi cu impetuositatea vechilor triburi mahomedane, decise să-și realizeze idealul: imperiul arab al Orientului, unitatea politică și spirituală a tuturor celor care înțeleg limba înțeleaptă a Coranului.

Agentele poliției engleze făcând o percheziție corporală celor bănuți de sabotaj.

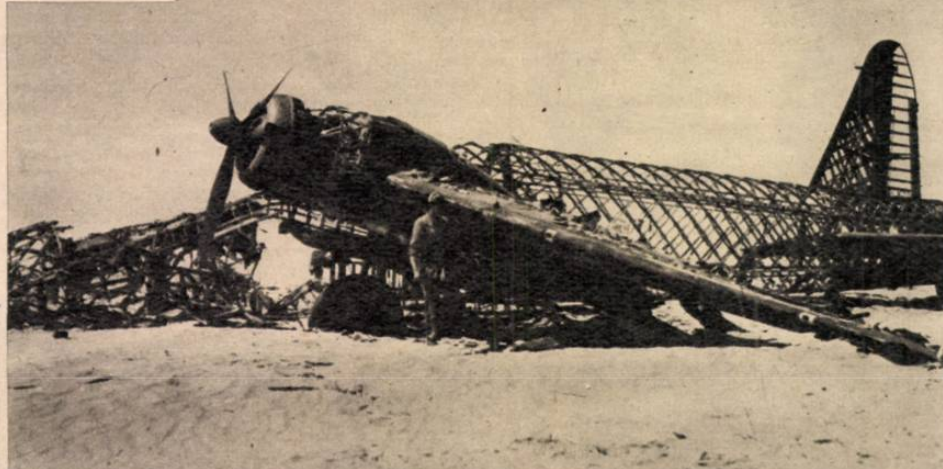

din TOATA LUMEA

Flota japoneză face manevre demonstrative în Oceanul Pacific. Vedem în clișeu de mai sus, cel mai mare vas port-avioane pe care-l au japonezii, navigând încărcat cu aparate de vânătoare și de bombardament și escortat de crucișătoare ușoare de mare viteză, care au rolul de a controla apele pe o mare întindere în jurul aerodromului plutitor.

New-York-ul face exerciții de apărare contra atacurilor aeriene. O formație de avioane de bombardament de ultim tip american zboară pe deasupra uriașei metropole, în timp ce pe străzi se iau măsuri pentru stoparea circulației și dirijarea populației spre adăposturile recent construite sau în curs de amenajare.

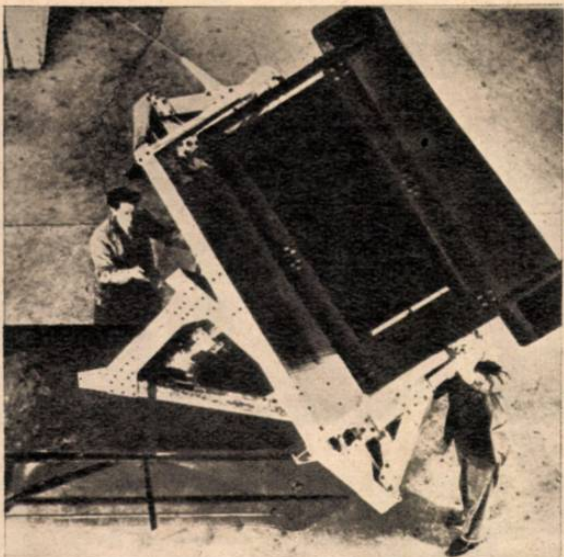
Așa arată un avion căzut în deșertul african! Cel puțin astfel ne demonstrează acest exemplar britanic, recent doborât la Sud de Tobruk de artileria antiaeriană germano-italiană. Din cauza incendiului provocat de rezervorul cu benzină, până ajunge la pământ, din aparat nu mai rămâne decât scheletul metalic.

Studentii italieni manifestând entuziasmul pe străzile Romei, — cu cele două drapeluri aliate în frunte — cu prilejul anexării Coastei dalmate de către Italia.

Un obuz de mare calibru este ridicat cu macara pe tunul tren al artileriei germane, care păzește coasta canalului Mânecii. Operația, după cum se vede, necesită o manipulare destul de pretențioasă, dar și lovitura acestui tun vă închipuiți ce produce...

Cu acest uriaș aparat construit de observatorul din Harvard, se pot fotografia de azi înainte, în amănunte, fenomenele eclipselor solare.

Trupe italiene deplasându-se cu bărcile de la un punct la altul, pe coasta Libiei.

...Și totuși războiul chino-japonez continuă... Iată unul din ultimele instantanee sosite de pe îndepărtatul front asiatic, în care vedem un post de mitralieră japonez în plină acțiune.

Sub o căldură toridă, nemișcat, scrutând permanent orizontul, stă soldatul care luptă în Africa, la postul lui de observație.

O vedere generală a Atenei, pe ale cărei clădiri mai importante a fost arborat drapelul german cu svastică.

Un post german de observatori meteorologici, culegând informații pe care le transmit apoi telefonic centrelor militare, spre perfectă orientare în acțiunile întreprinse.

„Oamenii albi au început să se înmulțească pe aici. Ce vor fi vrând ei?” — se întreabă această tânără și frumoasă fată din Tahiti.

În veacul al XIX-lea, în veacul în care avea să precadă epoca marilor transformări politico-sociale de azi, atenția cetitorilor de literatură a fost captivată de povestirile, romanele și episoadele care descriau întâmplări din locuri îndepărtate de bătrânul și obositul continent European.

Europa sleită de svârcoliri politice, în căutarea unui tărâm de pace și de fericire, și-a rostit prin glasul poezilor ei, nostalgia după acele regiuni edenice, în care viața a rămas într'un studiu natural și calm, departe de problemele și preocupările artificiale ale unei lumi ce se consuma pe rugul civilizației.

Un poet francez a descoperit un nou fior estetic, un nou sentiment erotic, cărora a știut să le dea glas prin arta lui rafinată și de o perfectă formă.

Acest poet se numea: Baudelaire. Trăind intens neliniștea epocii sale, plictisit de aspectele banale ale vieții, acest artist a pornit într-o călătorie mare, prelungită departe în mările Sudului. De acolo el s'a întors cu un șirag de cântece, din care cele mai frumoase au fost închinat unei femei de rasă neagră, unei mulatre, care întrunea în aspectul ei fizic, perfecțiunea Venerei și animalitatea impudică a popoarelor trăite în primitivism.

De atunci, dela apariția poeziilor lui Baudelaire, tineretul a început să viseze un nou tip de femei: femeia exotică, instrument dătător de plăceri noi, pentru o lume blazată și plictisită, refugiată din realitate, în lumea visurilor voluptuoase și a aventurilor stranii.

Venera neagră, a devenit un ideal artistic și unul de viață. Un pictor de geniu, pe nume Ganguin, a reeditat aventura poetului francez, și a pornit departe spre Sud, poposind în insula paradizică Tahiti, unde a rămas mult timp, rob de frumusețea firească și stranie a modelelor sale exotice.

Paleta pictorului s'a îmbogățit cu tonuri și lumini noi și el a dăruit lumii un nou tip de femei, un nou exemplar al faunei feminine umane: Tahitiana.

De atunci și până astăzi, perfecționarea mijloacelor de comunicație pe apă și în aer, au îngăduit cunoașterea mai aprofundată a lumii, a acelor părți ale lumii populate de oameni de altă rasă decât cea albă.

Opera nemuritoare a compozitorului italian Puccini, *Madame Butterfly*, a zugrăvit delicatețea sufletească a unei gheșe și farmecul ei fizic.

Romanele lui Claude Farrère și reportajul, această mare descoperire a presei moderne, au popularizat interesul pentru o parte a omenirii care nu aparține rasei albe.

Femeia neagră, galbenă sau metisă, au devenit un punct de atracție pentru cetitor sau pentru spectator. Frumusețea femeilor exotice și-a ilustrat farmecul caracteristic pe scena music-halurilor și a teatrelor.

Grupuri de dansatoare indiene, negre, tahitiene, anamite, au stârnit interesul în expozițiile mondiale în care au fost prezentate.

Frumusețea femeii exotice a devenit o sursă de câștig pentru impresarii teatrelor de peste Ocean și chiar din Europa.

Nu e mai puțin adevărat că frumusețea femeii exotice trebuie apreciată în cadrul ei natural, în ambianța ei firească, oriunde, fie în India sau Ceylon, în Filipine sau în Tahiti, în Anam sau în Japonia.

Numai acolo, în cadrul specific al solului natal, femeia apare cu toate farmecele ei ciudate pentru un alb și cu toate posibilitățile ei de seducție.

Negresele, cu sveltețea trupului lor de smoală, ca niște întrupări ale păcatului și plăcerii, mulatrele cu formele pline și armonice.

Tânără indiană cu ornamente faciale caracteristice rasei și tradiției.

Smulsă din decorul ei natal, frumusețea exotică se adaptează repede civilizației, mai ales în privința... vestimentelor.

Acesta ar fi semnul supremei eleganțe la o femeie anamită din regiunea Darlac-ului.

Acum două săptămâni, două tinere balineze, care intră de obicei în viața cosmică de pe la 12-13 ani.

RĂZBOIUL IN COLONII

Frumuseți

nioase, cu pielea lor neagră sau cu și minți agere de bărbați albi.

Josephine Backer a stăpânit cu sur antilope, primul loc în domeniul man

Jazzul și moda lui, care în Europa începutul războiului, au răspândit pe reprezentanții noului ritm coregraf de negri.

Europeanul a fost totdeauna un vi de mai sus, am putea spune că albiu noscutului. Ei au creat datorită geniul gație, posibilității de mig punctele globului.

Călătoria desinteresată, facerea instinctului de reir tare a senzațiilor, este un

Indivizii tuturor popoare de a supraviețui foametei a desconggestionarea spațiul v nitatea națională.

Popoarele de culoare nu a călători, cu alte cuvinte

Albii sunt călători prin

Și în aceste pelerinaje

Această femeie strălucește al orizonturilor depărtate.

Ea cheamă, în limba str spre zonele îndepărtate ale

Femeia exotică micșore și oboseala lungilor călător desamăgirea.

Femeia exotică a făcut prilejul războiului în colonii

Dăm cetitorilor noștri pr femeii exotice.

FACE SĂ SE VORBEASCĂ DESPRE

EXOTICE

reflexe aurii, au incendiat multe inimi

le ei de zăpadă și cu grația unei
festărilor de coregrafie neagră.

a intrat în declin încă înainte de
retutideni, pe toate scenele lumii,
ic și a unei arte muzicale inventată

ător. Ca să generalizăm afirmația
au avut întotdeauna pasiunea necu-
ui tehnic și puterii lor de investi-
ațiune și de circulație spre toate

călătoria de plăcere, pentru satis-
viere a peisajului și de împă-
lucru pe care numai albi il cunosc.
or lumii călătoresc: unii din nevoia
și intemperiiilor, alții din nevoia de
tal restrâns, pe care trăește comu-

cunosc călătoria din plăcerea de
ignoră actul gratuit al călătoriei.
exceelență. Ei sunt artiștii călătoriei.
lbul a descoperit femeia exotică.
ca o floare rară, pe fondul luminos

anie a simțurilor, legiuni de călători
globului.

ază distanțele, destramă plictiseala
ii și aduce pelerinului bucuria sau

iar să se vorbească despre ea, cu
și dominioane.

ilejul de a admira câteva tipuri de

In căutare de subiecte noi, scriitorii
veacului trecut au cântat frumusețea
femeii exotice.
Prezintăm cititorilor noștri câteva
tipuri de femei aparținând altor rase
și altor continente.

Frumusețe berberă.

Dansatoare din insulele Bali,
în costumul tradițional cu
care se produce în fața
străinilor.

Această negresă pe care o
vedeți zâmbind triumfător,
a fost aleasă regină a fru-
museții Congoleze.

O altă frumusețe din Hawai,
așa cum poate fi întâlnită
oricând în insula ei...

O frumusețe caracteristică a Sudului.

O „Venus” a continentului negru.

CE A DEVENIT

Un caricaturist yankeu infățișează astfel „vânzarea” Gildei pe o sticlă de rachiu la vârsta de 12 ani

O carieră meteorică. De la 8 dolari la 20.000 pe săptămână. Celebritate mondială, dar de scurtă durată și apoi recădere în anonimat

Gilda Gray

FEMEEA CARE A INVENTAT DANSUL SHIMMY

PORNIND dintr-o tavernă, o femeie subțirică, drăguță și blondă, se ridică meteoric, cântând și dansând pe culmile de lumină ale faimei, bogăției și popularității internaționale. Ajunsă în apogeul carierei sale, Gilda Gray câștiga până la 20.000 dolari pe săptămână. Astăzi, aceeași vedetă răsfățată de odinioară, se produce într-un cabaret unde s'au adunat toate „celebritățile de pe vremuri” și are un salariu din care abia reușește să nu moară de foame.

Uluitoare ca un roman de fasciculă este povestea acestei mici imigrante ieșită dintr-o tavernă de rând, unde cânta și dansa în aplauzele și glumele grosolane ale bețivilor.

După doisprezece ani, fetița își cumpără o splendidă vilă în Long Island, unde regina Shimmy-ului trăi și-și ținu trena în acei ani de splendoare dintre 1920 și 1930. Vila era un mic palat cu teren de tenis, cu sere de flori, cu un parc magnific și cu un garaj mare cu patru automobile și era înconjurată de opt clădiri mai mici, destinate oaspeților. Miss Gray avea în serviciul său trei agenți de presă, o secretară particulară, două cameriste, un valet, o menajeră, o bucătăreasă, doi șoferi, un grădinar, un ajutor de grădinar și trei jupănese.

Povestea vieții ei începe în Krakovia, (Polonia) unde s'a născut la 1901, sub numele de Maryanna Michalska. Emigrând împreună cu părinții ei în America, la New Jersey, apoi la Milwaukee și tatăl ei neavând prea mare succes în afaceri, Maryanna fu nevoită să muncească dela 12 ani pentru întreținerea familiei sale.

La această vârstă, fata se căsătorii pentru prima dată cu un oarecare John Gorecki, fiul senatorului-cărciumar Martin Gorecki din Wisconsin.

„Ei m'a vândut, —spunea Gilda,— pe o sticlă de rachiu. Ca să vedeți ce fel de tată am avut”.

La 14 ani avu un băiat, Martin. Curând după aceea, își făcu bagajele, își luă copilul și se întoarse la părinți. Acesta fu sfârșitul celei dintâi căsătorii.

Cariera sa începu curând după aceea.

În seara de revelion, a anului 1916, ea se duce împreună cu familia la localul polonez al lui Jack Litza din orașul Milwaukee. Era aci o atmosferă intimă și de bună dispoziție generală iar la un moment dat, când veselie atinsese punctul culminant, Maryanna luă un megafon ce se afla pe pian și într-o englezească stricată încă, se porni să cânte „Star Spangled Banner” imnul național al Statelor Unite. Publicul o aclamă îndemnând-o să cânte mai departe „Rămas bun”, de Tosti și apoi un cuplet la modă „When you a tulip.”

Litza, patronul localului, văzând succesul pe care-l recolta îi oferă un angajament cu 8 dolari pe săptămână.

Într-o noapte, un individ din Chicago intră în taverna lui Litza și când putu să vorbească cu tânăra cântăreață, o întrebă „Dece tot dai din umeri când dansezi?” la care ea răspunse printr-o expresie de argot: „I am shaking my little shimmy” adică „Îmi scutur stomacul” și „Shimmy” fu botezat dansul care deveni o vogă internațională.

Mulțumită acestui individ de al cărui nume nu-și mai aduce aminte, Maryanna veni la Chicago unde fu angajată în localuri din ce în ce mai selecte. În cele din urmă, fu angajată pentru revista „Gaieties of 1919”, și recomandată lui Gil Boag, patronul a 2 localuri de noapte.

Gilda și Gil deveniră o pereche celebră în cuprinsul Broadwayului și în cele din urmă hotărîră să deschidă un local propriu.

Acesta era „Rendez-vous” în 45 th Street, loc de întâlnire al elitei literare, sociale și sportive.

Ziegfeld fu într-o asemenea măsură impresionat de Gilda și de senzația pe care o făcea la Rendez-vous, încât îi propuse să apară alături de Will Rogers, în faimoasele sale „Follies”, cu un salariu de 3.500 dolari.

Gilda și Gil se căsătoriră în 1924, iar în 1929 divorțară.

La epoca aceea Gilda turnase câteva filme și făcuse mai multe turnee prin Statele Unite și Europa, acumulând o avere de 2.000.000 dolari. Din această ea cheltui 150.000 dolari cu procesul de divorț. Pe urmă, norocul începu s'o părăsească, pierdu mai bine de un milion de dolari cu crahul din 1929. Apoi se îmbolnăvi de nervi și trebui să stea

Gilda Gray în epoca ei de strălucire, când a lansat faimosul dans „Shimmy”, când poseda peste 2 milioane de dolari avere.

Vila de odinioară dela Long Island, unde Gilda a cunoscut adevărata fericire

mai bine de doi ani într-un sanatoriu. Majoritatea investițiilor sale se spulberară. În 1933, pe când cânta la Club Richman, cunoscă un tânăr și frumos Sud-American, anume Hector Briceno de Saa, atașat al legației venezuelene din Havana.

Gilda se căsătorii pentru a treia oară dar și această căsnicie fu nefericită, căci în 1936 divorță din nou.

De atunci și până azi Gilda cântă în localul fostelor celebrități, ca să-și poată hrăni micul ei „shimmy”.

descifreze în cea mai scurtă vreme cifrele cele mai complicate.

Atunci când o armată ocupă statornic un teritoriu inamic și mai ales între baze și primele linii, se construiește în pripă o legătură telefonică și telegrafică, evitându-se pe cât posibil t. f. f.-ul.

Convorbirile dintre comandanți, prin telefon obișnuit, au calitatea de a nu putea fi ascultate de inderizabili. Dar în asemenea împrejurări mult mai însemnat este faptul că se contează pe factorul psihologic al discuției dela om la om. Ordinele care ar putea prezenta interpretări diferite sunt amănunțite direct între cei interesați.

Intervenția armeei aeriene pe scară atât de întinsă în actualul conflict, face însă ca acest sistem de comunicație să fie ușor expus deranjamentelor, prin bombardare sau chiar prin fenomene naturale.

CUM se comunică pe fundul unui FLUVIU

Technicienii au găsit soluția îngropării cablului la oarecare adâncime. Operația este însă anevoioasă, mai ales când este vorba de distanțe mari. De obicei se recurge la camuflaj, care s'a dovedit suficient.

Dar dacă legătura trebuie să treacă peste un fluviu?

Aparent, soluția este simplă: se introduce cablul sub apă.

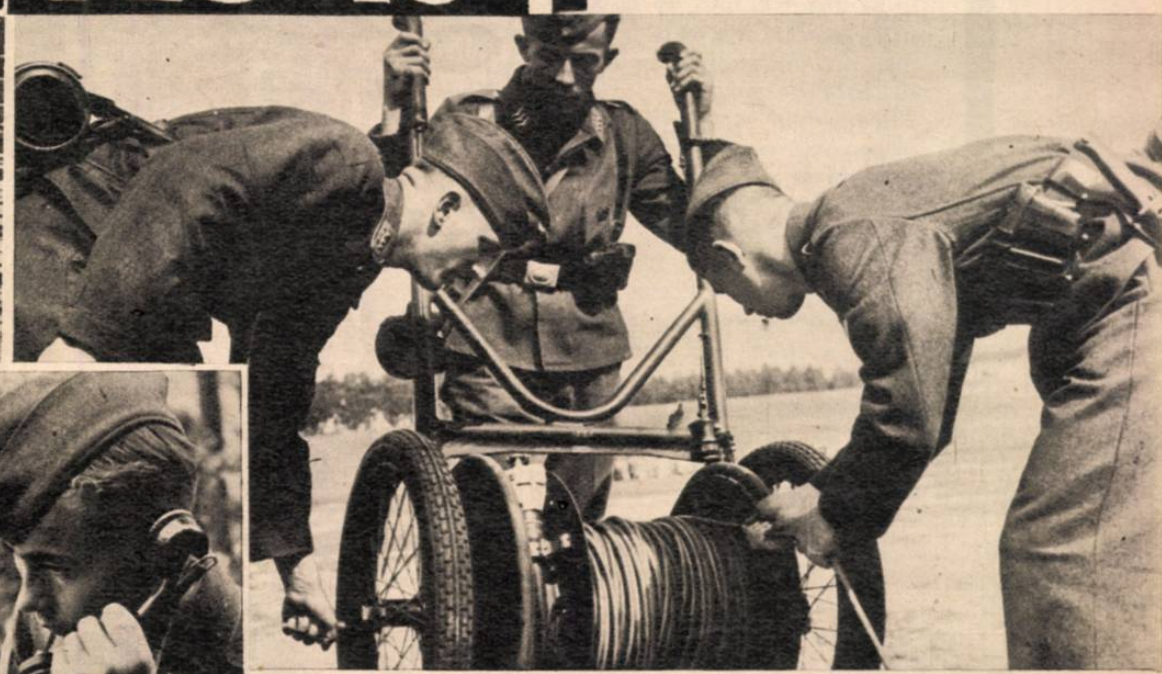
Realitatea este însă cu totul alta.

Fără îndoială că în toate cazurile cablul este lăsat sub valuri, dar nu la voia întâmplării. Traseul lui trebuie să fie studiat în raport cu configurația albiei cursului de apă.

E vorba de un cablu special, perfect izolat, de o mare greutate, care este lăsat în fundul albiei, iar în locurile unde curentul e mai puternic se adaugă un lest suficient spre a-l ține în toate împrejurările lipit cu fundul.

În felul acesta aluviunile fluviului îl acoperă încetul cu încetul creîndu-se un strat protector, care este de cea mai mare însemnătate.

Evident că ceea ce interesează nu este atât lucrarea tehnică în sine, ci manopera.

CEA mai utilă armă a războaielor din toate timpurile a fost și va rămâne informația. Zadarnic dispui de armele cele mai ucigătoare și mai rapide, dacă dușmanul, mai bine informat, știe să se ferească din timp, sau să te atace în momentul în care ești mai slab.

Armatele moderne dispun de unități speciale care nu se ocupă decât de menținerea în bună stare a materialului tehnic, este necesar pentru transmiterea informațiilor.

Telegrafia fără fir, care, fără îndoială, joacă un foarte mare rol în mijloacele de transmitere a știrilor, prezintă neajunsul că inamicul se informează aproape în aceeași vreme ascultând sau recepționând pe altă cale cele transmise, rămânându-i numai sarcina descifrării. Criptarea telegramelor trimise prin fără fir nu mai prezintă o greutate pentru diferitele state maiore deoarece există un corp de specialiști capabili să

Armata germană dispune de pioneri instruiți special pentru asemenea lucrări. Trupele acestea dispun de materialul cel mai perfecționat, iar instalarea unui cablu transfluvial este relativ ușoară, în comparație cu însemnătatea lucrării.

Imaginile din reportajul de față au fost luate cu ocazia efectuării unei asemenea lucrări, cu prilejul campaniei din Balcani.

Utilizând toate perfecțiunile tehnice, dela barca pneumatică până la instrumentul de mare precizie, pionerii au reușit să stabilească în extrem de scurtă vreme legătura telefonică și telegrafică, trecând peste obstacole, care altă dată păreau invincibile.

Explicațiile fiecărei imagini vor lămurii cititorilor noștri procedeul întrebuintat de acești maeștri ai tehnicii moderne.

60 minute înainte DE LOVITURA DECISIVĂ

Pantaloni par turnați pe corpul muscular al eroului și totuși ei nu împiedică libertatea de mișcare necesară toreadorului. De felul cum e îmbrăcat, depinde rezultatul unei lupte. Un amănunt de toaletă neglijat, înseamnă câteodată moartea pentru toreador.

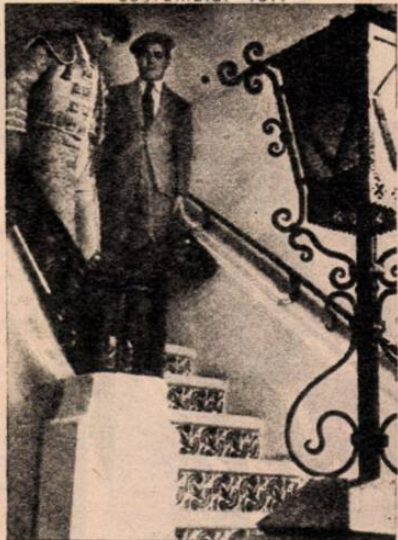
Cu o surubelniță, cu un cârlig și cu răbdare sunt încheiați nasturii și butonii pantalonilor. Dacă operația se face cu grabă, podobe de aur și de argint ale pitorescului costum, pot fi atinse și stricate. Toreadorii posedă un număr enorm de nimicuri strălucitoare pentru împodobirea costumului lor.

Coadă de mătăsoasă atașată de păr, face parte din recuzita tradițională a toreadorului. Ea are și un scop practic: în cazul când toreadorul cade pe spate, partea delicată a craniului e apărată.

Pumnul trebuie să asigure triumful în luptă. De aceea Solazano încearcă lama cuțitului său. De altfel așa fac toți toreadorii înainte de a păși în arena tragică.

La luptă, toreador! Gata îmbrăcat toreadorul se pregătește să plece de acasă, însoțit de managerul care are misiunea de a-l apăra de admiratoarele prea frenetice.

O sărutare de adio copilului și o rugăciune în fața icoanei Sfintei Maria din Guadelupa, sunt ultimele gesturi ale toreadorului, înainte de a porni spre arenă.

In țările latine și în deosebi în Sudul Franței și în Spania, luptele cu taurii sunt una din distracțiile cele mai gustate de popor.

Toreadorul este o figură populară, o vedetă cu mii de admiratori și de admiratoare.

Luptele de tauri au fost exportate și în America latină, de primii coloniști spanioli. Astfel în Mexic, populația are un idol care eclipsază orice glorie contemporană a ecranului, a scenei sau politice.

Acest idol e Toreadorul Solazano, omul care trebuie să fie păzit pentru a nu fi mușcat și strivit, de turma admiratorilor săi. Mai ales a admiratoarelor.

Solazano a ucis mulți tauri și totuși el are trac, înainte de a întâlni moartea sub chipul taurului sângeros și vijelios.

Cum își petrece Solazano cele 60 de minute care preced drama lui întâlnire cu moartea?

Celitorul va găsi în folografiile care însoțesc aceste rânduri, un răspuns interesant la întrebarea de mai sus.

Fecioara din Guadelupa este protectoarea acestor eroi și toreadorului care se închină în fața icoanei, va păși în arenă cu chipul iluminat de siguranța victoriei.

Un singur produs, conținând trei mijloace de înfrumusețare!

Scherk Gesichtswasser intrunește trei elemente speciale pentru îngrijirea tenului D-vs. Scherk Gesichtswasser curăță și tonifică pielea.

Puneți câteva picături de Scherk Gesichtswasser pe un tampon de vată și ștergeți-vă ușor pe față. Veți simți imediat o stimulare înviorătoare a circulației sângelui în epidermă și veți fi uimită văzând tamponul complet înegrit. El se va înegri chiar și în cazul când, înainte de a vă șterge cu el, văți spălat pe față cu apă, cu săpun sau cu orice alt mijloc întrebuințat de D-vs în mod curent. După avizul medicilor, procedeul Scherk Gesichtswasser constituie mijlocul cel mai potrivit pentru înfrumusețarea tenului.

Scherk Gesichtswasser apăra tenul D-vs.

Scherk Gesichtswasser depune pe suprafața pielii un strat fin și subțire de protecție care nu astupă porii și care constituie în același timp o bază ideală pentru pudră. Realizați, cu alte cuvinte, o economie triplă: Curățire, tonificare și o bază pentru pudră. Iată cele trei elemente intrunite la un loc pe care vi le prezintă Scherk Gesichtswasser, această loțiune unică și fără grăsimi.

Scherk Gesichtswasser

Scherk Gesichtswasser înseamnă în românește Loțiune pentru față Scherk

OCHELARII **Neophan**

Neophan
APĂRĂ OCHII
ÎNTĂRESC CULORILE

DE VÂNZARE LA TOATE MAGAZINELE BINE ASORTATE

Reprezentanța generală pentru România:

Ing. H. ZOLDY, Strada Biserica Amzei No. 10

Tel. 3.41.04 și 5.40.93

TRENUL Albastru, trenul fericiților, nu mai străbate traseul lui glorios. El nu mai face legătura între Marea Nordului și Marea Mediterană.

La începutul războiului, acest tren ultra-luxos și-a întrerupt activitatea.

Pe vremuri, în epoca lui de glorie, expresul albastru, transporta de la Calais spre sudul Franței, pe coasta de Aur, pe turiștii porniți după vânătoare de distracții. El culegea de-alungul traseului, care trecea prin inima Franței, pe toți cei ce făceau parte din populația strălucită și mondenă a hotelurilor de prim rang și a stațiunilor balneo-climaterice, vizitate de capii încoronați ai lumii și de regii industriei.

Pe fotoliile capitonate ale hotelului mișcător, vizătorii veniți din toate colțurile

Trenul Albastru, a cărui viteză obișnuită era de 95-100 km. pe oră. Se doarme astăzi în „trenul-albastru” ca și mai înainte, cu deosebirea că vagonul nu se mai mișcă...

fumate, în care călătorii își pazeau visurile și comorile.

Astăzi toate acestea, aparțin trecutului. Trenul Albastru și-a pierdut strălucirea.

Redus la imobilitate, faimosul expres servește ca anexă hotelurilor Terminus din Lyon, Marsilia, Vicky și Clermont-Ferrand.

Vagoanele lui au fost distribuite succursalelor marelui conconu hotelier „Terminus”.

În aceste vagoane, călătorul sau călătoreasa pot obține un loc de dormit pentru o singură noapte.

Tariful e totuși destul de ridicat: 50 fr. un dormitor, 30 fr. un loc de dormit pe o cușetă.

Controlorul de bilete perforează biletele și-i conduce pasagerii în camerele lor.

Dimineața, de pe peronul gării, în timp ce-și ia micul dejun, călătorul sau călătoreasa privesc cu nostalgie spre adăpostul lor de-o noapte, care deocamdată e destinat să rămână încă mult timp nemisecat.

Același însoțitor al vagoanelor pregătește și azi patul, dar nu pentru călători, ci pentru oameni care n'au unde să-și petreacă noaptea.

În cabinele de clasă II-a se poate dormi împreună cu o „parteneră”, așa cum ne arată aceste două prietene, care realizează astfel o economie simțitoare.

lumii își torceau visele de aur în toate limbile, imaginându-și aventurile viitoare și amintindu-și cu melancolie cele trăite.

Dormitoare comune și izolate, bucătării electrice, săli de baie și dușuri asigurau odihna, hrana și buna dispoziție a fericiților călători.

Locomotiva Pacific 231, târa după ea elegantele vagoane, cu o viteză de 99 de kilometri pe oră. Și orele treceau repede, în elegantul vagon restaurant sau în cabinele aerisite și par-

Toaleta matinală e făcută în colțul de altădată al „cușetei”.

TRENUL FERICIȚILOR

a fost transformat
IN ANEXA HOTEL
DE

din **TARĂ**

← D-na Maria General Antonescu și d-na Veturia Goga ieșind dela biserica Amzei, unde a fost oficiat parastasul de trei ani pentru odihna regretatului poet și luptător naționalist, Octavian Goga

D. ministru Mihai Antonescu, rostindu-și cuvântarea la comemorarea marelui om de Stat care a fost Ion C. Brătianu, dela a cărui moarte s'a împlinit o jumătate de veac ↓

Parăsiind țara, d. Pellegrino Ghigi, ministrul Italiei, își ia rămas bun dela colonia albaneză din Capitală

Aviatorii germani incurajându-și echipa lor de foot-ball, care a susținut un match cu echipa aviatorilor români — match care s'a terminat cu rezultatul de 2-1 pentru germani ↓

Un instantaneu din timpul concertului dat de orchestra Simfonică din Viena, in sala Ateneului Român, sub conducerea maestrului Weisbach

CURIOZITĂȚI

Luneta uriașă a observatorului de pe Mount Palomar

În 1934 a reușit în sfârșit turnarea marelui bloc de sticlă (diametru: 5 m., greutatea: 20 tone), din care trebuia să se șlefuiască cea mai mare lunetă din lume. Un an și jumătate, această masă a fost ținută într'un răcitor electric anume construit. Apoi blocul a fost transportat la observatorul de pe Mount Palomar, în California. 4 ani de zile a durat șlefuirea suprafeții (oglină cu o precizie de 1/40.000 mm).

Acum mai trebuie aplicat un strat de aluminiu, după un procedeu cu totul nou. Nu se știe încă precis când va fi terminată această lunetă uriașă, la care se lucrează încă de 7 ani.

Un nou aliaj din niob și fier

Niob, un metal, care formează împreună cu vanadium și tantal o grupă, a fost descoperit, în 1845, de mineralogul german Gustav Rose în mineralul columbit. Acesta constă din niob, tantal în aliaj cu fier.

Până în prezent se puteau obține numai aliaje de fier cu wolfram, vanadium, fabricându-se din acestea produse noi, foarte rezistente la temperaturi ridicate. Recent s'a reușit însă să se obțină un aliaj din fier și niob.

Prin turnare, se obține un metal care se întrebunțează la fabricarea turbinelor, acesta rezistând unei temperaturi de 600 grade.

S'a dus dragostea...
Păcat că nu s'a gândit să-și
mențină silueta folosind

Tabletele de slăbire
Kissingen

Cutii originale cu 60, 100 și 200 tablete

Produs natural al Bailor Kissingen

Togal
TABLETE
suveran
la
bolile
reumatice

PAVILIONUL ROMÂNIEI DELA MILANO

Publicăm mai sus câteva aspecte ale pavilionului cu care România a fost reprezentată la Expoziția Internațională dela Milano

Pe toate
anotimpurile
ROBOT
aparatură complet
automat.

ROBOT BERNING & CO. DUSSELDORF

Se găsește la toate magazinele bune de aparate fotografice. Lămuriri și prospecte cereți dela: Centrala Fotografică Theod. Gr. Thoma, B-dul Elisabeta, 51, București.

CITITI **MARIANA** REVISTA FEMININĂ

2 mere - o sugestie pentru picioare frumoase

Un măr îți face poftă de mâncare numai dacă are coaja întinsă și lucioasă. Un măr încrețit și sbârcit nu ispitește pe nimeni. Același lucru se poate spune și despre picioarele Dvs. Există o mulțime de ciorapi, care fac cute la glesne și la genunchi, deformând astfel conturul plastic al piciorului. Contrariul se întâmplă cu un ciorap care are calitatea de a sta întins pe picior. Numai un asemenea ciorap poate avea darul să pună în valoare toată frumusețea piciorului, accentuând relieful său plastic și linia sa plină de noblețe. Mulajul acesta excepțional este caracteristica ciorapului Elbeo, grație materialului de o elasticitate cu totul specială din care este fabricat. El stă întins și fără cute, atât la glesne cât și la genunchi. Cereți la orice magazin cunoscut ciorapul Elbeo, ciorapul perfect întins.

10 MAI IN CAPITALĂ

Intr-o atmosferă de înălțătoare manifestare națională a fost sărbătorită în Capitală ziua de 10 Mai, care a coincis, de data aceasta cu solemnitatea promoției nouilor sublocotenenți ai armatei române,— promoție care a primit denumirea de „Promoția Mihai I.”

6. Un aspect al tribunei diplomatice.

7. După defilare, în tribuna regală: M. S. Regele, M. S. Regina Elena, Conducătorul Statului și d-na general Antonescu.

IN CLIȘEELE NOASTRE:

1. Unități de artilerie defilând în fața tribunei regale.

2. Defileazăarele carele motorizate.

3. Într-o ținută maiestuoasă și impecabilă defilează infanteria.

4. La parada de 10 Mai, a participat și un batalion de elită al trupelor germane din România.

5. M. S. Regele și Conducătorul Statului părăsind tribuna regală, după defilare.

DOUA REVISTE COMPLETE IN ACELAS PRET

ANUL XV No. 747

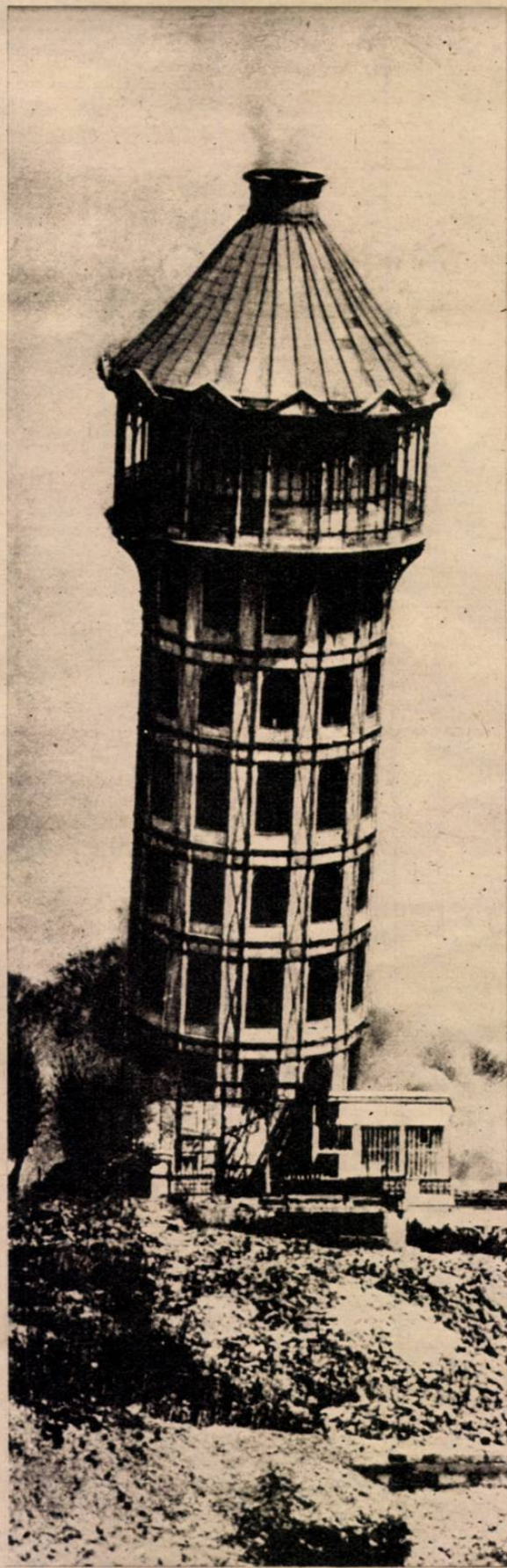
20 MAIU 1941

32 PAGINI 15 LEI

M. S. Regele filmând,
în timpul liber, la Sinaia

NU
sunteți
curioși?

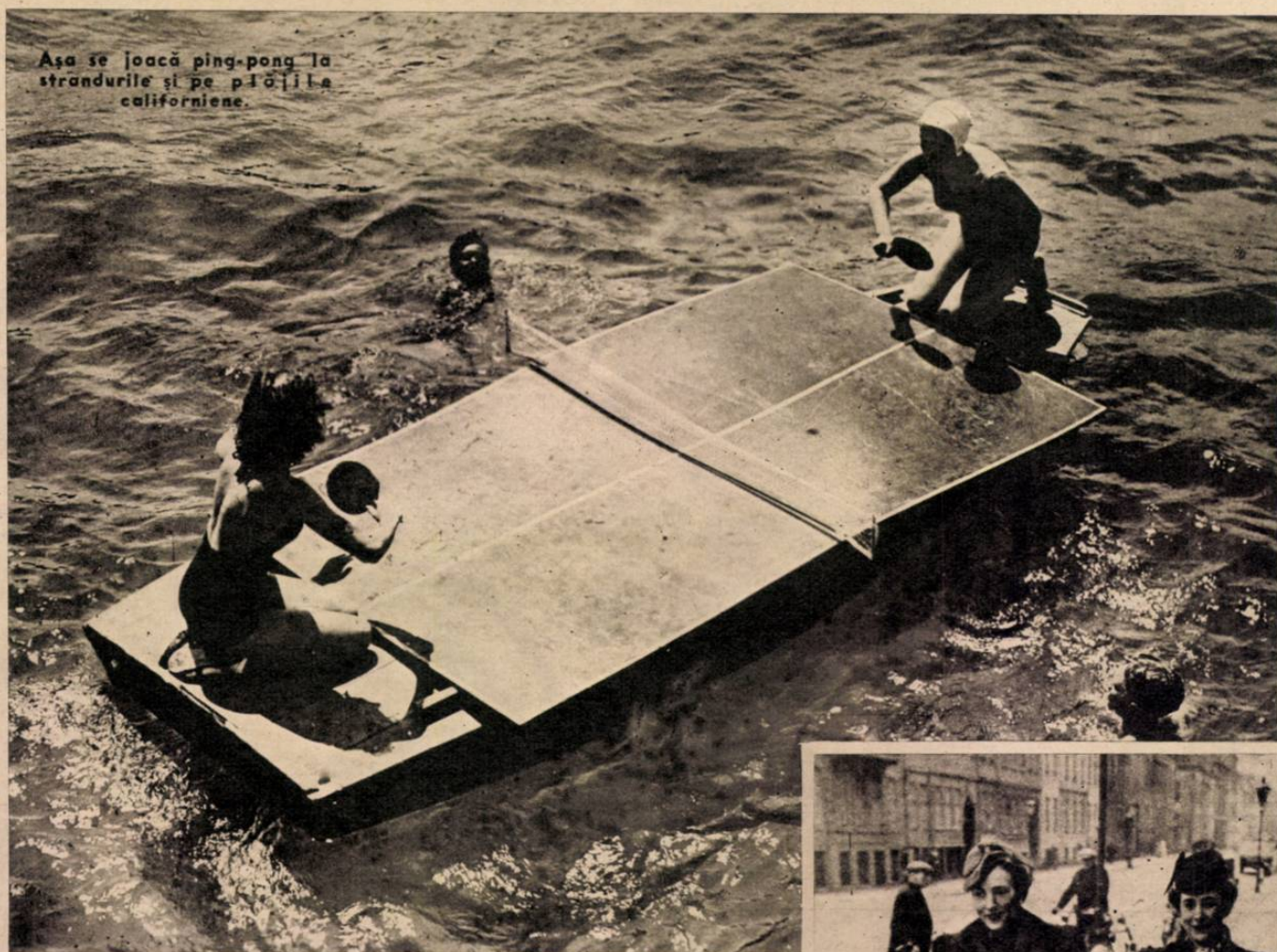
Turnul faimosului Palat de Cristal din Londra a fost dărâmat spre a i-se utiliza la armament cele 800 tone de fier pe care le conținea. Fotografia a fost luată în momentul când turnul era aruncat în aer de dinamită.

Ultima invenție în materie de „locomotivă” este această trotinetă cu motor pe care o utilizează elvețienii și care consumă 1 litru de benzină la 50 km. parcurși. Viteza micului vehicul e de 45 km. pe oră.

Intr'un laborator american s'a putut fotografia această experiență făcută cu curenți electrici de înaltă frecvență care ne lasă să întrezărim una din viziunile halucinante ale viitorului.

Așa se joacă ping-pong la strandurile și pe plajile californiene.

După o îndelungată lipsă de pe ecran, celebră actriță europeană Lilian Harvey, și-a făcut reîntrarea în studiourile germane, unde turnează acum noi filme.

Prințesa Ingrid a Danemarcei, poate fi văzută plimbându-și astfel copilul, în fiecare dimineață pe străzile orașului Copenhaga.

LA 10 August 1938, un mare avion cu patru motoare a decolat de pe un aeroport berlinez. El se îndrepta spre New-York, unde trebuia să ajungă fără escale, străbătând distanța de 6000 de Kilometri dintre capitala Reichului și aceea a Statelor Unite, într'un sbor neîntrerupt.

Plecat dela Berlin la orele 19.53, după mai puțin de 25 de ore de sbor avionul ateriză pe aeroportul principal din New-York la orele 20.50 ale zilei următoare.

Avionul rămase o zi la locul de sosire, pentru a-și încărca rezervoarele de benzină și pentru odihna echipajului, iar în seara următoare își începu sborul de întoarcere.

O nouă traversare a Atlanticului și după 20 de ore de sbor, uriașul avion ateriză la Berlin.

După câțva timp, aviația germană și-a propus un nou record: sborul fără escală Berlin-Tokio.

Aparatul care trebuia să-l execute a fost botezat „Condor”.

Și acest record a fost stabilit.

Astăzi un nou „Condor” stăpânește cerul Atlanticului. De astădată nu mai este vorba de un vehicul destinat să transporte călători și poștă.

Încărcătura lui este aceea a unui crucișător al aerului.

AVIOANELE OCEANICE

S'a spus, și germanii o știu dela începutul războiului, că rezultatul teribilei bătălii contemporane se va decide în Atlantic.

De aceea, cel de-al treilea Reich și-a creat o puternică flotă aeriană Oceanică, cu misiunea de a controla mișcarea flotei navale a Angliei.

Avioanele oceanice cu patru motoare transportă pe bordul lor mitraliere, tunuri și bombe de calibru mare.

Cu această încărcătură considerabilă, crucișătorul oceanic, poate zbura fără risc dincolo de mijlocul Atlanticului.

Autonomia unui vehicul aerian construit pentru distanțe mari, pune o dilemă: sau încarci benzină pentru sborul de lungă durată și lași bombele pe pământ, sau sacrifici durată sborului pentru o încărcătură mai mare.

Patrumotorul oceanic, care putea să străbată Atlanticul cu carburant suficient pentru acoperirea distanței de 5000 de Kilometri, luând pe bord poștă și 26 de călători, prin renunțarea la călători și la poștă, și prin micșorarea distanței, este în măsură să controleze apele oceanice.

Echipajul unui „crucișător al aerului” în timpul zborului.

în zona din jurul insulelor britanice.

Avioanele de vânătoare nu pot urmări aște bombardiere, în expedițiile lor îndepărtate de bazele lor terestre.

Nu există deci primejdia pentru crucișătorul aerian, de a fi nevoit să primească lupta cu avioane mai ușoare și mai rapide, și astfel uriașul văduhului poate coopera cu submarinele de distanțe lungi, la scufundarea tonajului inamic.

Există o mare deosebire între transatlanticul aerian pentru poștă și transport de pasageri, și între noua for-

**PROBLEMELE
SĂPTĂMÂNII**

**CINE
VA CUCERI**

Atlanticul

Un hidroavion amerizat pentru realimentare

tăreață sburătoare, ieșită din șantierele aeronautice din Brema.

Avionul transatlantic era un mijloc comod de transport. Pasagerii lui, puteau dormi în cabină, ca pe bordul unui vapor. Ei își luau masa în comun și puteau asculta împreună un program de radio.

Noul patrumotor oceanic, așa zisul „curier al morții” este în schimb un fel de car armat aerian, de unde și numele de „fortăreață sburătoare”.

Bucătăria electrică și camerierul de bord au cedat locul mitralierelor, și tunurilor.

Noul vehicul e complet metalic. Părțile sale vitale sunt cui-rasate.

Tehnicienii afirmă că siguranța sborului a atins un coeficient înalt, deși fortăreața sburătoare nu este prevăzută pentru amerrizări forțate.

Cele patru motoare funcționează separat, alternativ două câte două, și toate deodată, pentru cazul când aparate de vânătoare ar urmări bombardierul.

Cum este vorba de o armă absolut nouă, nu se cunosc detalii în privința capacității de a încărca explozibile...

Se afirmă totuși, că el are la bordul său explozibile suficiente, pentru scufundarea câtorva nave.

(Continuare în pag. 15-a).

GREVA

GREVE ORIGINALE ȘI GREVE SEMNIFICATIVE

CÂND în rândurile populației americane există un val de nemulțumire, indiferent de ce natură, fenomenul se traduce, întotdeauna, prin una sau mai multe greve. Sau dacă vrei, invers: când ziarele încep să anunțe greve în America, e sigur că ceva neobișnuit se petrece în sânul populației de peste Atlantic.

Grevele sunt singurele manifestări de inconveniență guvernamentală și capitalistă pe care autoritățile yankee n'au reușit să le stârpească.

Au reușit autoritățile yankee, în lupta lor cu gangsterii, au reușit deasemenea în lupta de prohibiție a alcoolului și în toate celelalte inițiative de „purificare” a moravurilor, dar n'au ajuns la nici un rezultat în eforturile de a înlătura grevele.

Subordonate intereselor de trusturi sau de politică, ziarele americane nu pot fi interpretul nemulțumirilor populare, așa că singurul mijloc de manifestare, singura „armă” a poporului yankeu, rămân grevele.

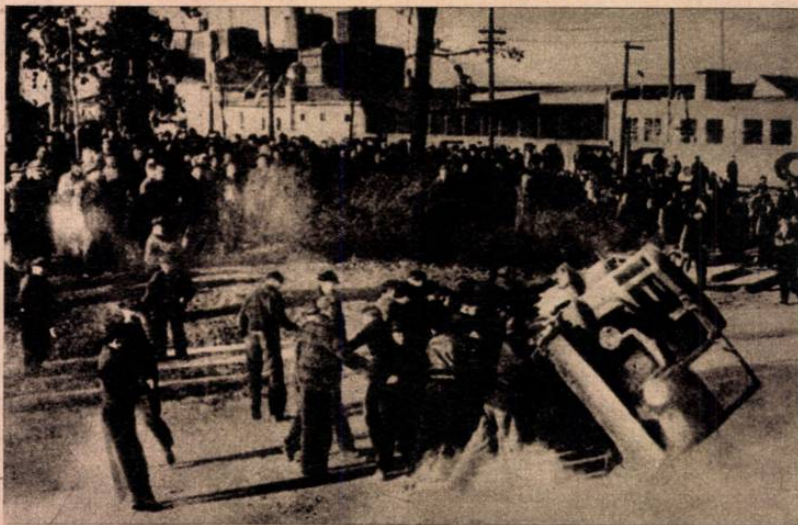
În America nu e zi în care să nu se înregistreze undeva o grevă.

Dacă unele dintre acestea însă au un caracter social limitat la ambiții sau chiar la simple manifestări de „originalitate” sunt altele puternic semnificative în privința nemulțumirii poporului și la fel de prejudiciabile statului și întreprinderilor.

Cine s'ar apuca să facă un istoric al grevelor americane, ar avea, cred, cel mai bogat și mai interesant material pentru o serie întreagă de volume și ar da lumii o foarte originală și foarte autentică descriere a evoluției sociale. Cine ar calcula, pe de altă parte, câtă pagubă au adus grevele statului american, ar ameți în fața cifrelor.

Nu mai departe decât acum câteva săptămâni, s'a putut constata din câteva calcule sumare, cu cât a fost prejudiciată înarmarea Statelor Unite din cauza grevelor declarate la diferite uzine.

Pretextul acestor greve a fost mărirea salariilor — deși standardul de viață a

Iată câteva aspecte din timpul diverselor greve americane. În clișeu de sus se pot vedea placi de protest al organizațiilor feminine contra scumpirii vieții.

rămas același în Statele Unite — în realitate însă, ele exprimau cu totul altceva: exprimau nemulțumirea poporului de a face jocul câtorva speculanți în materie de armament și de a contribui prin efortul lor, la o eventuală participare a Americii în conflictul european.

Acest gen de greve se plasează deci pe linia manifestărilor de adâncă semnificație socială, spre deosebire de cele obișnuite, care uneori nu urmăresc decât divertismentul sau un interes limitat, cum am spus mai sus.

CINE EXCELEAZĂ ÎN GREVELE ORIGINALE

În grevele cu caracter limitat, excelează prin originalitatea manifestărilor, femeile.

lată câteva exemple suficient de edificatoare:

Fabricile de ciorapi hotărând, la un moment dat, să scumpească produsele lor o asociație feminină a luat inițiativa grevei, care s'a manifestat întâi printr'un mărș „fără ciorapi” pe străzile orașelor yankee, apoi prin postarea a câte 3 femei în fața fiecărui magazin important de ciorapi, care aveau misiunea de a împiedeca pe semenele lor să cumpere asemenea articole.

În cinci zile, pagubele pricinuite de această grevă, fabricilor și magazinelor de desfacere au fost atât de simțitoare încât s'a revenit la vechile prețuri.

Altădată, fabricile de țigări americane hotărând deasemenea mărirea prețurilor cluburile feminine au făcut apel la mem-

brele lor, ca atât ele, cât și soții lor, să fumeze cinci țigări mai puțin în fiecare zi. Totalul acestor țigări economisite, pe toată întinderea Statelor Unite a fost atât de mare, încât în 15 zile, el întrecea cu mult suma pe care fabricile de țigări o realizaseră prin mărirea prețului. În fața acestei situații, țigările au revenit la vechiul lor cost.

Încercarea de a majora tarifele de călători cu metropolitanul și cu celelalte mijloace de locomotie din New-York, a întâmpinat deasemenea o grevă originală:

Tot femeile, prin asociațiile lor, au lansat un apel la adresa tuturor călătorilor cu metropolitanul sau cu celelalte vehicule de transport în comun, rugându-i ca până la noua dispoziție, să evite un singur drum pe zi cu mijloacele de locomotie vizate. Firește că nu toți au dat ascultare apelului, dar acei cari s'au conformat au fost atât de numeroși, încât bilanțul societăților exploatare

Sus: O grevă care a degenerat în încăierare pe străzile unui oraș american.

Stânga: Arestarea unui manifestant de către poliția americană.

Dreapta: Trei aspecte de pe străzile New-Yorkului, în timpul grevelor.

Jos: În cazuri mai grave, poliția utilizează gaze lacrimogene pentru împrăștierea manifestanților.

de vehicule a arătat o scădere îngrijorătoare a încasărilor. Rezultatul: după trei luni de experiență infructuoasă, tariful a fost redus.

O altă grevă originală a fost aceea manifestată nu de mult pe străzile Capitolului. Nemulțumite de o lege votată în Parlament, câteva sute de femei s'au introdus pe coloanele Capitolului, unde au îngenunchiat rămânând astfel o zi și o noapte, până ce li s'a promis că Senatul va revizui legea.

Exemplu de greve „originale” pot fi citate cu sutele din Statele Unite și succesul lor constă în faptul că se manifestă într'o atmosferă pașnică de multe ori amuzantă chiar pentru restul lumii, așa încât forța polițienească se găsește dezarmată în fața lor.

Paul Morand scria — și bine scria în volumul său despre America:

Dacă vrei să reușești ceva în Statele Unite, trebuie să-ți asiguri mai întâi simpatia cluburilor feminine.

de jocuri electorale, un joc de șah nou-nouț, strălucitor și locuit proaspăt, cu votanți și candidați de carton, care urma să distragă poporul de la năzuințele sale cele mai adevărate și adânci. Astfel la întâiu Aprilie 1937, după ce diferitele partide indiene, improvizate cu „binevoitoarea” asistență a guvernatorilor britanici, și-au disputat mandatele electorale, apărură în India, ca prin farmec, unsprezece Parlamente și unsprezece guverne, reprezentând populațiile a unsprezece provincii. Administrația veche dispărea lăsând locul celei noi. Se instaura noul regim de „autonomie” provincială în cele unsprezece provincii ce constituiesc India britanică. Statele indiene, cârmuite — nominal — de prinți indigeni în număr de aproape șase sute, orânduți în 104 grupe au fost excluși din faimoasa reformă și a-deziunea lor la Federația Indiană (*All-India Federation*) rămase voluntară. Noua Constituție mai prevedea alegerea unui Parlament unic de gen fede-

FURTUNA

ASUPRA

INDIEI

IN timp ce războiul se desfășoară în Europa, în Africa și în Irak la mii de kilometri distanță, o țară mare cât un continent e scuturată de o criză politică gigantică, ce prăbușește, bucată cu bucată, toate dispozițiile anterioare, prevestind răsăritul unei noi puteri mondiale.

Pentru a cuprinde sensul acestei crize, analizându-i rațiunile și prevăzându-i consecințele, trebuie să ne reîntoarcem la acele zile, de acum câțiva ani, când un act al Parlamentului din Westminster aproba noua Constituție indiană: „*Government India Act*”.

Dela 3 August 1935, ziua intrării în vigoare a legii, până la aplicarea sa practică, s'au scurs aproape doi ani. Într'adevăr marea mulțime a lucrărilor pregătitoare, precum și reaua voință a organelor executive engleze izbutiră să întârzie până în 1937 aplicarea Constituției. În acești doi ani se fixară întru câțva listele votanților indieni, se organiză circumscripțiile și partidele, se aleseră candidații și se promovară alegerile.

Unei țări mari cât Europa (fără Rusia) cu o populație de 360 milioane de locuitori aparținând unor rase, religii și ținuturi cât se poate de deosebite, care își proclama dreptul la o viață proprie, prosperă și independentă, Londra îi făcea mărșălău dar al unui sistem complicat

Trei aspecte caracteristice ale străzilor hinduse: bărbierul care-și exercită meseria pe trotuar; femeii care dansează pe străzi cu urcioare uriașe de pământ pe cap și un vânzător de cuere și bastoane pentru popor.

ral, precum și formarea unui guvern federal, pentru o zi rezervată viitorului. Tipul de Stat federal urma să fie stabilit, la timpul său, la Londra, unde se vor fixa și drepturile Coroanei britanice asupra viitorului.

Prin urmare „*All-India-Federation*” constituia ultimul, dar nu definitivul act al îndelungatei și sângeroasei lupte între Indieni englezi. În „*All-India Federation*” Indienii au toată puterea, afară de aceea de a dispune apărarea țării și de a hotărî asupra relațiilor internaționale, asupra problemelor eclesiastice și asupra chestiunilor ce privesc triburile de la graniță. Aceste triburi sunt rezervate guvernatorului britanic. Cât privește restul, se urmează sistemul diarhiei, prin care Parlamentele și guvernatorii provinciali dispun împreună de administrarea bunului public.

Puțin timp după aplicarea legii, Sir Herbert Samuel, a fost nevoit să-i recunoască insuccesul. „Marele progres politic astfel realizat nu a satisfăcut totuși puterile naționalismului indian scria el, într'un raport.

S'au ridicat obiecțiuni în privința drepturilor rezervate viceregului britanic al Indiei, precum și guvernatorilor de Provincii. Oamenii politici ai Indiei recunosc deopotrivă că India trebuie să continue a face parte din comunitatea națiunilor britanice, împreună cu Marea Britanie și *Dominioanele*; dar ei insistă asupra necesității de a acorda cât mai grabnic autonomia totală guvernului ce va domni între granițele Indiei".

Între timp, partidul naționalist obținea majoritatea în șase din cele unsprezece provincii ale Indiei britanice. Partidul își condiționa însă acceptarea „puterii” prin concesiunea pe care trebuiau s'o acorde Englezii, garantând desfășurarea liberă a programului său de reforme; dar Londra refuză orice garanție. Atunci partidul naționalist refuză la rândul său să-și asume orice responsabilitate, lăsând pe Englezi să formeze șase guverne minoritare, cărora le refuzară orice încredere împiedicându-le să funcționeze.

Situația ajunsese astfel la un punct mort. Guvernatorii se grăbiră

Pe străzile marelui oraș Bombay, pot fi văzute, adeseori, asemenea vehicule, de care se servesc hindușii, în ciuda „civilizației” pe care vor să le-o impună englezii.

Un polițist hindus, care nu ține atât la armă cât la... umbrelă, fiindcă în India ploaia vine pe ne așteptate.

să suspende regimul reprezentativ. Agitațiile revoluționare reîncepură. În acest moment izbucni în Europa conflictul, iar puțin mai târziu Gandhi se reîntoarce pe scena politică, după atâta vreme de apostolat filosofic și agricol. E un semn plin de tâlc al încordării indiene, care n'a mai fost atât de primejdioasă în întreaga istorie a dominației britanice.

Învățați din experiențele anterioare, naționaliștii proclamă campania „nepunerii individuale”, ce se traduce

Una din speciile de vaci sfinte ale Indiei, pe care poporul le contemplă cu adorație.

Într-o imensă și colectivă tăgadă de a se supune voinței dominatorului. Un „nu” categoric și impresionant, exprimat în forma tipică a mentalității indiene.

Guvernatorii englezi își pierd capul, dispunând arestarea a sute de căpetenii și personalități reprezentative. Teroarea britanică, hidră cu o sută de capete, se deslănțue din nou în toată țara.

Coeziunea internă a partidului naționalist, care, cu toate împărțirile infinite de religie și castă, a izbutit pentru prima oară în istoria țării să coaleză toate populațiile împotriva imperiului britanic, așează Marea Britanie în fața unei Indii noi, o Indie frământată de vulcanul revoluției, care se pare că nu va întârzia să erupă lavă fierbinte...

Raportul puterilor opuse și contrare se schimbă iute în favoarea Indienilor și revoluția care șerpuește astăzi în toată țara înmulțind focarele incendiului nu va întârzia să aprindă uriașul foc ce-i va mătura pentru vecie pe Englezi.

Odată mai mult profet, Winston Churchill scria odată într'un ziar francez: „Furtuna amenința orașele și satele indiene. Ea a fost semănată de politicieni”.

De politicienii englezi, firește.

Un hindus păzind rufele puse la uscat pe malul unei ape.

neam
naval
liene
serie
mare
căr
spune
c
enormă
prin
care
lă
construc
in acest
torpilă
in mom
mei rev
se face
tehnici
cialiști
că

Pe fron
China
fost p
multă
in ultim
japon
hotărâți
deze c
inainte
ala int
Americii
lui războ
in fotog
stră ve
trulă ja
avant-p
mentul
nește la

Prin distrugerea depozitelor făcute de armatele sârbești în retragere, populația a rămas înfometată până la apariția soldaților germani, care au împărțit hrană — cum vedem în clișeul de mai sus — și au reorganizat producția și depozitele.

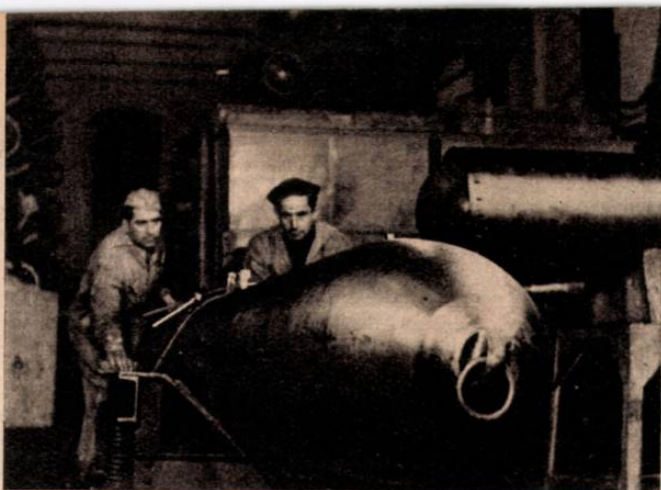
Alt aspect al griii de hrană ni-l prezintă această fotografie din Coventry, oraș englez atât de bombardat, unde populația este alimentată prin transporturi speciale venite din alte centre.

Stânga, jos: Soldați irakieni la o defilare. Arma irakiană care nu dispunea până în anul 1935 decât de 10 mii de oameni, avea la începutul acestui an aproape 60 de mii de soldați perfect echipați.

Un instantaneu rar: femei alergând îngrozite spre agenții ordinii publice, în momentul catastrofalului cutremur din Mexic, care s'a produs în ziua de 15 Aprilie a acestui an.

...nele ita-
abrică în
torpile de
putere, a
ntare se
i va stârni
senzație
rețele pe
bazează
ia. Vedem
cliseu, o
le tip nou
ntul ulti-
cului ce i
de către
nii spe-
ai încă-
urii.

Fuehrerul Adolf Hitler la una din desele conferințe militare pe care le are la Marele Cartier German cu feldmareșalii Keitel (stânga) și Von Brauchitsch (dreapta)

Aviatorii americani Stevens și Orliwear au construit un nou tip De balon cu care vor să facă, în curând, o ascensiune în stratosferă.

furile din
ăzboiul a
luat cu
verșunare
ele zile,
zil fiind
să lichi-
nflitul,
le eventu-
rvenție a
in actua-
i european
afia nou-
lem o pa-
oneză de
st în mo-
când por-
un atac.

Ultimela instantanee sosite de pe frontul din Lybia, ne arată acțiunea desfășurată de tankurile grele germane la asedierea Tobruk-ului. Vedem aici, un tank în plină viteză prin pustiu de nisip al Lybiei.

Nouii recruți chinezi, cari sunt odunați departe, în spatele frontului, unde primesc o instrucție sumară și de unde sunt trimiși apoi să lupte

din
DATA
MEA

Prizonierii sârbi sunt utilizați de germani la refacerea cartierelor din Belgrad distruse de război.

Vreți să știți cum arată soția mareșalului Cia g Kai Ceck? Iat-o, primind o distincție dela o misionară a Crucii Roșii internaționale.

Oaza-minune, „Marrakeş”
se anunţă până departe
în pustiu, prin lacuri şi
vegetaţie.

EL GLAUI

**SUVERANUL
ATLASULUI,
ULTIMUL FEUDAL
AL CONTINENTULUI NEGRU**

**O PRIVIRE ÎN MARRAKES,
OAZA CEA MAI BOGATĂ
ŞI MAI MINUNATĂ
A AFRICEI DE NORD**

NU de mult, s'a celebrat la Marrakeş, vechea cetate imperială a Marocului de Sud, căsătoriile simultane ale celor trei fii ai Paşei El Glaui, ultimul mare feudal al Africeii de Nord, Suveran absolut al Atlasului.

Cei trei logodnici se numesc: Si Brahim caid de Teluet, Si Mohamed calif de Mesfuie, Si Abadalah, calif de Rodzana. Logodnicele au fost fiicele caidului Hamu, unul din cei mai mari seniori ai munţilor şi deşerturilor din jurul masivului Atlas.

Dar cine este El Glaui, regele Atlasului, supranumit ultimul feudal al Africeii?

Si Hadj Tami Glaui, paşa din Marrakeş, a reuşit în anul 1900 să-şi întindă influenţa şi dominaţia, asupra întregii regiuni a marelui Atlas.

În anul 1912, când francezii, stăpâni ai coastei africane, au început să înainteze spre interiorul Marocului, Glaui, a fost unul din primii mari conducători ai arabilor marocani, care a înţeles că nu trebuie să se opună protectoratului francez.

Când comandantul francez Mangin, se apropiă de Marrakeş, El Glaui, nu numai că a refuzat să se bată cu noii cuceritori, dar a convins notabilităţile din Marrakeş, Să predea cetatea, oraşul şi întreaga oază, fără vărsare de sânge.

Doi ani mai târziu, când a izbucnit războiul trecut, mareşalul Lyantey care-şi trimisese toate trupele africane pe frontul european, se întreba dacă va putea menţine drapelul francez, de-asupra teritoriului marocan, nu de mult timp ocupat.

Mareşalul făcu o mare călătorie de inspecţie. Când ajunse la Marrakeş, Glaui îi spuse:

— Am dat Franţei toată prietenia mea. Poţi dispune de soldaţii tăi. Mă însărcinez cu păstrarea ordinii.

El Glaui a avut întotdeauna o mare admiraţie pentru civilizaţia şi cultura europeană. El a avut convingerea că Marocul, nu poate decât să câştige din contactul cu opritul şi ingeniozitatea europenilor.

Iată-l pe El Glaui (dreapta), ultimul feudal al Africeii, în apartamentul său dela Marrakeş, alături de un sfetnic credincios

Dansator din Marrakeş, cu vestimentele şi obiectele rituale.

1. Muzicanţii şi dansatorii Palatului, ale căror exhibiţii durează, uneori, 3-4 zile fără întrerupere.

2. Unul din cei doi fii ai lui El Glaui, anume Si Brahim, luând micul dejun în apartamentul lui.

3. Când e o serbare la Palat, muzicanţii poporului cântă toată noaptea în piaţa principală a oraşului

Cei patru feciori ai săi au fost educați la universitățile franceze. Cel mai mic dintre aceștia a făcut școala militară din Saint-Cyr. Ceilalți trei au fost rechemati, după terminarea studiilor lor. Fără să murmure, ei și-au desbrăcat smokingul, au părăsit elegantele hoteluri europene și s-au întors în țară, unde părintele lor, puternicul și temutul prinț marocan, El Glaui, a hotărât să-i însoare. Tinerii prinți și-au reluat largile lor vestimente orientale și s-au căsătorit cu trei fete din aceeași rasă ca și ei.

Nunta a avut loc cu un fast specific oriental, demn de numele și puterea lui El Glaui.

În toate părțile deșertului marocan au pornit vestitorii, călări pe cai focosi, pentru a anunța triburilor nomade și stabile, că cei trei feciori ai lui El Glaui se vor însura.

Din toate satele fortificate, din toate punctele cele mai îndepărtate ale Marocului, au pornit în lungi caravane vasalii pașei din Marrakeș, pentru a-i prezenta cu prilejul triplei nunți, omagiile și darurile lor, împreună cu reînvierea jurământului de credință.

Din extremul Sud și din partea estică a țării, mai mulți șefi arabi s-au adunat cu cămilele, cu caii, servitorii și soldații lor, și au format împreună o imensă caravană, care a înaintat încet pe sub poalele Atlasului, spre Marrakeș.

Dintre nuntași făceau parte, berherii cu tenul luminos, cu ochi albaștri, oameni de munte coborâți la vale, și negrii din Suus cu tam-tam-urile și instrumentele lor sudaneze.

Darurile nupțiale au fost formate din turme de berbeci și de capre, din falgere pline cu aur și argint, din perle și pietre prețioase, covoare și lemne mirositoare, parfumuri și șei încrustate cu argint și fildeș.

Darurile sunt pe măsura prestigiului de care se bucură El Glaui, în lumea marocană.

Suveran absolut al unei regiuni mai întinse decât Franța, El Glaui este un prinț fastuos dintr-o mie și una de Nopti. El are în haremul lui zeci de femei împodobite ca niște idoli, iar banchetele și recepțiile pe care el le dă, sunt de

← „Felinarele fericirii” — așa se numesc aceste obiecte, făcute din metale și pietre prețioase, care se dau cadou la nunțile mari din Marrakeș.

Sus: Un îmblânzitor de șerpi, la o serbare populară.

Ca orice suveran modern care se respectă, El Glaui, joacă golf, în care scop a pus să se amenajeze, în apropierea palatului, un adevărat mirabil teren.

RĂSPATA REGALĂ

Într-o zi se prezentă la curtea unui rege din apus un jongleur cu un număr extraordinar. El aduse o farfurie plină cu boabe de mazăre muiate în apă și puse pe cineva să stea la câțiva pași de dânsul cu un ac lung.

În urmă jongleurul începu să asvârle boabele cu atâta îndemânare încât le înfipse pe toate fără greș, în ac.

Regele îi spuse:

„Îmi închipui că te-ai muncit mult ca să capeți o îndemânare atât de extraordinară. Se cuvine dar să te răsplătesc.”

La porunca regelui un paj aduse un sac plin. Jongleurul crezu că e plin cu aur, și nu mai putea de bucurie. Dar când îl deschise văzu că nu conține decât... mazăre.

Așa se mănâncă chiar în cele mai nobile familii din Marrakeș, o anumită pastă făcută din carne de porumbel

o strălucire extraordinară. Însă, în același timp el este și cel mai occidental dintre toți seniorii africani. Vorbește și scrie limbile europene și în jurul palatului său din Marrakeș, și-a amenajat terenuri de golf și de tenis, unde se recrează prin exerciții fizice, de munca lui de conducător.

Cu două săptămâni înainte de nuntă, Marrakeșul, oaza cea mai frumoasă și cea mai fertilă a Marocului, a fost răscolită de larma cântecelor și părăzilor.

În oraș și în jurul zidurilor cetății, printre palmieri și din grădinile caselor albe și curate, se ridicau în svon de sărbătoare, sunete de tobe și de tamburine și melopeie picurate din flaut.

Bucuria a fost mare pentru poporul care se pregătea să asiste la o nuntă ca în poveste.

Dece și-a însurat El Glaui, cei trei feciori în aceeași zi?

Poate pentru a-și căpățui copiii repede, acum când războiul se plimbă pe continente.

Un dineu de gală dat acum câțiva ani de El Glaui în onoarea unor oaspeți străini.

ATENȚIE!

ACI E MOARTEA!

O ÎNTÂLNIRE IN NOAPTE CU VASUL FANTOMĂ

*Senzaționalele notițe
ale unui marinar
aspirant*

VOCEA sufocată a santinelei pronunță:
— Doamne! acesta e vasul fantomă!

În aerul nocturn, o umbră neașteptată apăruse la orizont și înainta pe mare; silueta nesigură a marelui vas cu pânze încrucișate puțin după drumul nostru, se îndepărta spre rada portului; părea imensă și fantastică acea corabie fără lumini și cu pânzele negre.

Abia ieșisem din bază pe bordul acestui submarin de două ori glorios și încă nu știam că misiunea noastră va fi plină de emoții și că înșiruirea faptelor ne va prinde de gât, ne va ține adesea cu respirația tăiată și cu ochii cășcați asupra unui peisaj pe care nicio ființă nu l-a mai văzut; drag viselor creaturilor din Paradis, un peisaj unde nu se ivește nicidecum gerul iernii, nici fulgerele și arșița verii, ci strălucește mereu o lumină și o tânăra primăvară.

„ACI E MOARTEA!”

Pe puntea de comandă, în turelă, erau: comandantul Bomei, care da liniștit ordine la telefonul interior; ofițerul de quart; timonierul atent la busolă; două santinele lângă 2 mitraliere care cercează cerul și marea; eu, care nu fac nimic; și ofițerul secund, care la colțul turelei începe să scruteze cu binoculul misterele mortale ale deșertului lichid pe care plutim, conduși de „firul Ariadnei” al drumurilor de siguranță în labirintul invizibil al câmpurilor de mine.

Abia citisem cu câteva ore mai înainte unuia din tovarășii de bord notițele asupra isprăvilor „torpilorului fantomă”. Acum santinela botezase „fantomă” și acel cinstit vas cu pânze, care probabil se înapoia dela un pescuit sau un curajos dragaj. E drept că ne apăruse ca o fantomă; briza îl făcuse iute, era împotriva luminei și deci contururile sale dispăreau în aer, iar când se apropia la câteva zeci de metri, nu văzurăm nici-o lumină la bord, nici-un semn vizibil și acele pânze negre, acele pânze negre. Ofițerul de quart avea megafonul la îndemână dar nu ceru numele corăbiei, ci se mulțumi cu schimbul semnalelor de recunoaș-

tere. Marinarul din dreapta repetă clar fără a mai invoca pe Dumnezeu:

— Părea chiar o „corabie fantomă!”

Nicideată nu se mai văzuse o corabie cu pânzele negre — dar acei marinari vopsind cu apă de sepie albeala vasului lor nu avuseseră intenția să-i dea aspectul de fabuloasă corabie de aventuri, ci numai să o numefizeze după obiceiul războiului pe mare, unde e legea: „să vezi cât mai mult posibil să fii cât mai puțin văzut”.

Vasul „fantomă” dispăre. Noi ne urmăm destinul sub stele. Încercam să urmăresc pe harta nautică, la lumina lividă a unei lanterne oarbe, drumul nostru războinic între formidabilele curse ascunse de apă. Urma unui creion roșu se desfășura dela portul din golf, făcea ciudate desene, complica azurul hârtii cu arabescuri sanguine, se pierdea la urmă în marea largă... La dreapta și la stânga drumului, ofițerul de quart desenase mici capete și oase încrucișate, cum se văd pe etichetele sticlelor cu otrăvuri. O potecă îngustă purpurie, printre pădurea micilor capete negre, care păreau să spună: „Aci e moartea, atenție! Aci e moartea, aci e moartea, atenție!”

NOUA LUNI DE VEGHE

La plecare trebui să salutăm pe comandantul grupului, ofițerul de gardă, marinarii de manevră. Venise și un coleg. Plecare nocturnă a unui submarin în misiune, plină de infinită poezie! Nimic nu e mai spectaculos: vasul apare modest, motoarele electrice nu fac niciun sgomot; oamenii stau aplecați la posturile lor. Steagul abia se vede, vocile la bord sunt calme, amorțite. În obscuritatea riguroasă marinarii abia se disting. Spectacolul e cu totul spiritual, e ceva ce nu se poate descrie.

— Muiati paramele!

Ne depărtăm de pământ pe apa calmă a portului. Marinarii risipiți pe covertă reîntră dedesubt, înghițiți de ușile care fură închise imediat. Misiunea noastră începea.

AVARIE LA CÂRMĂ

O noapte pură și instelată. Luna îndulcea contururile munților, arginta profilurile coastelor. Mergeam într-una din acele misiuni de

Un hidroavion se întâlnește cu un vas de război deasupra unei mări infuriate

pândă și abia zărisem „vasul fantomă”, când submarinul se clătină puțin și îndată răsună la telefonul interior vocea rece a șefului mașinilor:

— „Avarie la cârmă!”

Comandantul nu-și pierdu cumpătul.

— E nevoie să întrebăm cârmă de mână, spuse; și apoi întrebă la microfon:
— Ține mult reparația? Eram în mijlocul pădurii de mine și coridorul avea în unele puncte câțiva metri. În aceste coridoare ale morții e nevoie să respecti drumul cu multă precizie. O singură mișcare greșită ar fi fatală. O lovitură, o ex-

plozie și vasul palpitând de viața a 60 de ființe, s'ar scufunda fără speranță.

Și acum trebuia să ne încredințăm soarta unei cârme la întâmplare! Totuși comandantul nici nu îi trecu prin minte să se întoarcă. Înainte. Misiunea trebuia dusă la capăt, dacă acest risc neprevăzut se adăuga celorlalte, va fi cu atât mai frumoasă întoarcerea, acesta era raționamentul sublim al comandantului.

Și continuarm drumul. Două ore dură munca febrilă în adâncurile secrete ale submarinului. Două ore dură emoția omului care știa că în mâna sa stă soarta întregului echipaj. Santinelele fuseseră indoite, scrutând zarea, cine știe dacă deodată nu vor zări profilându-se macabru un torpilor.

Apoi stricăciunea fu reparată, datorită abnegației șefului mașinilor și ne găseam în largul mării, în mijlocul furtunei. Aceasta fu a doua aventură. Un cuvânt de infern. Valuri violente. Mare de gradul 7; comandantul însuși îmi spuse:

— Navighez de aproape 20 de ani și n'am văzut nicidecum așa o mare.

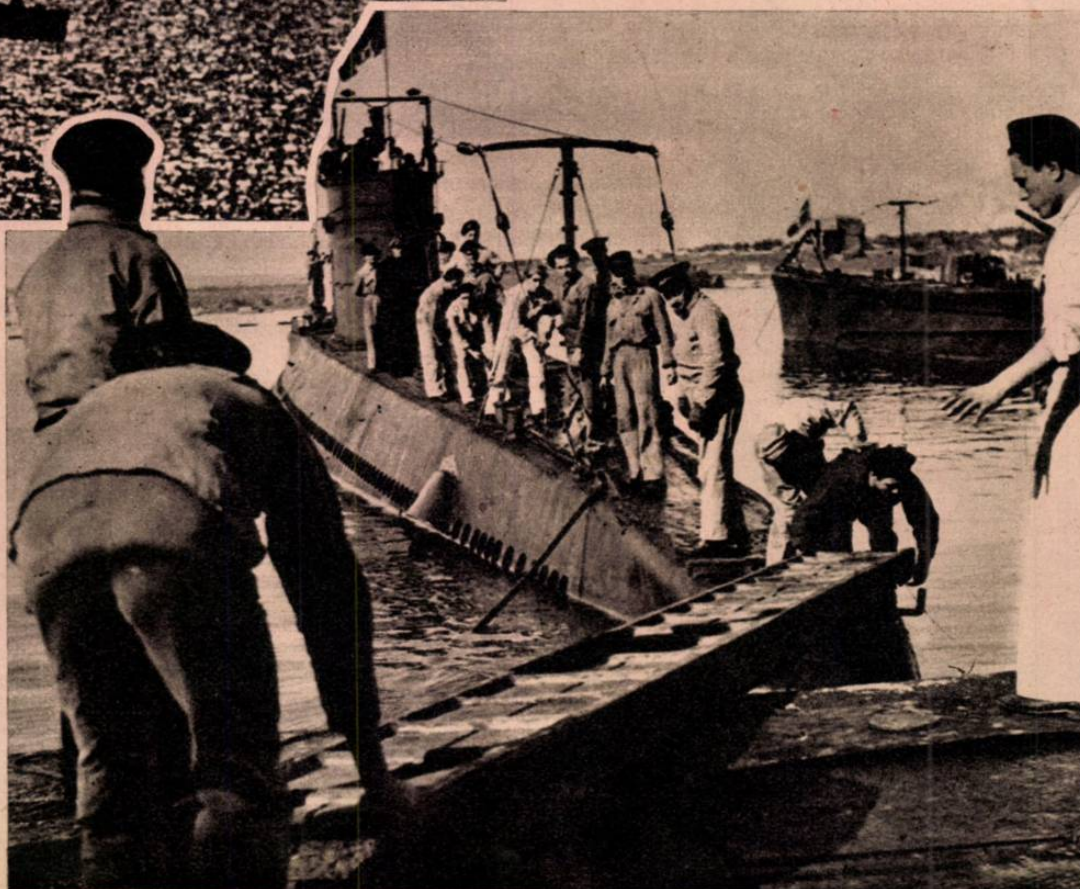
Trombe de apă năvălesc asupra turelei, un adevărat potop. Mă legasem cu o frânghie, iar mâinile mă dureau de efortul făcut spre a mă ține de bord. Comandantul impasibil manevra astfel încât să prezinte prora izbitorii vântului și maselor de apă. Și apoi un strigăt. Un om măturat de un val enorm.

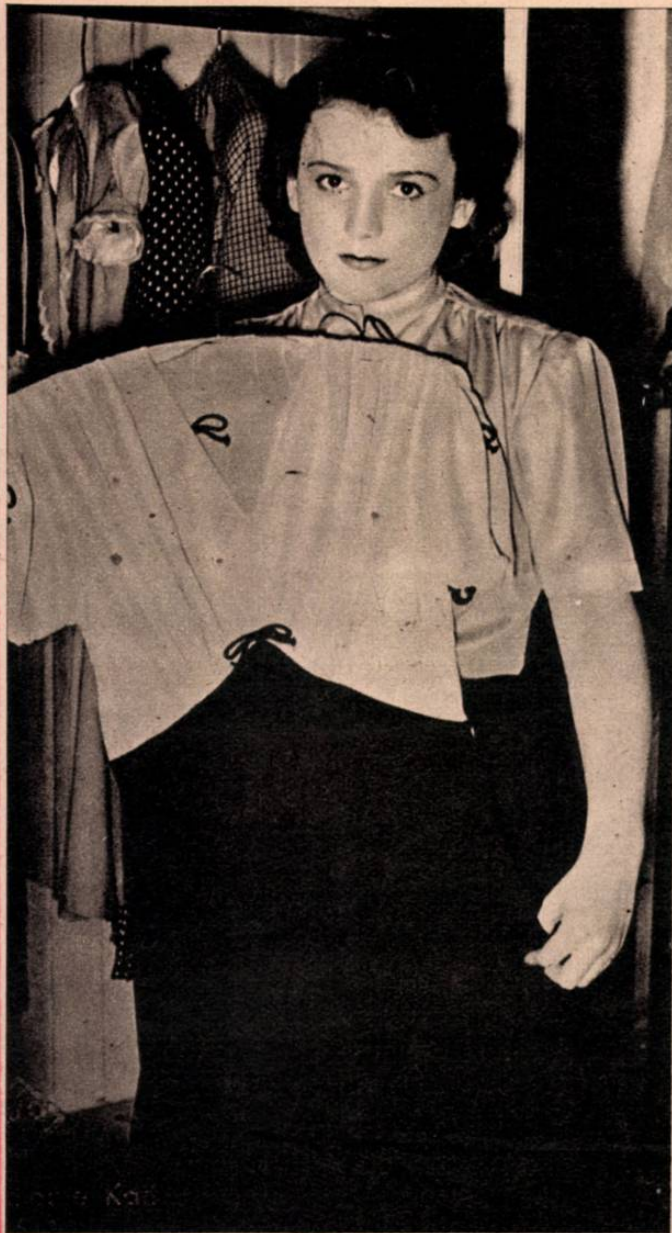
Sartori! Sartori!
Comandantul striga cu aprindere. Pe marea furioasă, un ofițer și doi marinari se grăbiră să dea ajutor.

Un minut etern, apoi vocea marinărului de

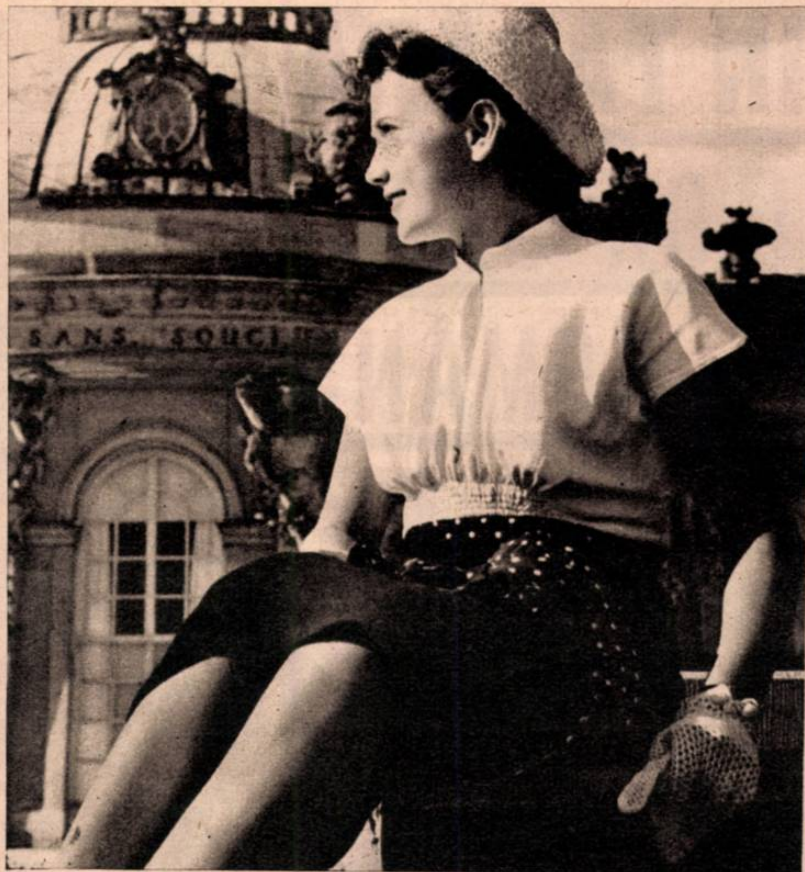
— Continuare în pag. 15. —

Un submarin italian intrând la baza sa după terminarea unei misiuni.

Sus: Actrița, Geraldina Katt, vă prezintă un model simplu dar elegant de rochie de seară pe care îl poartă în filmul „Noaptea nunții”.
 Sus, dreapta: Aceeași actriță vă prezintă un ansamblu — tot atât de simplu și de elegant — pentru oraș în timpul zilei.
 Jos: Altă actriță, Hilde Schneider, vă prezintă acest ansamblu de sport pentru excursii.

CAND MODA plăcea la BERLIN

Cu toate preocupările lui de altă natură, Berlinul nu neglijează capitolul modei, iar valoarea modelelor lansate de capitala Reich-ului este cu atât mai mare cu cât ele țin seamă de economia războiului, fără să-și știrbească nimic din farmec. Iată, spre exemplu, câteva modele de rochi și pălării, pe care le arborază pentru popularizare, în ultimele lor filme, elegantele studiourilor germane.

O pălărie de după amiază lansată de Dagny Servaes, care s'a purtat mult în primăvara aceasta și care se mai poartă încă.

Iată pălăria de zi, la modă. V'o prezintă actrița Annelies Reinhold una dintre cele mai elegante femei ale Berlinului.

Sus: Pălărie de seară, foarte pretențioasă purtată de actrița Kirsten Heiberg.

O VIZITĂ ÎN TABĂRA PRIZONIERILOR SÂRBI DE ORIGINE ROMÂNĂ

Reporterul nostru fotograf a făcut o vizită în tabăra prizonierilor sârbi de origină români care se află instalată în satul Curcani de lângă Oltenița, de unde ne-a adus aceste sevizante aspecte fotografice, în care vedem:

1. — Prizonierii, în uniforme sârbești, jucând Hora Unirii; 2. — În grup, citind revista românească „Sentinela”; 3. — Cu gândul departe, la familiile rămase în urma lor; 4. — Incolonarea pentru masă și 5. — Asistând la o reprezentație de teatru în aer liber dată de actorii primei noastre scene.

C I N E ATENȚIE, ACI E MOARTEA!

VA CUCERI ATLANTICUL

(Urmare din pag. 3-a).

O altă caracteristică a pa-
trumotorului Oceanic, constă
în aceea că nu se teme de
intemperii, fiind prevăzut cu
aparate speciale care împie-
dică depunerea gheții pe a-
ripi, în timpul sborurilor la
mare înălțime.

Prățile delicate ale uria-
șului avion sunt acoperite
cu o materie chimică anti-
congelantă, care nu îngăduie
depunerea zăpezii și forma-
rea gheții.

STĂPÂNII MĂRILOR

Capabile să sboare la mari
înălțimi și să rămână în aer
mult timp nouile crucișătoare
aeriane au șansa de a deveni
stăpânii vastelor întinderi de
apă, de-asupra cărora vasele
care supraviețuiesc din flota
britanică, vor căuta să repre-
zinte puterea Angliei de a-și
menține legăturile imperiale.

În orice caz, în faza fi-
nală a uriașei bătălii din A-
tlantic, care se va duce pe
apă, sub apă și în aer, noua
armă aeriană, va avea de
jucat un rol hotărâtor.

Să tai ce e prea
mult, e cu neputință.
Silueta ideală o puteți
însă obține prin

Tabletele de slăbire
Kissingen

Cutii originale cu 60, 100 și 200 tablete

Produs natural al băilor Kissingen

la torpile. Armando Sartori,
puțin răgușit, răspunde:
— Nu e nimic, sunt bine,
comandante!

LUPTA CU FURTUNA

Se întoarse sus. Avea mâinile
însângerate. Era de santinelă și
se agățase de maneta mitralie-
rei, dar valul îl măturase cu
atâta furie încât îi sfâșiasse
palmele. Îl aruncase la

Ne întorsese „sus” și era
soare, soare mult și lumină.
10 metri, cufundat în coloana
de apă. Orbit cu un vâjâit în
urechi, crezuse că s'a sfârșit
cu el, dar o izbitoră, agățarea
disperată de ceva și iată-l tea-
făr! Moartea trecuse atât de
aproape!

— Du-te să te pansezi!

Santinela care-l înlocui ob-
servă îndată un vas cu pânze
care lupta cu furtuna, departe.
Ne văzu și căută scăpare. Poate
ne credea dușmani, cu torpila
pregătită. Ne închipuim groaza
întâlnirii adăugate dărzei lupte
cu marea în furie. Lupta vite-
jește, părea o clipă scufundat,
apoi reapărea, părea înnebunit
în încercarea sa de fugă. Și nu
puteam să-i semnalizăm, să-i
spunem: „Suntem prieteni, ni-
ci-o teamă, venim să vă ajutăm!”
La un moment dat furmă a-
proape. Comandantul ciuli ure-
chea.

— Strigăte de ajutor! — îl în-
trebai — auziți ceva?

— „Nimic”.

În această clipă coborî în
interiorul submarinului, căci
nu mai puteam. Eram slăbit de
parcă ași fi primit o ploaie de
pumni și palme.

Ore după ore se scurseră.
Venî clipa scufundării. Scufun-
dare pe marea furioasă era o
mare îndrăzneală. Ne scufun-
dăram totuși printr-o manevră
frumoasă. Mă oprisem un mo-
ment în mijlocul porților mitra-
liere ale grupului de debarcare,
iar când intrai în camera de
manevră, comandantul era la
postul său, în fața manome-
trelor. Ca prin farmec, marea
devenise blândă. La 15 metri
sub apă nu ajunge nici-o fur-
tună.

A TREIA AVENTURA

Atunci ieși a treia „dar nu
ultima aventură a acestei misi-
uni. Trebuia să facem o ascu-
tare idrofonică la 50 de metri.
În cabina pregătită erau doi
oameni, gata să capteze zgomo-
tele submarine, să înțeleagă
limbajul secret al motoarelor,
al elicelor, să fie sentinelele
abisului.

Manometrul marca și un su-
boțier repeta adâncimea:

— 45, 46, 48, 50 metri...

Nu se oprește? — mă gândii.

— 51, 52, 53...

Comandantul ordonă să se
deșerte câteva quintale de apă.
Manometrul păru să ezite puțin,
să-și oprească mersul...

— 53, 54... 59...

Alte valuri de apă expulzate
din fundul dublu. Comandantul
era la fel de senin. Mă uitai
puțin la el, apoi la manometru.
Nu-mi era teamă, totuși nu mai
aveam siguranța că totul merge
bine.

— 59, 60... 63...

Ordinele comandantului se
făcuseră mai rapide, execuția
era fulgerătoare. Aruncam apa
spre a ne ușura, spre a opri
acea cădere lentă în abis, care
dacă ar fi fost continuată, ne-ar
fi precipitat fără speranță
într-un fund de...

— Fundul? ceru comandantul.
Omul puse în funcțiune apa-
ratul. Unda electrică se răs-
pândi pe câi misterioase, atinse
fundul mării, se reinălță, aprinse
o lampă alături de o cifră:

— Fund 307.

Accidente! Trei sute șapte
metri cu 64 fac... Calculul meu
fu întrerupt de „vocea marina-
rului, care repeta inexorabila
scufundare a vasului: 67, 68, 69.

Privii pe furiș oamenii din
jur. Nici-o neliniște pe chipu-
rile lor. Comandantul îmi spuse
deodată:

— Chestie de densitate. Dar
ne vom reveni îndată.

Marinarul continua cu voce
indiferentă:

— 75, 76, 77...

La 83 metri, auzii pe coman-
dant ordonând să fie aruncate
încă două tone și jumătate de
apă.

— 84, 86... 86...

Se opri la 87 metri. Apoi ma-
neta începu să urce. Un ma-
rinar scoase un suspin de uș-
rare. Apoi încet, încet, pe mă-
sură ce submarinul urca, că
redevinise ascultător de coman-
dant, îmi dădui seama că luam
o poziție de optimism față de
viață, de oameni (68... 67... 65...
58... 57...). Nu așteptai sfârșitul,
silutai, mă privii în oglindă,
fericit că îmi părea chipul im-
posibil. Mă întorsei o clipă în
camera de manevră. Totul îmi
apărea ușor, roz, speranțe se
aprindeau în mintea mea (54,
53, 51...). Și acești oameni minu-
nați, acești marinari de subma-
rine.

Mă dusei să mă culc în patul
oferit cu generozitate de șeful
mașinilor și luai primele două
lire datorate aspirantului. Auzii
în timpul somnului pe cineva
întrebând noutățile pe radiofo-
niști și că răspunsul era: „Nimic
nou!”

Cum poți să cauți ceva nou
la 50 metri sub mare? mă gân-
deam. Apoi în vis întrebuițai
cu înțelepciune cele 2 lire do-
bândite și cine știe la ce teza-
ure de nabab aș fi ajuns, dacă
nu m'ar fi trezit o izbitoră, o
legănare, o clipire...

COSMETICA PETER

Str. Anastase Simu, 4

Telefon 5.60.15

Invită doam-
nele distinse
să viziteze cel
mai modern a-
telier de înfru-
musețare din
Capitală. In-
grijirea tenului
uscat, gras și

normal după metodele cele mai
noui. Machiaj cu farduri mo-
derne. Menținerea siluetei prin
băi de parafină și lumină. Epi-
lație. CURSURI PENTRU ELE-
VE. Consultații și sfaturi gra-
tuite, între orele 10—1 și 4—8.

Există o mulțime de preparate
pentru înfrumusețare, care produc
iluzia frumuseții, dar care au darul
de a astupa porii distrugând cu atât
mai repede tenul și tot farmecul său.

wasser înfrumusețează pielea D-voastră
acționând în profunzimea epidermei
și dând pielei un aspect fin și catifelat.
Porii sunt degajați, pielea D-voastră poate
respira din nou. Ea capătă o înfățișare

**Numai un ten bine curățat
poate fi frumos.**

Încercați o dată D-voastră singură: puneti că-
teva picături de Scherk Gesichtswasser
pe un tampon de vată și ștergeți-vă
ușor pe față. Printr-o sensibilă învio-
rare a pielii veți observa cât de pro-
fund pătrunde Scherk Gesichtswasser
în pori. Dovada eficacității: tamponul
de vată se înegrește complet. Scherk
Gesichtswasser purifică astfel pielea
temeinic, dizolvând orice murdărie și
punete de grăsime. Scherk Gesichts-

mai fragedă și mai sănătoasă, prelun-
gindu-vă tinerețea. În afară de aceas-
ta, Scherk Gesichtswasser acoperă pie-
lea cu un strat fin și subțire de protec-
ție, care servește în același timp ca
bază ideală pentru pudră. Scherk Ge-
sichtswasser produce astfel un efect
dublu, realizându-vă și o economie.

**Scherk
Gesichts-
Wasser**

Scherk Gesichtswasser înseamnă în
românește Loțiune pentru față Scherk

CITIȚI REVISTA

CINEMA
Singura revistă cinematografică din țară

CITIȚI **MARIANA** REVISTA
FEMININĂ

„REALITATEA ILUSTRATĂ”. Editura „Ziarul” S. A. R. București. Inscrisă sub Nr. 239, Reg. Publ. Periodice la Trib. Ilfov S. I Com. Revistă săptămânală tipărită la Heliogravură și un supliment „De toate pentru toți”. Redacția și administrația, Str. Th. Masaryk 17, București. Cec Postal 4083. Red. responsabil: G. Ionescu. Prețul abonamentelor: un an (52 numere) lei 500; 6 luni (26 numere) lei 270; 3 luni (13 numere) lei 140. Anunțurile se primesc la administrația revistei. Plata taxelor poștale în numerar conform aprobării Direcției Generale P. T. T. Nr. 15.585/939.

COMEMORAREA LUI NICOLAE IORGA

M. S. Regele Mihai I rostindu-și discursul la comemorarea profesorului Nicolae Iorga, care a avut loc, într-o atmosferă de reculegere și de adâncă emoție și în prezența tuturor reprezentanților gândirii și culturii naționale, în sala de onoare a Academiei Române.

Ședința solemnă a Academiei Române în timpul discursurilor pronunțate pentru comemorarea marelui cărturar.

Eșirea dela biserica Amzei, după oficierea parastasului.

D. profesor Nichifor Crainic, ministrul Propagandei Naționale, la agapa cu care a fost sărbătorit scriitorul Ion Pillat, cu prilejul împlinirii a 50 de ani.

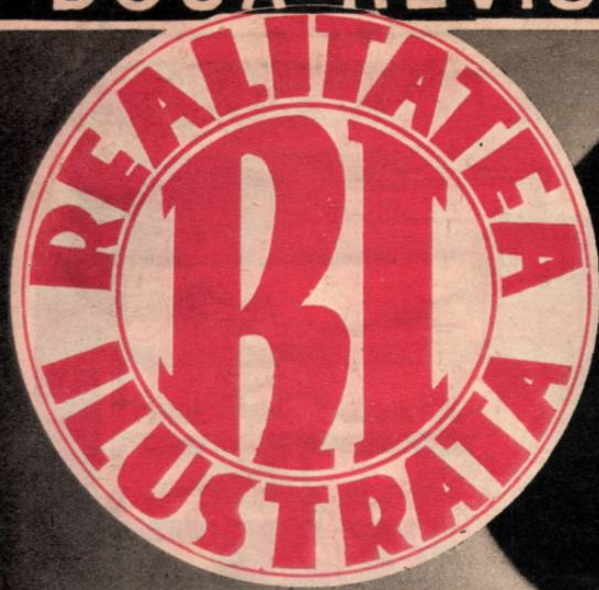

Membrii Academiei Române în pelerinaj la mormântul lui Nicolae Iorga.

Ofițerii superiori de Stat Major, români și germani, cu prilejul unei recepții la Comandamentul Militar German. (În mijloc: D. general Ioanițiu).

DOUA REVISTE COMPLETE IN ACELAS PRET

ANUL XV No. 748

27 MAIU 1941

32 PAGINI 15 LEI

REGELE TOMISLAV II AL CROATIEI

Ducele Aimone di Savoia-Aosta,
nepot al Regelui-Impărat Victor
Emanuel și frate cu Vice-Regele
Etiopiei, care a fost desemnat ca
monarh al statului croat

NU
sunteți
curioși

Un original virtuoz al... tobei. Un copil italian din Genua, care deși nu are nici șase ani, dă lecții de toacă copiilor mai mari ca el, care se interesează de acest instrument muzical

Această colecție de violi celebre pe care o posedă elvețianul Mittelhauser valorează o comoară. Numai acest „Stradivarius” pe care-l ține în mână valorează — zicese — peste cincisprezece milioane de lei.

NO DOGS

ALLOWED

Un nou sistem de „parașută” — cu aripi — pe care o experimentează actualmente cu succes americanul Sohn Sibsy

Spre a evita acostările don Juanilor, tinerele americane, care vor să fie lăsate în pace pe plajă, afișează în fața lor „No Dogs allowed” (Dogs înseamnă câini, restul traduceți-l dv.)

Cine și-ar putea închipui că există încă asemenea contraste între animalele din același fel? Iată, spre exemplu, cât de mare este o broască țestoasă din insulele Galapagos. Specimenul se găsește în grădina zoologică din Berlin și, după cum vedeți, duce cu ușurință, pe carapacea ei, greutatea unui om, plus aceea a unei... semene de mărime normală.

Iată o femeie care s'a lansat în cinematograf printr'un defect: are... gura mare. Adică exact defectul pe care-l căuta pentru eroina lui, regisorul Arthur Maria Rabenalt. Se numește Gerhild Weber și câștigă azi cu... defectul ei, câteva sute de mii de lei pe săptămână.

Războiul UNDELOR

CÂND s'au făcut primele aplicări ale invenției lui Herz și Marconi, idealistii au salutat în descoperirea radiofoniei apariția unui mijloc destinat să realizeze intensificarea schimburilor culturale internaționale.

Realistii, oamenii care plămădesc cu mintea și mâinile lor destinul lumii, au văzut în apariția radiofonică, un mijloc rapid de transmisiune a știrilor, un mijloc mai simplu și mai puțin costisitor decât telefonul, mai puțin complicat decât telegraful.

Radiofonia, în prima ei tinerețe a servit țelurile idealistilor, adică a transmis muzică ușoară sau grea, piese radiofonice, causerii instructive.

Sub apărarea unor evenimente istorice deosebite, radiofonia a intrat în slujba ideii de informație și de propagandă, iar posturile de radio-emisiune au devenit uzini de răspândire a curentelor de opinie, ateliere de informație și contra informație, pompe aspiratoare-respingătoare a tuturor felurilor de noutăți și știri, culese din toate domeniile preocupărilor omenești.

Odată cu războiul, radiofonia a căpătat o importanță deosebită, fiind considerată ca armă, ca una din cele mai primejdioase arme, care duce în urechile poporului inamic, glasul invidios și argumentele subiective ale adversarului.

Mai mult chiar, pe front, în marea și tragică înclăștare de tone de oțel și de energie omenească, în marile lupte care s'au dat la Vest și în Sud-Estul Europei, radiofonia a fost folosită ca un mijloc rapid de comunicare a ordinelor și de

păstrare a legăturilor dintre posturile de comandă și elementele de execuție.

Față de sărmanele telefoane de câmp din 1914, față de ridiculele aparate de telegrafie utilizate pe atunci, aparatele de radio-emisie întrebuițate pe front, constituie un progres uriaș.

Dar în afară de linia de foc, radiofonia este astăzi un mijloc primejdios pe care taberile în luptă îl pot folosi, cu scopul de a împrăști în rândurile populației, informații de natură a săpa prăpastii între guvernanți și guvernați.

Emisiunile tuturor posturilor radiofonice sunt ascultate de servicii special organizate, care centralizează informațiile străine și le supune apoi Ministerului respectiv al Propagandei.

Scopul radiofoniei în timp de războiu este amplu: el constă în a deplasa războiul din planul real și concret al întâlnirilor dintre oameni și mașini, în planul oarecum abstract al transmiterii de argumente ideologice, politice și economice, ce tind a dovedi că adversarul luptă pentru o cauză greșită, că el își varsă sângele zadarnic și așa mai departe.

Războiul undelor s'a intensificat și a dovedit chiar un loc comun în viața noastră cea de toate zilele.

Adesea ascultăm blazați ce spun oamenii din altă parte a lumii, pentru că știm că asistăm la războiul undelor, în care toate armele, minciuna, calomnia, hiperbola, îngâmfarea, amenințarea, șantajul, toate sunt admise.

Și ne gândim cu melancolie la vremea când aparatele de radio ne vor aduce în liniștile noastre căminuri, glasul marilor cântăreți și svonul de viață al unei omeniri care și-a regăsit pacea.

Speakerul necunoscut dela postul X

Speakerul misterios dela postul Y

Atențiune! O știre senzațională!

Radio Z. vă spune noapte bună!

Vocile misterioase ale văzduhului...

În orașele expuse bombardamentelor, microfoanele radiofonice sunt astăzi instalate în subsoluri betonate și ferecate ca adevărate tezaure.

SIRIA

Un grup de cercetători sirieni care a vizitat, acum câțiva ani, redacția revistei noastre.

În deșertul Siriei, apa se aduce de la distanțe colosale, în urcioare mari de pământ (sus) sau în burdufuri de piele (jos).

cercurile oficiale franceze au amintit de agresiunile engleze de la Mers El Kebir și Dakar și au susținut că legile demnității și onoarei obligă pe francezi să se apere împotriva oricărui agresor, oricare ar fi el.

CONFIGURAȚIA GEOPOLITICĂ A SIRIEI.

Siria este de fapt un grup de state mici aflate sub mandat francez și anume: statul Alexandretta, republica Sibanon, statul Alanetes și statul Djebek Druse, fiecare din acestea fiind condus de un președinte sau guvernator.

Siria se află situată în Asia-antierioară, și ocupă o suprafață de 148.921 Km. p., mărginindu-se la răsărit cu Irakul, la Nord cu Turcia, la Sud cu Palestina și Transiordania, iar la Apus cu Marea Mediterană.

Pe acest teritoriu a fost vechea Asirie, a cărei capitală Ninive, conținea grădinile suspendate ale reginei Somiramida, fondatoarea Babilonului. Asiria a fost stăpânită rând pe rând de Perși, de Macedoneni și de romani. Ea a stat până în anul 634 d. Chr. sub

sceptrul împăraților bizantini, după care a trecut sub stăpânirea Arabilor.

Între anii 1516 — 1918 Siria a aparținut Turciei.

ISTORIA RECENTĂ A SIRIEI

În trecut războiul, Siria a fost teatru de operațiuni pentru trupele turcești și britanice. În 1918, armata engleză orientală ocupă Siria, pe care conform înțelegerii dintre aliați, trupele franceze o ocupă spre finele anului 1918.

În conferința de la San Remo a luat ființă statul modern Sirian sub protectoratul Franței.

În urma mișcărilor greviste și protestatare dintre anii 1926 — 1936, guvernul francez acordă Siriei drepturi constituționale.

În 1937, în urma pretențiilor Turciei, Franța acceptă recunoașterea Sangiacului Alexandretta.

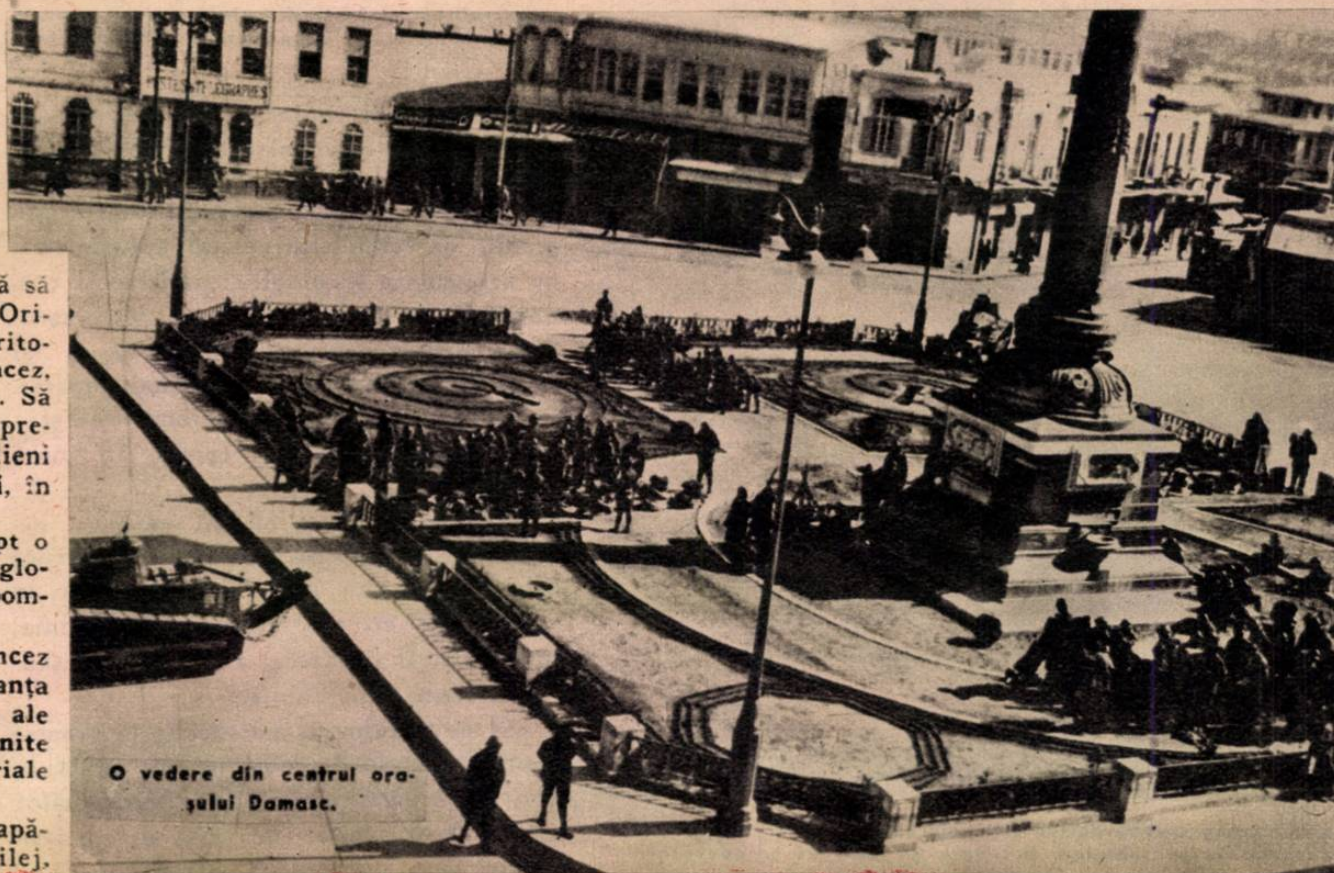
POPULAȚIA ȘI RESURSELE

Siria are 2.400.000 de locuitori, cuprinzând: arabi, turci, greci, evrei și foarte puțini europeni.

Capitala țării e Beirut, cu o populație de 135.000 de locuitori. Orașele mai mari sunt Damasc și Alep, fiecare cu o populație de 800.000 de locuitori. Majoritatea populației siriene aparține religiei Mahomedane.

Din punct de vedere cultural, Siria are două universități — una iezeuită, alta americană —

(Continuare în pag. 15-a.)

O vedere din centrul orașului Damasc.

FLĂCĂRILE războiului amenință să ia proporții îngrijorătoare în Orientul apropiat. După Irak, teritoriul sirian aflat sub mandat francez, a devenit teatru de război. Să reconstituim faptele: Anglia pretinde că aviatorii germani și italieni au aterizat pe teritoriul Siriei, în drumul lor spre Irak.

Considerând această ospitalitate drept o imixtiune a Franței în conflictul anglo-irakian, aviatorii englezi au început bombardarea aerodromurilor siriene.

Generalul Dantz, înaltul comisar francez din Siria, a declarat în mod ferm, că Franța înțelege să răspundă atacurilor nedrepte ale armii aeriene britanice, prin măsuri menite să asigure integritatea intereselor imperiale franceze.

În cadrul acestor interese intră și apărarea teritoriului sirian. Cu acest prilej,